

www.burmeseclassic.com

ဖော်

လုန်သောင်အမှတ်ခြား

တတိယအမှတ်

BURMESE
CLASSIC

by

Anton Chekhov

MYANMAR BOOKS

www.burmeseclassic.com

MYANMAR BOOKS

MYANMAR BOOKS PUBLISHING HOUSE

ဖောင်

လူနာဆောင် အမှတ်ခြေက်

BURMESE
CLASSIC

WARD SIX

by
ANTON CHEKHOV

တတိယအကြံ

တန်ဖိုး - ၁၃၀၀ ကျပ်

www.burmeseclassic.com

စာမျက်နှာပြုအမှတ်
 ၃၉၈/၉၇(၁)
 မျက်နှာဖုံးခြင်ပြုအမှတ်
 ၅၃၄/၉၇(၁၁)
 မျက်နှာဖုံးသရေစိတ်
 ရို့
 မျက်နှာဖုံးကာလွန်
Conqueror
 အတွင်းဖလင်
Future World
 ကွဲပြေထားလာစီ
 ရှိခိုး
 ထားလုပ်ချုပ်
 ရှိဖြင့်
 မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
 ၂၀၂၅(၂၀၂၀)သူမှ ပုံနှိပ်တိက်၊
 ၁၂၀/၂၆လမ်းရုက္ခနား၌။
 အတွင်း ပုံနှိပ်သူ
 ဦးမြတ်ကျော်(၀၅၅၅)၊ ၁၈၈၂နေ့နံနက်
 ၁၉၉၅/၃၃လမ်းရုက္ခနား၌။
 ထုတ်ဝေသူ
 ဦးသမြိုင်(၀၅၅၅) ပေမြိုင် ၁၈၈
 ၅၁၆/အဆင့်ရှာလုပ်း၊ နိုဘာကုန်းရုံကြက်
 အင်းစိန့်ရုံက္ခနား၌။
 ပုံနှိပ်ခြင်း
 တတိယအကြော်းမတ်၊ ၁၉၉၈
 အပ်ရေး၁၀၀၀

နတ်စွဲပါ်အား

စာပေလောကတွင် အစုအဝန်းကလေးတွေ ရှိနှိုးလို
 အပ်သည်။ စာပေ အစုအဝန်း ဆိုသည်မှာ ဂိုဏ်းမဟုတ်
 ပါ။ ဂိုဏ်းဂဏေ ဝါဒများ ဓမ္မားရန် မဟုတ်ပါ။

အစုံပါသနာတူညီသူများ အခြေခံ အတွေးအခေါ်
 အယုအဆ တူညီသူများ စုန်းပြီး စာအကြောင်း ပေ
 အကြောင်း ဆွေးနွေးကြပို့လိပါသည်။ မိမိတို့ မြန်မာ စာ
 ပေ အခြေအနေနှင့် နိုင်တဲ့ကာ စာပေအခြေအနေများကို
 မှန်မှန်ကန်ကန် ညီးနှိပ်း သုံးသပ်ပြီး လက်ရှိကာလွှာတွင်
 မည်သည့်စာအုပ်တွေ ဖတ်သင့်သည်ကို လည်းကောင်း၊
 မည်သည့်စာပေမျိုး မည်သည်အကြောင်း အရာမျိုးကို ရေး
 သားသင့်သည်ကို လည်းကောင်း၊ မည်သို့သော ဘာချုပ်
 များကို ထုတ်သင့်သည်ကို လည်းကောင်း၊ အဆွေးနွေးတိုင်
 ပင်ကြဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

ရန်ကုန်ဖြူ၏ စာပေလမ်းဟုဆိုအပ်သော ၃၃ လမ်း
တွင် စာအုပ်တိုက်များ၊ ပုံနှိပ်တိုက်များ၊ စာရေးဆရာများ၊
ထုတ်ဝေသများ၊ စာပေဝါသမှုပ်များ၊ စုစုံလျက်ရှိသည်။
ကိုယ့်အစာအဝန်းနှင့် ကိုယ်လည်း ရှိကြသည်။

ထိုအထဲတွင် လုပ်ယ် တစ်စုလည်း ပါဝင်သည်။
တက္ကသိုလ်မှ ပညာတတ်လုပ်ယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဆေး
တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးသူများလည်း ပါရှိသည်။ သူတို့
သည် ကျော်မြောင်းသော ပုံနှိပ်စက်အခန်းငယ်အတွင်း
၌ လည်းကောင်း၊ နှစ်စာသော ရေမြောင်းစကြိုပေါ်တွင်
လည်းကောင်း၊ ဆူးသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်လည်း
ကောင်း၊ စုနှုန်းလျက် ထွေထွေရာရာ ပြောဆိုကြသည်။
ထိုအထဲတွင် စာအကြောင်းပေအကြောင်းများလည်း ပါ
ရှိသည်။ ယင်းသိဖြင့် သူတို့သည် စာပေလောကဗာတည်း
အဖွဲ့ဟူ၍ ဖြစ်လာသည်။ ကမ္မာဂါးဝင်စာပေများ ထုတ်
ဝေရန် အားထုတ်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သင့်
တက္ကရာရာ ရေးသားမြှုစရိတ် လုံလြေကြသည်။ ထိုအထဲ
ကွင် ဖေမြင့်တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

သူက ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပထမစာအုပ်က
အာသာဟောလို၏ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်သော ဆေးရုံ၊
ခုတိယ စာအုပ်က ချက်ကော့၏ လွှာမှာဆောင် အမှတ်
ခြောက်။

သို့သော် သူသည် ဆရာဝန်ဖြစ်သဖြင့် စာရေးရှိုံးမှ
ဆိုပြီး ဆေးပညာပေးစာအုပ်များကို ရေးသားခြင်းမဟုတ်။
စာပေ ဝါသမာပါပြီး စာရေးဆရာလုပ်လိုသဖြင့် သူနှင့်
သင့်တင့်သော စာအုပ်များကို ရွှေးချယ်ပြန်ဆိုခြင်း။

ပထမစာအုပ် ဆေးရုံသည် အောင်မြင်သော စာ
အုပ် တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ မူရင်း စာရေးဆရာမှုာလည်း
ကမ္မာဂော်တစ်ဦး။ မူရင်း စာအုပ်မှုာလည်း အရောင်းရ
ဘုင်ကျော်သော စာအုပ်တစ်အုပ်။ ဖေမြင့်၏ မြန်မာဘာ
သာပြန်ကိုလည်း အတော် များများ လက်ခံကြသည်။
ဆေးပညာ လောကာ၊ ဆေးရုံလောကနှင့် ပိုလျှော်းသော
အကြောင်းအရာ ဖြစ်သဖြင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးက ပြန်ဆို
သဖြင့် ကိုက်ညီသင့်လျော်သည်။ သို့တိုင် ဆေးပညာ
ဝါဘာရများ များပြားသဖြင့် ပြန်ဆိုသူအတွက်လည်း
အတော်ပင် အခက်အခဲ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ စာဖတ်သူများ
လည်း အထူးအားထုတ်ပြီး ဖတ်ကြရသည်။ ဆေးပညာ
ဝါဘာရများက နောင့်ယုက်နေသဖြင့် သူ၏ ဘာသာ
ပြုခဲ့သည် အနည်းငယ် အပုအထဲ့မှုံး၊ ရှိနေသည်လား
အောက်မေ့ရသည်။

ယခု ဒုတိယ စာအုပ်ကလည်း ဆေးရုံအကြောင်း
ပင်။ သို့သော် ဆေးပညာဝါဘာရများ မပါသလောက်
ပင်။ အဆောင်ခြောက်သည် ရရှားပြည့် ဖြူးကလေးတစ်

မြို့ရှိ ဆေးရုတစ်ရုံ၏ စီတွေ့ဝေဒနာသည်များ ထားရာ
အဆောင် တစ်ဆောင် ဖြစ်ပြားလည်း ချက်ကောသည်
ဆေးပညာ အကြောင်း၊ ဆေးရုအကြောင်း ရေးလိုဂင်း
မဟုတ်ချေ။

ထိုခေတ်က ဖြစ်ပေါ်နေသော ရူရှားနိုင်အဲ လူမှု
အဖွဲ့အစည်းအကြောင်း ဖော်ပြလိုဂင်းသာ ဖြစ်သည်။

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်မှာ လူနာ၍ ဆရာ
ဝန် ၁၊ သူ့ဝတ္ထုက ဒါပံ ဖြစ်သည်။ အခြား ဆေးရု အမှု
ထမ်းများနှင့် မြို့နယ် ကောင်စီ လူကြီးများက အသိုင်း
အရန်မျှသာ။ သို့သော လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုလုံး
အကြောင်းကို ခြယ်မှန်းထားသည် ဟုလည်း ပြောနိုင်
သည်။

ထပ်၍ ပြောရလျှင် ချက်ကောသည် ဆေးရုသို့
စီတွေ့ ဝေဒနာသည် တစ်ဦး အပြစ် ရောက်ရှိနေ သော
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့် သစ္စာတရားကို ရှင်
ဝယ်ပိုက်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးမှတစ်ဆင့် လူ့အဖွဲ့အ
စည်းကြီး၏ ဟောက်ပြန်မှုများ တိုးတက်ဖြစ်စွန်းမှုများ
ကို ပိုပြင်ပေါ်လွင်အောင် ပြထားသည်။

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက် တွင် ခက်ခဲ့သော ဆေး
ပညာဝါဘာရများ မပါရုသာကဲ ချက်ကော်၏ အရေး
အဖွဲ့သည် ပြောပြု ချောမေးပြီး သွေ့သွေ့ဆောင်လှ

သဖြင့် ဘာသာပြန်သူအဖို့ရော စာဖတ်သူများအဖို့ပါ
အဝင်ခွင်ကျဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ ချက်ကောသည် ခိုင်ခဲ့
လေးနှင်းသော ဗာတ်လမ်းတစ်ပုံကို သွေ့သွေ့လက် ပေါ်
ပါးစွာ ရေးသားတင်ပြနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ ကိုယ်တိုင်က သူ့ဝတ္ထုတွင် အမျိုး
သမီး ဗာတ်ဆောင် မပါရှိသဖြင့် ပျင်းရှိ၍ ငွေ့ဖွယ်ရာ
ကောင်းလှသည်ဟု ဆိုသော်လည်း တက်ယူတွင်မှုလူနာ
ဆောင် အမှတ်ခြောက်သည် ဆွဲဆောင်လှပေသည်။ စာ
ဖတ်သူကို အစမှ အဆုံးတိုင် မနားတမ်း ခေါ်သွားနိုင်ပေ
သည်။

ယင်းကြောင့်လည်း သည်ဝတ္ထုကို လီနိုင်က အထူး
ပင် နှစ်ခြိုက်ချိုးမွမ်းခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်ဝတ္ထုကို
ဖတ်နေရင်း မိမိကိုယ်တိုင် အဆောင်ခြောက်တွင် ချုပ်
နောင်ခြင်း ခံနေရသလို ခံစားရသည်ဟု လီနိုင်က ဆိုပါ
သည်။

ချက်ကော်၏ စာပေ မိတ်ဆွဲများနှင့် ဝေဖန်ရေး
ဆရာအများအပြားကဲလည်း သည်ဝတ္ထုကို နှစ်ခြိုက်ချိုး
မွမ်းကြသည်။ သို့သော အချို့ကဲလည်း ဗာတ်လမ်း၏
ဦးတည်ချက် မပိုပြင် မရှင်းလင်းဟု ဝေဖန်ကဲသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ယခုအခါတွင် ဖေမြင့်ပြန်သူသဖြင့်
ချက်ကော်၏ လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်ကို မြန်မာ

တာဖတ်သူများကိုယ့်တိုင် ဖတ်ရှုခံစား ဝေဖန်ကြရတော့
မည် ဖြစ်သည်။

နတ်နှယ်

၄၁၅၁၉၇၇

ဆေးရှုဝင်းအတွင်း၌ အဆောင်ငယ် တစ်ခု တည်
ရှိ၏။ ထိုအဆောင် ပတ်ပတ်လည်၌ ချုံနှယ်ပင်၊ ဖက်
ယားပင်တို့ တောရိုင်းကြီးထ၍ နေလေသည်။ အဆောင်
ခေါင်မိုးမှာ အေးမြည်ပျက်စီးလျက် ရှိပြီး မီးခိုးခါဝါင်း
တိုင်က ထက်ပိုင်းကျိုးကျေနေ၏။ အုတ်လျေကားမှာ မြှုက်-
ပင်တို့ ဖုံးကာ နံရုံများမှာလည်း တစ်ချိန်က အင်္ဂါး
သုတေခဲ့ဖူးသည် အရိပ်အယောင်မျှလောက်သာ ကျုန်တော့
၏။ အဆောင်ရှု မျက်နှာစာ၌ ဆေးရုံပင်မအဆောက်
အအုံကြီး တည်ရှိပြီး နောက်ဘက်၌ လယ်ကွင်းပြင်
ကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ လယ်ကွင်းပြင်နှင့် အဆောင်ငယ်ကြေား
တွင် သံချွန်များ စိုက်ထားသည့် ညီမှာ့ငော်သော့ အုတ်
တံတိုင်းက ခြား၍ထားလေသည်။ မီးသီးမြှုက်နေသော
သံချွန်များ၊ ညီမှာ့ငော်သော အုတ်တံတိုင်းနှင့် အဆောင်

သို့ ကိုယ်တိုင်သည် ကျွန်ုင်တော်တို့ ဆေးရုံများ၊ အကျဉ်းဆောင်များ၏ ကဲဆိုးမိုးမှာ့ငွေကျခြင်း၊ အချဉ်းနှီးပျက်သည်၊ ကြေပြန်းခြင်းသရပ်ကို ဆောင်လျက်ရှိတော်၏။

အကယ်၍သာ ဖက်ယားပင်များ၏ စုရွှေခြင်းကိုကရ မထိက်ဘူးဆိုပါ မှာ အဆောင်ငယ်ဆိုသိသွားရာ ခြေကြောင်းလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်ကာ အဆောင်ငယ်အတွင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုပါ လေ။ အပြင်ဘက် တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်ကာ ခန်းမထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ။ အခန်းနံရံနှင့် မီးဖိုကြီးပတ်ပတ်လည်တွင် ဆေးရုံသုံးပစ္စည်းအဟောင်းအခြင်းများ တောင်လိုပုံ၍ နေသည်။ အပိုရာ အပေါက်အပြုများ၊ ဝတ်စုအစုတ် အပြတ်များ၊ အတွင်းခဲ့သောင်းသီများ၊ အပြားစင်းရှပ်အကျိုးများ၊ ပိုနိုင်စုတ်များ စသည်ဖြင့် ဖြုတ်စွဲပျော်တောင်းများ အားလုံး ရောထွေးယှက်လိမ့်ကာ ကာလတောင်တာ စုပုံ၍ ထားသဖြင့် ဆိုးရွားသော အနဲ့အသက်များ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ထိုအမြိုက်ပုံ၏ အပေါ်၌ ဆေးတံ တစ်လက်ကို မချွတ်တမ်းခဲကာ လွှဲအိပ်နေသွာကား အဆောင်စောင့်နိကိုတာဖြစ်၏။ နိကိုတာမှာ တပ်မှ အငြိမ်းစားယူလာသည့် စစ်သားဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တဲ့ဆိပ်တွေ ပျက်နေသောစစ်ဝတ်စုအဟောင်းကြီးကို ဝတ်ထား

ဆဲဖြစ်၏။ မျက်ချောင်ပါးချောင်ကျကာပါးရေနားရေတွန်းနေသော်လည်း သူ၊ မျက်နာထားက တင်းမှာ ခက်ထန်၏။ ရှည်လျားထဲထဲသော မျက်ခုံးမွေးများကြောင့် သိုးကျောင်းခွေးနှင့် တူ၍၍နေ၏။ သူ၊ နာခေါင်းကာမူ ရဲရဲနိုလေသည်။ လူကောင် မကြီးသော်လည်း နိကိုတာသည် အဟန့်ကောင်းသုတေသနယောက်ဖြစ်၏။ သေးသလောက်မှာသည် သံချောင်းလို့အစားလဲက ဖြစ်၏။ သူ၊ လက်သီးများကလည်း ကြောက်ခမန်းလိုလို အားကြီးလျှော့၏။ သူကား တစ်ခုဆိုတစ်ခုပဲ စွဲစွဲမြှုမြှု မှတ်သားတတ်သောသူမျိုး၊ ဒါစသည်းဒါကမ်းဆိုသည်က လွှဲ၍ ဘာကိုမှ ထည့်မကျုံးစားတတ်သော အလွန် ခေါင်းမှာသည်လျှော့မျိုး ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်လည်း “ဒီလုတွေက အာနာရှိက်ပေးနိုင်မှ”ဟု သူသဘောထားလေသည်။ ကျောထိထိရှင်ဘတ်ထိထိ မျက်နာပဲ ထိထိ ထိုးဖိုးတစ်ခုပဲ သူသီသည်။ ဒီလိုနည်းနှင့်မှည်ဟု သူက နားလည်ထားလေသည်။ ထိုမှ ဆက်၍ဝင်သွားလျှင် ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်၏။ ထိုအခန်းကြီးကား အဝင်ဝခန်းမကို ဖယ်၍အဆောင်ငယ်၏ ကျွန်ုင်နေရာအားလုံးကို ယဉ်ထားပေသည်။ ခန်းမနဲ့ရှုတွင်သုတ်ထားသော ဆေးရောင်မှာ မွဲညာ့ညာ့အပြာ့နေရာင်ဖြစ်သည်။ မျက်နာကြက်များမဲ့ခိုးခေါင်းတိုင်

မရှိသော ရှုံးခေတ် တဲ့ခေါင်မိုးများကဲသို့ ကျပ်ခိုးစွဲ၏နေ
ရာ ဆောင်းအခါများ၌ တစ်ခန်းလုံးမီးခိုးတွေ ဝေ၍နေ
မည့်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှစ်၏။ ပြတင်းပေါက်တို့များသံ
တိုင်များ နိုက်ထားသဖြင့် အကျဉ်းတန်၍၏နေ၏။ကြမ်း
ပြင်ကလည်း ညစ်ပေကာ အကွဲအစတွေ ထွက်၍၏နေလေ
ပြီ။ ထိုပြင် တစ်ခန်းလုံးများ ဂေါ်ဖီးချုပ်ဖတ်နဲ့ မီးအိမ်မှ
ဆိုညှိနဲ့။ကြမ်းပိုးနဲ့ အမိုးနီးယားနဲ့တို့ ရောဖြေားပုံးလွှမ်း
လျက် ရှိရှာ တိရိဇ္ဇာန် လော်သီမ်ထဲ ဝင်နေရှိသာကဲသို့
အော်ဂလီသန်ခြင်စရာ ကောင်းလှတော်။

အခန်းထဲ၌ ခုတင်များကို ကြမ်းပြင်တွင် မူလို စွဲ၍
သား၏၊ အပြောရောင် ဝတ်စံများ၊ ရေးသန်သန် ခေါင်း
စွဲများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူများမှာ ခုတင်များပေါ်
တွင် လွှဲ၍တချို့ ထိုင်ရှုတချို့ နေကြသည်။ ဘူတိကား
မိတ်ရောဂါသည်မှာ၊ ဖြစ်သတည်။

ချင် ကြည့်နေတတ်၏။ ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်၊ သက်
ပြင်း ချလိုက်၊ မချပြီး ပြီးလိုက်နှင့်လည်း တစ်နေ့လုံး ဝင်း
နည်း ကြောကွဲနေတတ်၏။ သူများတကာနှင့် ရောရော
နောနော စကားပြောဆိုလေ မရှိ။ သူ့ကို သွားပြောလျှင်
လည်း ပြန်ပြောချင့်မှ ပြောသည်။ အစားအစာ လာပိုလျှင်
လည်း စိတ်ပါဝင်စားဟန် မရှိ။ စက်ယဉ်စား ပကတိလို
ပါးခြင်းမျိုးခြင်းပြု၏။ အာခေါင်းကို ခြစ်ကာ သလိပ်ပေါ်
ထုတ်နေရသော ချောင်းဆိုပုန်း သွေးရောင်သန်းနေရ
သော သူ့ပါးပြင်ကို ကြည့်၍ သူ့မှာ အဆုတ်ရောက် ဖြစ်
စပါပြီးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

သူ့သေးက လူမှာ သေးသေး ညျက်ညျက်နှင့် အလွန်
သွက်လက်သည့်အဘိုးခိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မည်းမည်း
ကောက်ကောက် ဆပင်နှင့် မှတ်ဆိတ် သေးသေး ချွဲနဲ့ချွဲနဲ့
ရှိ၏။ နေ့အခါ့၌ သူသည် အဆောင်ထဲတွင် ဟိုဘက်ထိပ်
သည်ဘက်ထိပ် အပြန်ပြန် လျောက်ချင် လျောက်မည်။
ခြေထောက်ကို ဖင်အောက် ခုကာ ထိုင်၍ နေချင်နေမည်။
သိုတည်းမဟုတ် လေ့လျှော့လိုက်၊ သီချင်းညည်းလိုက်၊ တင်
ယောက်တည်း နှစ်နှစ်ပျို့ကြချိုက်ပြီးလိုက် ရယ်လိုက်၊ ပုံပုံ
ချင် လုပ်နေမည်ဖြစ်သည်။ ညာက် ဘုရားရှိခိုးချို့နဲ့ ဆူ
တောင်းစာ ရွှေတ်ချို့နေရောက်၍ သူ့ရင်ဘက် သူ လက်သီး
နှင့် စုထေသာအပါ တံခါးကြေးထဲသို့ လက်ချောင်းများ

နှင့်ထိုးသောအခါများတွင်လည်းသူ၏ကလေးဆန်ဆန်မြှုံးထူးသွက်လက်ပုံတိုကိုတွေ့နိုင်ပြန်သေး၏။သူကားဂျိုးအဘိုးကြီးမှာမြတ်စွာဖြစ်လေသည်။မြတ်စွာဖြစ်လေသည်။မြတ်စွာဖြစ်လေသည်။

လူနာဆောင် အမတ်ပြောက်အတွင်း မိတ်ငါး နေ
ထိုင်ကြသူများအနက် မိုးက်တစ်ယောက်သာ အဆောင်
အပြင်ဘက် ထွက်ခွင့်ရသူ၊ ထိုထက်မက ဆေးရုံ ဝင်းခြေ
ပြင်ဘက်ထိအောင် ထွက်ခွင့်ရသူဖြစ်သည်။ အဆောင်
သက် ရှင်သူတစ်ယောက်အာများတကားအတွက် အွဦးရှုံး
က်ငါးသော အရှုံးတစ်ယောက်အဖြစ် အပြင်ထွက်နှင့်သည်
အခွင့်အဓိုက် ကို သူက နှစ်ရှုံးလများ ခံစားခွင့်ရခဲ့၏။
မြို့ထံကား သူ, မှာ လမ်းတကာဘုင် ကလေးတွေ ခွေး
တွေ ဂိုင်းကား လူပြောကြီးဖြစ်၍ နေလေသည်။ ဆေးရုံ
အဝတ်ကို ဝတ်ကာ ကိုရှုံးကားရားနိုင်သော ခေါင်းစုပ်
ကြီးကလည်း စွပ်ထားလိုက်သေးသည်။ ခြေထောက်
တွင်လည်း ခြေညွှပ်ပိန်ပင် ပါသည့်အခါ ပါ မပါသည့်
အခါ မပါ၊ တစ်ခါတစ်ခု ဘောင်းဘို့ရည်ပင် မပါဘဲသူက
လမ်းတကာလည်ကာ အိမ်ပေါက်စွေ ဆိုင်ပေါက်စွေ ရပ်
ပြီ၊ ပိုက်ဆံတောင်းသည်။ အရက်တိုက်သူက တိုက်ပေါင်

ମୁଣ୍ଡ କୌଣସି ବୁଗ କୌଣସି ତାଳ୍ପିଲାନ୍ତିର୍ବୁଃ ବିଗର୍ହ ପଠନ୍ତିର୍ବୁଃ ତାଳ୍
ଶୁର୍ବ ବେଳାରୀ ଦେଖି ଏହି ପ୍ରକଟିତାର୍ଥିନ୍ଦିନି ମିଳିବା ବିଗର୍ହ
ଲାନ୍ତିର୍ବୁଃ ପ୍ରକଟିର୍ବୁଃ ଲୁଲାନ୍ତିର୍ବୁଃ ଅଛି ଯାହାର୍ଥି ଲାଗନ୍ତି ଏହି ଦେଖି ବୁଗ
ଦ୍ୱାରା ପିଲାବମ୍ବୁଗି ଫିକିତାକା ଯେମିଳି ବିଗର୍ହ ଯୁଦ୍ଧର୍ଥିର୍ବୁଃ ପ୍ରକଟି
ଲେବନ୍ତିର୍ବୁଃ ଉତ୍ତରିବା କ୍ରୀଦା ବୁଗି କି ଦେଇବତକ୍ରୀଦା ପ୍ରଦିନ ଆ
କ୍ରମିତିର୍ବୁଃ ପତାଳିର୍ବୁଃ ପତାଳା ପତାଳା ଲୁପ୍ତକା ବୁଗି କ୍ଷେତରରେ ପି
ବମ୍ବୁ ଅଗୁଣ୍ଡିତାର୍ଥିର୍ବୁଃ ପିତାର୍ଥିର୍ବୁଃ ବାଧୁର୍ବୁଃ ଯାଏନ୍ତିର୍ବୁଃ ବାଧୁର୍ବୁଃ
କି ତ୍ୟାଗିତାର୍ଥିର୍ବୁଃ କା ପ୍ରାଣିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଫୋର୍ଦିନ
ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ
ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ
ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ ଆଶୀର୍ବାଦିର୍ବୁଃ

မိုးကော်မှာသုတေသနပါး၏ ဝေယျာဝစ္စတိုကိုဝင်ရောက်
ကုည်လုပ်ကိုင်ပေးလေ ရှိသည်။ အခြားသုများအား ရေ
ယူပေးသည်။ အပိုပျော်နေလျှင် စောင့်ခြုံပေးသည်။ ဖြုံးထဲ
က ပြန်လာလျှင် တစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားစီ ပေး
မည်ဟု ကတိပေးသည်။ ဦးထုပ်အသစ် တစ်လုံးစီ ချုပ်
ပေးရည်မည်ဟလည်း ပြောတတ်သည်။ သူ့လက်ပဲဘက်
ရှိ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောသေနေသုကို ဖွန်းဖြင့် ခဲ့ခဲ့အေား
သည်။ သို့သော် သူလုပ်သမျှ ဤအရာအားလုံးသည်လူ
သား ချင်းချင်း စာနာထောက်ထားသော စိုးဟု သို့မဟုတ်
အတွောကရှုဏာစိတ် အရင်ခံဖြင့် လုပ်ဆောင်နေခြင်း

କାଃ ମହୁତ୍ୟ ॥ ସୁଲଗନ୍ୟାଵାର୍ଗିଭୁଣ୍ଟିଲ୍ୟ ଆମ୍ବାଗୁଣ୍ଡ
ତ୍ରୀଗ୍ରୀ ଆଦ୍ୟାଃ ଲ୍ୟବ୍ଦଗ୍ରିନ୍ ଫେଲ୍ରିଂ ଚା ପ୍ରେତାଣ୍ଠି ॥ ସୁମ୍ବା ତ୍ରୀ
ଭୁଣ୍ଟିଲ୍ୟ ଆମ୍ବାଗ୍ରୀଷିତିଃ ଶିଖି ଗ୍ରୀ ଆମୁତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏବୁ ପ୍ରିତି
ଫେଲେବନ୍ଦୀ ॥ ତ୍ରୀଭୁଣ୍ଟିଲ୍ୟ କାଃ ଗ୍ରୀଭୁତ୍ୟ ତଥାନ୍ତି ॥

အိုင်ပင် ဂရိုမေ့သည် လူကုတ်ထဲ အမျိုးအရိုးမှ ဆင်:
သက်လာသူ ဖြစ်၏။ အသက် သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်ရှိပြီ;
ဖြစ်၍ တစ်ချိန်ကမူ တရားရုံး ဘီလစ်ဘရေးကြီးအဖြစ်
လည်းကောင်း၊ နယ်မြေအပ်ချပ်ရေးရုံး အတွင်းရေးမှုဗ္ဗား
အဖြစ်လည်းကောင်း ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၏။ သူကားပါ
ဆက်ကူးရှင်းမေးနီးယား (ခေါ်) မိမိအား တစ်ပါးသူတို့
ဘေးအစ္စ ရာထဲပြုရန် ကြိုစည်လျက်ရှိကြသည်ဟု ယုံမှား
လွန်သည် စိတ်ဆောင်ရာတစ်မျိုးကို ခဲ့စားနေရသူ ဖြစ်၏။
သူက အိပ်ရာထဲတွင် ဇွဲ၍ နေချင်နေမည် သို့တည်းမဟုတ်
ကျွန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခွန် ယူသည့်အလား အဆောင်ထဲ၌
ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ချင် လျှောက်နေမည်၊
ထိုင်၍ကား နေခဲ့လုသည်။ သူ၊ မှာ ဘယ်သောအခါမှ ဂနား
ပြီးသည်မရှိ အစဉ်အဖြို့တထာ တကြော်ပြုစေတတ်
၏။ ဘာမှန် မသိသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျော်လင့်ခြင်း
ဖြင့် သူ့စိတ်အာရုံတို့မှာ အမြဲတောင့်တင်း၍ နေ၏။ အဝင်
ခန်းမမှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လူပုပ်ရှားသံကလေး တစ်ခု
တလေ ခြိုင်းထဲမှ အောင်သံခေါ်သံ တစ်ခုတလေလောက်

သည်ပင် သူ့အား ခေါင်းထောင်ထကာ နားတာစွင်စွဲပြီ
စေနိုင်၏။ သူတို့ လိုက်ရှာနေကြပြီလော၊ ယခုပင် လား
ရောက် ဆွဲခေါ်သွားကြတော့မည်လေဟုသော အတွေး
များ ဝင်လာစေနိုင်၏။ ဤအခိုန်မျိုးတွင် သူ့မျက်နှာ၏
အပြင်းအထန် တုန်လှပ်ချောက်ချားခြင်းနင့် ငြင့်ဆန်း
ရှုန်းကန်ခြင်း အမှုအရာတို့ ထင်ရှားပေါ်လွင်၍ လာတတ်
ပေသည်။

ပါ:ရို:တို့ငောက်၊ ဖြူလျှော်ဖျောတော့နေသော သူ၊
မျက်နှာပြင်ကျယ်ကြီးမှာ တစ်ပျိုးနှစ်သက်စရာကောင်း
၏။ ထိုမျက်နှာကား အစဉ်မပြတ် တုန်လှပ်ချောက်ချား
နေရခြင်း၊ ရှာန်းကန်လှပ်ရှားနေရခြင်းတို့ကြောင့် အားအင်
ကုန်ခန်းကာ စွမ်းလျေနေသည့် အတွင်းဝိယာဉ်ကို အထင်
သား ဖော်ပြနေလေသည်။ တွန်းလိမ့်ရှုံးမှုထားသော သူ၊
မျက်နှာမှာ အမြင်ဆန်းသလောက် ဝေဒနာရပ် ပေါ်က်
၏။ သူ့သော် ပြင်းထန်သော စိတ်ဝေဒနာကို အမှန်တ
ကယ် အနက်အရှိုင်း ခဲ့စားခြင်းကြောင့် ပေါ်ပေါ်လာ
သည့် သူ၊ မျက်နှာပေါ်ရှိ အရေးအကြောင်းတို့ကဗုံ
ခဲ့စားတတ်ခြင်း၊ ထက်မြေက်သော ညာက်အမြင်ရှိခြင်းဟု
ဆုံးပြုလျက်ရှိပြီး မျက်လုံးအစုံကလည်း နွေ့ဖွေ့ဗြိုင်
လားကာကုန်းမာခြင်း၊ အရိပ်အယောင်များ ယုံကြည်း၍
ဆေသည်။ သူ၊ အပြုအမှတ်မှာ သူတော့ကြေစရာကောင်း

သည်။ နိကိတာက လွှဲလျှင် အားလုံးအပေါ် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ ကူညီစောင်မ တတ်သည်။ စာနာထောက်ထားစိတ် ရှိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ထဲမှ စွန်းဖြစ်စေ ကြယ်သီးဖြစ်စေ လွတ်ကျလျှင် သူက ဘိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထကာ ပြီးကောက်ပေးတတ်သည်။ နံနက်အိပ်ရာထလျှင် အားလုံးကို ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါခင်ဗျားဟု နှုတ်ဆက်သည်။ သူ အိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်တိုင်းအားလုံးကို ကောင်းသောညာဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းစကားပြောလေ ရှိသည်။

ဖော်ပြပါ အမြိတ်ငါးမာမဲ့ နေသော မျက်နှာအပြင် သူ၏ ရုံးသွပ်မှုကို ထင်ရှားစေသည့် အခြားသော အခြင်းအရာတို့ ရှိပါသေး၏။ ဥနေစောင်းအချိန်များတွင် သူက တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးရုံဝတ်စုနှင့် လွမ်းခြားထားသည့် ကြားက မေးတဆတ်ဆတ်ရှိက်အောင် တုန်ခိုက်လျက် အခန်းထဲ လူးလာခေါက်တဲ့ ပြီးလွှားကာ ခုတင်တ်ခုမှ တစ်ခု ကူးချည်သန်းချည်းလုပ်မည်။ အမှတ်မဲ့ ကြည့်လျှင် အဖျားများ အကြီးအကျယ် တက်နေရာသလားထင်ရ သည်။ ပြီးရှင်းလွှားရင်းက တစ်ယောက်ယောက် ခုတင် နားတွင် ရှုတ်တရက် ရပ်ကာ ခုတင်ပေါ်က လုကိုကြည့်မည်။ သူကြည့်ရသည်များတော့ အလွန် အရေးကြီးသော

အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို ပြောတော့မည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဇာတ်တော့မူ သူမြောသည့်စကားကို နားထောင်မည့်သူ သို့မဟုတ် နားလည်မည့်သူ မဟုတ်မှန်းသဘော ပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို စိတ်ပျက်စွာ ယမ်းခါကာ ခါတိုင်းလိုပင် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တဲ့ ခေါက်ပြုန် လမ်းလျောက်နေလိုက်မည်။ သို့သော် မကြာခင်မှာပင် အခြားအရာ အားလုံးထားက စကားပြောချင်စိတ်က လွမ်းခိုးလာကာ ထိန်းချုပ်မနေတော့ဘဲ သူကိုယ်သူ လွှတ်ပေးလိုက်မည်။ ထိနောက်ကား စိတ်အလွန်အမင်းထကြလွပ်ရှားစွာဖြင့် စကားတွေ အော်ကြီးဟန်ကျယ် ပြောမည်။ သူစကားများမှာ အဆက်အစိမ်းမရှိ၊ ကယောင်ကတဲ့ နိုင်သည်။ စိတ်လွပ်ရှားအဲကြွဲလွန်းသော စကားတွေ ပါသည်။ အားလုံးနားလည်ဖို့ကား မလွယ်။ သို့သော် သူစကားလုံးများမှာ သူအသံ ဟန်ပန်းတွင် ခွဲဆောင်မှု သဘောပါသည်ကိုတော့ သတိပြုမိနိုင်သည်။ သူစကားကို နားထောင်ကြည့်လျှင် သူစိတ်မနဲ့မှန်းသိကဲ့သို့ သူပင်ကို အရည်အသွေးများကိုလည်း သတိပြုမိစေနိုင်၏။ သူစိတ်ဖောက်ပြန်ချိန်တွင် ဖောကြားသော စကားများကို ပြန်ရေးပြန့် မလွယ်ပါ။ သူပြောသည့်အကြောင်းအရာများမှာ လုတိုင်းလိမ်လည်းကောက်ကျစ်ခြင်းများ၊ တရားမျှတမူကို ဖျက်ဆီးပစ်နေသည့် ဖိနှိပ်

၁၈ ဖေမန်

ချုပ်ချယ်မှုများအကြောင်း၊ သာယာလုပၢ ပျော်ရွင်ချမ်း
ငြိမြုပ်ကောင်းသော လောကသစ်သည် တစ်နေ့သော
အခါး၌ ကဗ္ဗာမြေပေါ်ဝယ် ပေါ်တွန်းလာလိမ့်မည် အ
ကြောင်းနှင့် အဆောင်ပြတင်းပေါက် သတိင်များက သူ.
အား ဖိန္ဒိပ်ချုပ်ချယ်သုတေသန၏ ယုတေသနရက်စောင်း၊ အသိ
ဉာဏ် ခေါင်းပါးခြင်းတို့ကို အစဉ်မပြတ် သတိရစေသည်
ဆိုသော အကြောင်းများ ဖြစ်၍ အကုန်လုံး ရောထွေး
ပြောဆိုလေရာ ခုနစ်ထွေအကကို တစ်ပေါင်းတည်း ရော
မွေက, သည်နှင့် တူလှတော့၏။

J

လွှန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ် သို့တည်းမဟုတ် 'ဆယ့်
နှစ်နှစ်မွှုလောက်သော ကာလကမူ ဂရိုမော့ဗုံးအမည်ရှိ
ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အစိုးရ အရာရှိကြီး တစ်ယောက်
သည် မြို့လယ်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကိုယ်ပိုင်အီမြန်နှင့်
ထိုင်လျက် ရှိခဲ့၏။ သူ၏၌ ဆာရှိနှင့် အိုင်ဗင်ဟူ၍ သား
နှစ်ယောက်ရှိ၏။ ဆာရှိမှာ တူဗ္ဗာသို့လှတွင် စတူဗ္ဗာနှစ်
ကျောင်းသားအဖြစ် ပညာသင်နေဆဲ အဆုတ် ရောက်
တရကြမ်းသည်းထန်စွာဖြစ်ပွားကာ အသက်ဆုံးခဲ့ရှား
သည်။ သူကွယ်လွှန်ခြင်းသည် ဂရိုမော့ဗုံးသားနှာတွက်
ကြော်ဆီး ရေကာတာကြီးကို ခလုတ်နှိပ် ဖွင့်ချုံ့ကို
သည်နှင့် တူလှတော့၏။ သားကွယ်လွှန်ခြို့ ဘစ်ပတ်
အကြော်ဗုံး ဖောင် ဂရိုမော့ဗုံးသည် အစိုးရဇ္ဈားအလွှာသုံး
အား လုပ်မှုဖြင့် အဖမ်းခဲပြီး မကြာမိရှာပင် ထောင်ဆေးရုံ

၌ ငန်းဖျားမိ၍ ကွယ်လွန်လေသည်။ မိဘားစုံပိုင်ဒိုင်နှင့်
တက္က ပစ္စည်းပစ္စယူများအားလုံး လေလံတင် ရောင်းချ
ခြင်း ခံရရာ အိုင်ဗင်တို့သားအမိန့်စ်ယောက်မှာလက်ထဲ
တွင် ခြားတစ်ပြားမှ မရှိဘဲ ကျော်စ်လေသည်။

ပခ် ရှိစဉ်ကမှ အိုင်ဗင်သည် ပိတာစဘတ်ဖြို့၌ အေ
ထိုင်ကာ တက္ကသိလ်ပညာသင်ကြားလျက် နေခဲ့၏။ ထို
စဉ်ကမှ အိုင်မှ တစ်လလျှင် ရှားယ်ငွေ ခြောက်ဆယ်ခုနှင့်
ဆယ်စီ မှန်မှန်ရနေကာ ငွေကြားချို့တွေ့ခြင်း ဆိုသည်ကို
ဘာမှန်းမသိဘဲ ရှိခဲ့၏။ ယခုကား သူ့မှာ ယခင် အနေအ
ထိုင် အားလုံးကို အမြစ်လှန် ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ လိုအပ်လာ
ပေါ်။ အိုင်ဗင်သည် အိမ်တိုင်ရာရောက် သွား၍ စာသင်
ရသော အလုပ်၊ စာချုပ်စာတမ်းများ၊ ရေ၊ ကူးသောအလုပ်
တို့ကို အလွန်မတန် နည်းပါ၊ လျသော အခကြားငွေဖြင့်
လုပ်ကိုင်ရ၏။ သို့သော့ ရှာဖွေ၍ ရသမျှ အားလုံးဒီးပါ၊
လောက်ကို မိခင်ကြီးထဲ ထောက်ပံ့ပေးပို့ရလေရာ သူ၊
ခများ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း အလုပ်လုပ်သည့်ကြားမှ
ပင် မကြာခဏ ငတ်မွတ်၍ နေတော့၏။ အိုင်ဗင်မှာ ထို
ဘဝမျိုးကို ကြိုကြိုခံနိုင်သူ မဟုတ်။ တဖြည့်ဖြည့်စိတ်
ဓမ္မတော်ကျေဆင်းလာကာ ကျို့မှာရေးကလည်း ဆိုးလာ
၏။ သို့နှင့် တက္ကသိလ်မှ နှစ်ထွက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာ
ခဲ့လေသည်။ ကိုယ့်မြို့၊ ကိုယ့်စွာ ပြန်ရောက်ပြီး ရောက်

အသိအကျမ်း တရာ့၊ အကုအသိဖြင့် တော့နယ်ရှိကျောင်း
တစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ရသည်။ သို့
သော် အခြားကျောင်းဆရာများနှင့် တွေ့ဖက်မမဲ့ တပည့်
များ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကိုလည်း မရရှိသဖြင့် မိခိုဘာ
သာ အလုပ်မှ နှစ်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုနောက် မိခင်
ကွယ်လွန်သည်။ သည့်နောက် ခြောက်လခန်းကြာသောင်
အလုပ်အကိုင် ရှာမရဘဲ ရှိရာ ထိုအတော့အတွင်း ပေါင်
မှန်နှင့် ရေကိုသာ မိုးဝေရသည်။ ထိုနောက်မှ တရာ့ရုံး
ဘီလစ်အလုပ်ကို ရသည်။ ထိုအလုပ်၌ မကျို့မှာ ၅၂၅
အလုပ်မှ နှစ်ထွက်ပေးရသည့် နောက်ဆုံးအချိန်ထို့ဖြော်
ခဲ့၏။

အိုင်ဗင်မှာ ကျောင်းသားဘဝ အပါ အဝင် သူ၊ သက်
တမ်း တစ်လျောက် မည်သည့်အခါကမှ ကျို့မှာ ကြိုခိုင်
သော ရုပ်လက္ခဏာ မရှိခဲ့။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လူ
က ပိန်လိုလိုဖြေ့ဖျေ့ဖျေ့နှင့် မကြာခဏ အအေးမိကာ
နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တတ်သည်။ အစားအသောက်လည်း
များများ မစားနိုင်၊ ဒေါပ်လည်း ကောင်းကောင်းဒိုပ်လျေား
မရှိ၍ ပိုင်အရောက် တစ်ခွက်ရောက် သောက်လျှင်ပင် အောင်
ခေါင်းလုံး ချာချာလည်ကာ မူးမူးရူးရူးဖြစ်သွားလော်၏။
လူတွေ့နှင့် ဆက်စပ်မိတ်တော်လည်း သူစားပါးအပေါ်
သည်းညည်းမဲ့တတ်ခြင်း၊ မယ့်သက္ကာဖြစ်တတ်ခြင်းတို့

ကြောင့် မည်သူနှင့်မျှ မရင်းနှီးနိုင်ဘဲ ရှိရာသူ၏၌ မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းဟူ၍ ခေါစရာပင် တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့
ပေ။ ဖြို့ထဲတွင် နေထိုင်ကြသူများနှင့် ပတ်သက်၍မျှသူ
က ဘယ်သောအခါဗျာ အကောင်းပြောလေ့မရှိ။ ထိုလှ
များ၏ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါး ထံထိုင်းခြင်း၊ တို့ဇွာန်များ၊
သာယ် အပိုလိုက်စားလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ခံနေကြောခြင်း
တို့သည် မိမိ၌ ထိုသူတို့အပေါ် စက်ဆုပ်ချုပြာစိတ်များ
သာ ဖြစ်ပေါ်စေကြောင်း သူပြောကြားလေ့ရှိ၏။ သူက
စူးရှုကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အောက်ကာဟစ်ကာ အ
ကျိုတ်အနယ် ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံးတစ်စုံ
တစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ မခံမပုဂ္ဂိုင်ဖြစ်ကာ အောကြုံ အော
ကြီး ပြောမည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ကိစ္စတစ်ခုကိုအလွန်စိတ်
ပါ ဝင်စားကာ တအုံတသုပြောမည်။ သို့သောဘယ်လို့
ပြောပြောပကတိရိုးသားမှုအပြည့်နှင့် ပြောသည်သာဖြစ်
၏။ ထိုအပြင် ဘယ်သူက ဘယ်အကြောင်း စပြောသည့်
ဖြစ်စေ သူက တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းဆီသို့သာ
ဆွဲ၍သွားမည်ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကား ထိုဖြို့ကာလေး
၏ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပုံင်းနိုင်းငွေ့
ဖွေယောက်းသည့်အကြောင်း၊ ဖြို့သူမြို့သားမှာ ကြီး
ကျယ်သော အကြောင်းအစည်း စိတ်ကူးစိတ်သန်း မရှိကြဘဲ
ငော်လွှဲပို့ပျက်စီးခြင်း၊ လျှပ်ပေါ်လော်လီခြင်း၊ သေသေက်

ကြောင်း၊ အကြမ်းပက်းထကြေသာင်းကျိန်းခြင်းတို့မှ
အပဲးမြားပြောင်းလဲသည်မရှိသော အမို့ယ်ရည်မှန်၊
ချက်ကင်းမဲ့သောဘဝါး ကျေနှပ်နှစ်သိမ့်နေကြသည့်အ
ကြောင်း၊ လူလိမ့်လူကောက်များက ကောင်းကောင်း
ဝတ် ကောင်းကောင်းစားကာ လူကောင်းသူကောင်းများ
ခုံ မင်္ဂလာတမယ် ရပ်တည်နေကြရကြောင်း၊ စသင်
ကျောင်းများမလုံဆောက်သည့်အကြောင်း၊ အဆင့်အတန်း
ရှိသည့်သတင်းစာဟူ၍လည်း တစ်စောင်တလေမျှ မရှိ
ကြောင်း၊ အတော့ဗျား ပော့ပြာ့များမရှိသည်အကြောင်း၊
ပညာတတ်များ စည်းစည်းလုံးလုံး မရှိသည့်အကြောင်း
သည်တို့ပင် ဖြစ်၏။ လူမှုအဖွဲ့အစည်းအား ယင်း၏
သပုပ်မှန်ကိုသိမြင်လာအောင် အတင်းအကျပ် လုပ်ယူရ
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မှာသာ အခြေအနေမှန်ကို အလန်
တကြား တွေ့မြင်လာကြမည်ဖြစ်ရကြောင်း သူပြောလေ့
ရှိသည်။ လုကို အကဲဖြတ်ရှုံး သူက ပို့အရောင်တွေ့
ကိုသာ သုံးသည်။ အဖြူမဟုတ်လျင် အမည်း ဒါပဲ သူသိ
သည်။ ကြားက စုံအရောင်တွေကို သူကရမစိုက်။ သူ၊
အပို့လောက်းလူကောင်းနှင့်လူဆိုးနှစ်မျိုးသာ ရှိသည်။
ကြားမရှိ။ သူက မိန်းမများအကြောင်း ချစ်ရေးချစ်ရာ
အကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြင်းပြင်းပြပြ ထားထက်သန်

သန် ပြောတတ်သည်။ သို့သော မည်သူ၊ ကိုမှ ချစ်ဖူးသည်
လည်း မဟုတ်ပေ။

မညှာမတာ ဝေဖေန် ပြောဆိုတတ်သူ၊ အလွယ်တက္က
ဒေါသထွက်တတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း မြို့သူမြို့သားများ
က သူ၊ ကို သဘောကျကြသည်။ ကွယ်ရာ၌ သူ၊ အား
ဖန်နိယာဟု အမြတ်တန်း ခေါ်လေ့ရှိသည်။ အပြောအဆို
၌ ယဉ်ကျေးမွယ်ရာရှိခြင်း၊ သူတထူးကို ကုသွေးစောင်မ
တတ်ခြင်း၊ အနေအထိုင် ရိုးဖြောင်ခြင်း၊ စာရိတ္ထာ ကောင်း
မွန်ခြင်း စသော သူ၏ ပင်ကို စရိက်သဘာဝများ အပြင်
သူ၏ နှစ်းပါး လျှပြုဖြစ်သော ကုတ်အကြိုး ကျွန်းမာရှုံး
လန်းခြင်း မရှိသော သူ၊ အသွင်အပြင်၊ သူတို့မိသားစု ကံ
ဆိုးမိုးမှာင်ကျခဲ့သည် အကြောင်းများ၊ စသည်တို့က လူ
အများ၏ စိတ်တွင် သူ၊ အပေါ် ခင်မင် တွယ်တာစိတ်၊
ကြင်နာသနားစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ထို့အပြင် သူ၊
မှာ ကောင်းပညာ အရည်အချင်း လည်း ရှိ စာလည်း အ
လွန် ဖတ်သူဖြစ်ရာ မြို့သူမြို့သားများ၏ အမြင်၌ သူသည်
ဘာမဆိုသိသော သူတစ်ယောက်၊ လမ်းလျောက်နေသော
စွယ်စုကျမ်းကြီး တစ်စောင်ဟု သဘောထားရမည့် လူ
တစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့၏။

သူသည် စာအလွန်ဖတ်၏။ အသင်းတိုက်တွင် နာရီ
ပေါင်းများစွာ ထိုင်ကာ မနားတမ်း ဖတ်၏။ စာအပ်များ

မရှုင်းများ ကို လုန်လျောရင်း၊ မှတ်ဆီတ်မွေးကို ကနာ
မ၌မြစ်စွာ ထိုးလိုက် ဆွလိုက်လုပ်၏။ ထိုအချိန်မျိုးခြားသူ၊
မျက်နှာကို ကြည့်လျင် သူကား စာကို ဖတ်ရှုနေခြင်း၊
မဟုတ်၊ ပလုပ်ပလောင်း၊ မျိုးချေနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊
ဝါးချိန်ပင် ရဟန်မတူကြောင်း သိသာလု၏။ သုဓရဖတ်
ပုံ မှမမှန်တော့ကြောင်းကား ထင်ရားပါသည်။ နစ်ပေါင်း
များစွာက သတင်းစာ အဟောင်းအမြင်းဖြစ်စေ၊ ပြက္ဗီန်
အဟောင်းဖြစ်စေ လက်ထဲ ရောက်လာ၍ကား သူက တစ်
သမတ်တည်းသော စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် ဖတ်ရှုလိုက်သည်
သာဖြစ်၏။ အိမ်တွင် စာဖတ်သောအခါမှ သူက အမြဲ
အိပ်ရာထဲတွင် လျှော်သာ ဖတ်လေ့ရှိလေသည်။

တစ်ခုသော ဆောင်းဦးပေါက် နံနက်ခင်း၌ အိုင်ဗင်
ဒီမီထရစ်ချုံကရှိမေ့ဗုံသည်လည်ပင်းကော်လာကို ထောင်
၍ နဲ့ဖွဲ်ကြတွေ ထနေသည့် လမ်းကြိုလမ်းကြားများမှ
လျောက်ကာ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဘီမီသို့ ရုံးစာချက်
စာတမ်းတစ်ခု ပေးပို့ရန် သွားရောက်လျက်ရှိ၏။ နံနက်
ခင်းများတွင် ဖြစ်တတ်သည့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း စိတ်က
သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြစ်ချုံနေ၏။ ထိုစဉ် လမ်းကြားတစ်ခု
ထို့ လက်ထိပ် ခြေကျဉ်းများ ခတ်ထားသော အကျဉ်း
သားနှစ်ယောက်ကိုလက်နံက်ကိုင် အစောင့်လေးယောက်
က သံကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဒေါ်လာသည်ကို တွေ့ရှု၏။
အိုင်ဗင်သည် ဤသို့သံကြိုးတန်းလန်းနှင့် အကျဉ်းသား
ခုံးကို မြင်ပူးတွေ့ဖူးနေကျဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသို့မြင်
ခဲ့တိုင်း သူ့ရင်ထွေ့စာနာသနားစိတ်အပြင် ဘာလိုလို

ညာလိုလို စိတ်အနောင့်အယျက်လည်း ဖြစ်ရတတ်မြှုဖြစ်၏။ သို့သော်သည်တစ်ကြိမ်မှ ထူးဆန်း၍ အမျိုးအမည် ခဲ့ခြားပြောမပြနိုင်သည့် ၃၀၃နာတစ်ရပ်ကို စိတ်တွင်ထိ နိုက် ခံစားလာရလေသည်။ ငါသည်လည်း ဤရုံများ နည်းတဲ့ ရွှေ့ခွဲကိုတွေ့အကြား လက်ထိပ်ခြေကျိုးတန်း လန်း ခွဲကာ အကျဉ်းထောင်သို့ အပိုခံရနိုင်သည်ဟုသော အတွေ့တစ်ရပ် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ရတ်ခြည်းရောက်ရှိလာ ခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စပြီး၍ အီမားအပြန် စာရို့တိုက်အနီး တွင် ပုလိပ် အင်စပိတ်တော်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့လေ သည်။ သိုံးဟောင်းကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် အင်စပိတ်တော်က သူ့အား နှုတ်ဆက်စကား ပြောကာ ပပ်လုမ်းလုမ်းလောက် အတူလမ်းကြိုလျောက် လိုက်ပါ လာခဲ့၏။ ဤသည်မှာ ခိုင်ပင်အဖို့ တစ်နည်းတစ်ဖုံး သုသယဝင်စရာ ဖြစ်လာပြန်၏။ အီမားပြန်ရောက်သော အခါး အကျဉ်းသားများနှင့် လက်နှုန်းကိုင် အစောင့်များ အကြောင်းကို ခေါင်းထဲက ထုတ်မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ဘာရယ်မှန်းမသိသော စိုးရိမ်သောက တစ်ခါက သူ့ရင် ထဲတွင် ဖိစ်းနေပြီး စာကို အာရုံစိုက်၍ မဖတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ညာနေစောင်းသောအခါး သူက မီးအီမားမထွန်းနိုင် ညာရောက်တော့လည်း မအိပ်နိုင်။ သူ အဖမ်းခံရမည်။ သံ

ဤဗြို့တဲကာ အကျဉ်းထောင်ထဲ ဆွဲသွင်းခံရလိမ့်မည် ဟူ ရှိသာ တွေးတောနေမိသည်။ ယခင်က သူဘာပြစ်မှုမှ မကျိုးလွန်ခဲ့ဖူးကြောင်း သူသိသည်။ နောင်ကိုလည်းလူ သတ်မှု၊ ခိုးမှု၊ မီးနှီးမှု ဘာတစ်ခုမှ ကျိုးလွန်မိလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူအာမခံနိုင်သည်။ သို့နှင့်လည်း ရာ ၃၀၀တော့တစ်ခုခုထဲတွင် အမှတ်မထင် ပါဝါဝင်ပတ်သက် မသွားနိုင်ပြောလော့၊ မှားယွင်းပြီး အစွမ်းအဲ မခံရနိုင်ပြီး လော့၊ တရားအိရင်ရေးတွင် အမှားအယွင်း ဖြစ်မသွား နိုင်သလော့။ ထိုပြင် အကျဉ်းထောင်ရှယ်းလုံးကောဘာ ရယ်က လုံးလုံးကင်းဝေးမယ်လို့ ဘယ်သူမှ ကံသေကံမ မပြောနိုင်း ဆိုသော စကားလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ် လော့။ ယနေ့တရားအိရင်ရေးလောကတွင် လုပ်နေကိုင် နေကြပုံတွေကလည်း အမှားမှားအယွင်းယွင်းပြစ်မည် ဆိုလျှင် မှားစွာပြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေပြစ်သွားလျှင် လည်း မည်သို့မှ အုံခြေစရာ မရှိသည့် အခြေအနေမျိုး။ တရားသူကြေးပုလိပ်အရာရှိးဆရာဝန်စသည် လုတို့၏ စိတ်ခုက္ခများနှင့် ဆက်စပ်လုပ်ကိုင်နေကြသွားမှာလည်း နေ့တရှုဝ အတွေ့အကြိုများအရ အကျဉ်းပါ အရေဝါဒော အမှုသည်တို့၏ အကျဉ်းအတွက် ဆောင်ရွက်လုပ်စိတ် ရှိ သည် ဆိုရိုးတော့ ရုံးလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအဝှုံးက လွှဲ၍ လုပ်မပေးတတ်ကြတော့။ တမ်းနည်းအားဖြင့် သူ

တို့များအိမ်နောက်ဖေး ကျက်လပ်တွင် သို့များ ဆီတဲ့များ
ကိုလည်လို့သတ်ကာ သူ့မြင်၍မှ သတိမဟနိုင်ကြသည့်
လယ်သမား ယာသမားများနှင့် ဘာ့မှု မခြားကြတော့။

တရားသူ့ကြီး တစ်ယောက်အနေနှင့် အကြင်နာ
တရားကောင်းကား ရုံးဆန်သော အမှုအကျင့်များ စွဲမြှုပါလာ
ပြီ ဆိုပါက အပြစ်မရှိသော လူတစ်ယောက်အား တရား
ဥပဒေဆိုင်ရာ အခွင့်အလမ်းများကို ပိတ်ပင်ကာ အလုပ်
ကြမ်းနှင့် ထောင်းကုလာ ချမှတ်နိုင်ရေးအတွက် လုပ်ထုံး
လုပ်နည်းများအတိုင်း အချိန်ယူလုပ်ဆောင်ရွင်းမှလျှော့
အခြား ဆောင်ရွက်စရာမရှိတော့။ သူ့ကို လစာဓကြားငွေ
ပေးထားသည့်မှားလည်း ဒါတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့သာ ဖြစ်
သည်။ အားလုံး ပြီးစီးတော့မှ မိမိအတွက် တရားဥပဒေ
ဆိုင်ရာရပိုင်ခွင့်များကို ကာကွယ်ဖို့ တရားလမ်းကြောင်း
အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ဆိုသည်ကို မီးရထားလမ်းနှင့်
မိုင်တစ်ရာဝါး ဆယ်လောက် ဝေးသော ဤဖြူးသိမ်နေပုဒ်
တွင် ကြိစည်အားထုတ်လော်းတော့။ ပြီးလျင် အများ
ပြည်သူ လုထာ ဆိုသည်ကလည်း လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း၏
လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့် ဟူသည်ကို အမို့ယာယ်ရှိသော အရာ
တစ်ခု၊ လူမှုများသေားအရ တန်ဖိုးရှိသော အရာတစ်ခု
ဟူ၍ မမြင်တတ်ဘဲ၊ တရားသေ လွတ်ခြင်းကဲ့သို့ တရား
ဥပဒေက သက်ညာမှု ပြုလိုက်သည့်အခါမျိုးမှုပင် လက်

၈။ မချေလိုက်ရသည့်အတွက် ဒေါသ အမျက် ခြောင်း
ခြောင်းတွေက်တတ်သေးရာ ဤပြုပတ်ဝန်းကျင်မျိုး တရား
မျှတမှုဟုသည်ကိုတောင်းဆိုခြင်းသည်ပင် ရှုံးသွပ်မိုက်မဲ့
ရာကျချော်းမည် မဟုတ်လော့။

အင်ပေါင် ဂရိုမေ့မှုများ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်
တန်လှပ်လျက် ရှိလေပြီ။ မနက်အိပ်ရာမှ ထသောအခါ
သူ့နှစ်ဗုံးမှာ အော်ဖို့လျက်ရှိ၏။ ယခုအချိန်မှ သူ့စိတ်ထဲ
၌ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် သူ့အား လာရောက်ဖမ်းဆီး
ကြတော့မည် ဟူ၍သာ စွဲမြှုလျက် ရှိလေပြီ။ မနေ့က
အတွေးများသည် ယနေ့အထိ မပေါ်က်သေးသူ့ ဆိုပါ
က ယင်းအတွေးများထဲ၌ တကယ်အဖြစ်မှန်များပါ၍
သာ ဖြစ်ရမည်၊ သို့မဟုတ်က ခေါင်းထဲသို့ အလိုအ^၁
လျောက် ဝင်ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိဟူ၍ သူက
ဝေဖန်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့က တုံးနေ့းက တုံး
နေ့းလျောက်သွားသည်။ ဒါသည် အလက်ကား ကြိုကြိုက်မှု
သက်သက် မဖြစ်နိုင်။ လူနှစ်ယောက် အိမ်များတွင် ရှုံး
နေသည်။ တိတ်တိတ်ကလေး ရှုံးနေသည်။ ဒီလူ့တွေ
ဘာကြောင့် စကားမပြောကြသနည်း။

နောက်ပိုင်း နော်များသည်ကား အိမ်ပိုင်းဂရိုမေ့
အဖို့ ပင်ပန်းဆင်းပဲကြီးသော နော်များချည်းသာ ဖြစ်

ယောက်နှင့် တူလှ၏။ များများအားနိက်၍ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလေ တောာက ပို၍ မြန်မြန်ထူထပ်ပိုင်းရဲလာလေ ဖြစ်တော့၏။ နောက်ဆုံး၌ကား အိမ်ပင်သည် ခုခံတွန်းလုန်နေ၍လည်း အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်သောပါက်ကာ ဆင်ခြင် တွေးဆခြင်းကို စွန့်လွတ်လျက် မိမိကိုယ်ကို ကြောက်၍ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် စိတ်ပျက်လက်လျှော့ခြင်းလက်သို့ ပုံအပ်လိုက်တော့၏။

သူက လူအများကို ရှောင်ရှားကာ တစ်ယောက်ထိုးတည်း နေဖို့ ကြိုးစား၏။ နိုင်ကတည်းက ပျော်ဆွင်နှစ် ခြိုက်ခြင်း မရှိခဲ့သည့် သူ အလုပ်ကို ယခုအခါ နည်းနည်းလေးများသည်းသည်းမှ ခံနိုင်ဘဲ ရှိလာ၏။ သူတို့က မိမိကို တစ်နည်းနည်းတစ်ဖူဖူ ထောင်ပြောက်ဆင်လိမ့်မည်ဟု ဖို့မိမ်၍နေ၏။ သူ အိတ်ထဲသို့ လာသံငွေများ အမှတ်တာမဲ့ ထည့်ကာ လူပုံအလယ်တွင် ဖမ်းပြုမည်လော့၊ သို့တည်းမဟုတ် အစိုးရစာချုပ်စာတမ်းများ လုပ်ရာတွင် မတော်တဆာ တစ်ခုခုမှာ ယွင်းမိရာက စာချုပ်စာတမ်းအတူပြုလုပ်မှုဖြင့် အစွဲခံရမည်လော့၊ သို့တည်းမဟုတ်ကိုယ့်လက်တွင် သူတစ်ပါးငွေကြေးများ ပျောက်ရှုပိမည်လော့။ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ပင် သူ အိတ်က ယခုမှ အလွန်ဆွင် အလွန်ထွင်တတ်နေကာ သူ လွတ်လပ်ခွင့်၊

သူ ဂုဏ်သရေတိကို မြိမ်းပြောက်နိုင်မည့် အကြောင်းပါင်း ထောင်လျှကာ စိတ်ကျိုးမိလေသည်။ တစ်ဖက်က လည်း သူ များ အပြင်လောကနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးသြို့ စာအုပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားမှု သိသီ သာသာကြီး လျော့ပါးသွားသည်။ ပြီးလျင် မှတ်ဉာဏ်ကလည်း အားကိုးမရရှုပ်ဖြစ်လာသည်။

နွေဦးပေါက်၍ နှင့် ခဲ့များ ပျော်သောအခါ သချိုင်းကုန်း အနီးရှိ လျှိုထဲတွင် အတော်အတန် ပုပ်နေပြီဖြစ်သော လူသောအလောင်းနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အဘွား အိကြီး ကာစ်ယောက်နှင့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အသေဆိုဖြင့် သေခဲ့ကြရင်ကြောင်း အထောက်အထားများ တွေ့ရှိရ၏။ တစ်မြို့လုံးမှာ လူသောအလောင်းများနှင့် အမည်မသိ လူသတ်ကောင်များ အကြောင်းခဲ့သော ပြောနေကြလေသည်။ အိမ်ပင်မှာ လျှောက်ခဲ့ရမည် ပတ်သက်၍ သက္ကာမကင်း အဖြစ်မခံရစေရန် အတွက် မျက်နှာကို ပြီးပြီးထားကာ တစ်မြို့လုံးပတ်၍ လမ်းလျောက်ပြုလေသည်။ လမ်းတွင် အသိအကျေမ်းတွေ့သောအခါ သူ မျက်နှာက ရတ်တရက် ဖြူရော်သွားမည်။ ထိုနောက် နီရဲလာမည်။ ပြီးလျင် ဤသို့အားနှဲ့သော ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိသောသူများကို သတ်ဖြတ်ခြင်းထက် စက်ဆပ် ခွဲရှာဖွေယ်ကောင်းသော ဇာဝဝတေးမှုများ မရှိတော့

ကြောင်း အခိုင်အမှာ ကြညာပြောဆိုမည်။ သို့သော်
မကြာမိမှာပင် ဤသို့ဟန်ဆောင်ရေးခြင်းကိုသည်၊ မခဲ့
နိုင်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။ သူက ကြောကြော်ရည်ပင် နှင့်
ရှိန် တွေးဆခြင်း မပြုတော့ဘဲ မိမိကဲ့သို့သော အခြေအ
နေမျိုး၌ ရောက်ရှိနေသူတစ်ယောက်အတွေ့ အမိမ်ရှင်မိန်း၊ မ
ကြီး၏ မြေအောက်ခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေခြင်းထက်
သင့်လျော်သော အလုပ် မရှိဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။
ထိနေ့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညွှန်လုံးနှင့် နောက်တစ်နေ့ ညွှန်မှ
ချိန်အထိ မြေအောက်ခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေခြုံသည့်
နောက် တစ်ကိုယ်လုံး အရှိုးခိုက်အောင် အေးစက်လာ
၍ သူ့အား တစ်ယောက်လို့ အသာလေး ခိုးထွက်ပြီး သူ
အခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ခန်းမလယ်၌ တစ်ညွှန်လုံး
မတ်တတ်ရပ်ကာ နားစွဲနေသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်
မလင်းမိမှာပင် အမိမ်ရှင်မိန်းမကြီး၏ အခန်းသို့မီးပို့အသစ်
ဆောက်မည့် အလုပ်သမားတစ်စုံ ရောက်လာသည်။ သူ
တို့ ဘာကိစ္စနှင့် လာကြကြောင်း အိုင်ပင် ကောင်းကောင်း
သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြောက်ရွှေတုန်လွှပ်စိတ်
က သူ့အား ထိုသူများသည် ရှင်ဖျက်လာသော စုထောက်
များသာ ဖြစ်သည်ဟု အထင်ရောက်စေသည်။ သူက
ဦးထုပ်မပါ ကုတ်အကျိုးမပါဘဲ အပြင်ဘက်သို့ အသာ
ကလေး ထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ် ရောက်သည်နှင့် တို့

ဖြိုင်နက် လျောက်၍ ပြေးတော့သည်။ ခွေးတွေက ဟောင်
က သူ့နောက်မှ လိုက်ကြသည်။ လူတစ်ယောက်က
လည်း ဘာမျိုး မသိလိုက် အော်သည်။ နားထဲတွင် လေ
တိုးသဲ တန္ထိန်းမြည်လာသည်။ သူ့စိတ်၌မူ တစ်ကွန်လုံး
ရှိုးအကြမ်းပေါ် အင်အား မူများအားလုံး သူ့နောက်က
လိုက်နေကြပြီဟု ထင်မှတ်လျက် ရှိသည်။

သူ့ကို စိုင်း၍ ဖော်အေးကာ အမိမ်သို့ ခေါ်လာကြပြီး အိမ်
ရှင် မိန်းမကြီးအား ဆရာဝန် အခေါ်လွှတ်သည်။ ဆရာ
ဝန် အန်ဒရေရာဂါင် (သူ့အကြောင်း နောက်မှ များများ
ပြောမည်) က ရော့အုပ်ပေးရှိ မညျိုးပန်းနွယ် ဆေးရည်
တိုက်ဖို့ ညွှန်ကြားပြီး လျှင်စံနည်းစွာ ခေါင်းကိုယမ်းခါ
လျက် အမိမ်ရှင် မိန်းမကြီးအား လူနာမှာ စိတ်ပြန်ကောင်း
လာတော့မည် မဟုတ်သည့်အကြောင်း၊ စိတ်ဖောက်ပြန်
တတ်သော သူအား မဟောက်ပြန်အောင် တားဆီး၍ မရ
နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြုလေသည်။ နောက်
တွင် အိုင်ပင်မှာ အမိမ်၌ ဆေးဝါးကုသရန် စိတ်စက
ကတတ်နိုင်သဖြင့် သူ့အား ဆေးရှုံးသို့ ပို့ကာ ကာလသာ
အောက်သည် အဆောင်တွင် ထားလေသည်။ ထိုအဆောင်
၌ သူက ညည် မဖို့ပါ။ ထိန်းရသို့ ရခက်ကား အခြား
လူနာများအတွက် အနောင့်အယုက်ဖြစ်စေသဖြင့် ရာဂါင်

၃၈ ဖေမင်း

၏ ညွှန်ကြားချက်အရ သူအား လုနာဆောင် အမှတ်
ခြောက်သို့ ရွှေပြောင်းလိုက်လေသည်။

တစ်နှစ်တာအတွင်းမှာပင် အိုင်ပင်ကရိုမေ့ဖွင့်နှင့် သူ.
စာအုပ်များအကြောင်းကို မြို့သူမြို့သားများက မော်
ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားကြလေသည်။ စာအုပ်များကို
အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးက အိမ်ဘား ကနဖျင်းထဲရှိ ဖွပ်ဖား
လည်းပျက်တစ်ခွထဲတွင် စုပုံထားရာလမ်းထဲရှိကလေး
များ အလစ်ဆွဲကြသည်နှင့် ကုန်တော့၏။

၄

အိုင်ပင်၏ လက်ဝဲဘက်က လူမှာ ဂျူးအဘိုးကြီး
မီးကော်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ပြီ။ လက်ယာဘက်ရှိပုရှိလ်
ကား တစ်ကိုယ်လုံး အဆီးတုံး အဆီးကြီးထဲသို့ ဝင်နေ
သလိုဖြစ်ကာ လုံးရိုင်းလုန်းပါး ဖြစ်နေပြီး မျက်နှာပြင်
ကလည်း မည်သည် ခဲ့စားမှု အရိပ်အယောင်မျှ ပြသ
ဖော် မရဘဲ ပြောင်သလင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။ ပါးစပ်ထဲ ဝင်
လာသမျှကို ဝါးမျိုးကာ မလူပ်မယ့်ကို ပြီမ်သက်နေတတ်
သည့် ညျှစ်ထေးနဲ့ဖော်သောထိုသွေးဝါကား အသိဉာဏ်
နှင့် အာရုံခဲ့စားမှုတို့ ကင်းမဲ့ခဲ့သည်မှာ ကြားပြီဖြစ်သူပြီ။
အသက်ရှုံးကျပ်လောက်အောင် ပုပ်ဟောင် နဲ့လော်သော
အနဲ့အသက်တို့သည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အစဉ်မပြတ်
ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

သူ.ကို သန်ရှင်းဆေးကြောပေးရသူ နိဂုံတာက
သူ.အား တအားတအား လွှဲ၍ ရိုက်နှက်လေ့ရှိ၏။ သူက
လက်သီးကိုပင် အလကား မထားပေ။ နိဂုံတာ၏ ရိုက်
ပုတ်ထိုးနှက်ခြင်းထက် ပို၍ ချောက်ချားဖွယ် ကောင်း
သည့် အခြင်းအရာ တစ်ခုကား အသေကောင်းကြီးလို့
မလျှပ်မရှုက်ဖြစ်နေသော ထိုသွေးပါသည်လေးလိုသော
စည်ပိုင်းကြီးတစ်လုံးလို့ အနည်းငယ် လိမ့်လိမ့်သွားတတ်
သည့်မှုအပ် ရိုက်ပုတ်ထိုးနှက်ခြင်းကို အသံဖြင့် လည်း
ကောင်း၊ လူပ်ရှားရန်းကန်မှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယုတ္တာ
အဆုံး မျက်စို၏ အကြည့်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း တုံး
ပြန် လူပ်ရှားမှု မပြုခြင်းပင်တည်း။

ပူဇာနှင့် နောက်ဆုံးဖြစ်သော အဆောင်သားသည်
ကား စာတိုက်မှု စာရွေး စာရေးဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်
လေသည်။ သူက ပိန်ပိန်ပါးပါး သေးသေးသွယ်သွယ်
နှင့် အသေးအမွှေးကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မျက်
နှာကမူ မရှိုးသားသော ဟန်ပန် အရိပ်အယောင် အနည်း
ငယ် ပေါ်သည်။ အသိသာတော်ရှိဟန် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည့်
စိတ်ချေဟန်ရှိသော သူ.မျက်လုံးအစုံ၏ တောက်ပွဲ၌လည်း
သော အကြည့်ကို ထောက်၍ ဤလျှို့ အလွန်ကြည့်နှင့်
မြောက်ဖွယ်ကောင်းသော အရေးကြီးသည် လျှို့ရှုက်
ချက် တစ်ခုတစ်ရာ ရှိလိမ့်မည်ဟု မှန်းဆနိုင်၏။ သူ၏

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက် ၄၁

မျှ.ရာအောက်၌ မည်သုတစ်ခုတစ်ယောက်ကိုမျှ မပြာဘဲ
သို့ရှုက်၍ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုရှိ၏။ ထိုသို့ ထုတ်ဖော်
မပြုခြင်းသည် သူ.ပစ္စည်းကို ယုင်င်သွားမှာ စိုးရှုက်သွား
မှာ စိုးရှိမြှုပ်ကား မဟုတ်၊ မဝင်ကြွား မပလွှားလိုခြင်း
ရှုက်၍၍ခြင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ သူ
က ပြတင်းပေါက်နားသို့ သွားကာ သူ.အပေါင်းအဖော်
များကို ကျော်ခိုင်းရပ်ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုတစ်ရာကို ရင်ဘတ်
တွင် ကပ်၍ ခေါင်းငှုကြည့်နေတတ်၏။ အကယ်၍ ထို
အခိုက်အတန်တွင် သူ.အနားသို့ သွားလိုက်ပါက သူက
များစွာ ရှိုးတို့ရှိန်တန် ဖြစ်သွားပြီး ရင်ဘတ်က ပစ္စည်း
ကိုဆွဲဖြော်ပစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူ.လျှို့ရှုက်ချက် ဘာ
ဆိုသည်ကို မှန်းဆနိုင် မခက်လျပါ။

သူက အိုင်ဗုဒ္ဓကရိမော်လို့ မကြာခဏာ ပြောတတ်
သည်။ ‘ခင်ဗျားတော့ကျော်ကိုရှုက်ပြုစကား ပြောရလိမ့်း
မယ်၏၍ကျွန်းတော်ကိုနှစ်စတင်နှစ်လတ်စုံရှုက်ထဲ့ထောင်
သူ.တဲ့ဆိုရဲ့မြှင့်ပို့ ထောက်ခံလိုက်ကြပြီး ကြယ်ပွင့်နဲ့
ခုတိယအဆင့်မျှ၊ ကြယ်ပွင့်နဲ့ခုတိယအဆင့် ဆုတ်ဆိုင်
က နိုင်ငံခြားသားတွေကိုမှု ပေးတာ၊ ကျွန်းတော်ကိုအော့
ခြင်းချက်အနေနဲ့ ပေါ့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာပဲ’

သူက နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိကာပြီးပြုပြီး ပခုံးကိုတွန်း
လေသည်။

‘ကျွန်တော်လ ဘယ်တုန်းကမှတော့ ရမယ် မထင်
ဘူးပေါ်ဗျာ’

‘ကျွန်တော် အဲဒါတွေ နားမလည်ဘူးဗျာ’ ဖိုင်ပင်က
ခိုပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိထားဖို့က ကျွန်တော်အနေးနဲ့
အမြန် ဆိုသလို ရတော့မယ့်ဟာဗျာ’ စာရွေးသမားဟောင်း
က မျက်စိကို မျှော်ကာ မလိုတမာ မျက်နှာနှင့် ပြောလေ
၏။ ‘ဆိုဒင် ရုပ်ကြယ် တံဆိပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်
တောင် ရအောင် ကြီးစားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဖြေားအနက်
ပေါ်မှာ အဖြူရောင် ကြက်ခြခတ်နဲ့၊ သိပ်လှတာ’

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်မှာကဲ့သို့ မပြောင်းမလဲ
တစ်သာမတ်တည်း ဖြစ်နေသော ဘဝမျိုးကား ရှိပိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။ မနက်လင်းလျှင် အကြောသေနေသူ အဆီ
တုံးသွေးပါကြီးမှာပ ကျွန်လူနာအားလုံးသည် ခန်းမ
ထုံးစည်ပိုးကြီးတစ်လုံးတွင် ဆေးကြောသုတ်သင်က
သည်။ ထို့အောက် ဝတ်ရဲ့ အနားသားများနှင့် ပုတ်သပ်
ကာ ခြောက်အောင် သုတ်သည်။ ထို့အောက် ဆေးရုပင်မ
အဆောက်အအုံမှ နိုက်တာ ယူလာခဲ့သည့် လက်ဖော်ရည်
ကိုသဖြူမတ်ခွက်မှားနှင့် သောက်ကြသည်။ တစ်ယောက်
လျှင် လက်ဖော်ရည် မတ်ခွက်နှင့် တစ်လုံးစီ ရသည်။ နေ့
လယ် တိုင်သောအခါ ချဉ်းတုံးသော ဂေါ်စွဲကို ဆွပ်ပြုတ်

နှင့် ကစီရည် သောက်ရသည်။ ဉာဏ်တောင်းသောအခါ
နှုတ်လယ်က လက်ကျွန် ကစီရည်ကို အကုန်ပြောင်အောင်
သောက်ကြသည်။ ထိုပို့ကြားမှ အိပ်ရာထဲတွင် လုံ
မည်၊ အိပ်မည်၊ ပြတင်းပေါက်က အပြင်ကို ကြည့်မည်၊
အဆောင်ထဲတွင် ခေါက်တဲ့ ခေါက်ပြန် လျောက်မည်၊
ဘစ်နေ့တစ်နေ့ သည်အတိုင်းပဲဖြစ်သည်။ စာရွေး အရေး
ဟောင်းသည်ပင်လျှင် သည်ကြယ်ပွင့်မှား သည်ဖြေား
မှားအကြောင်းပဲ ပြောလေသည်။

လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်၌ မျက်နှာသုစ် မြင်ရ^၁
ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်က စိတ်ရောဂါသည် အသစ် လက်မခဲ့
သည့်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ အရှုံးထောင်မှားကို လိုက်ကြည့်ချင်
တတ်သည့် လူမျိုးကလည်း ရှားဘို့ခြင်း။ ဆတ္တာသည်
ဆယ်မိယွန်တစ်ယောက်သာ အဆောင်သို့ နှစ်လ တစ်
ကြီးမဲ့ ရောက်လာလေရှိသည်။ သို့သော် အဆောင်သား
မှား၏ ဆံပင်ကို သူ ဘယ်လိုကြည်သည့်အကြောင်း၊ နိုက်
တာက ဘယ်လို့ အကုအညီပေးသည့်အကြောင်း၊ အမူး
သမား ဆတ္တာသည်၏ ပြီးနေသောရပ်ကို မြင်လိုက်ရရှိ
နှင့် လူနာမှား မည်ကဲ့သို့ စိတ်အနေအားဖြစ်းသွား
ကြသည် ဆိုသော အကြောင်းမှားကိုကား ချုပ်လျှင်ခဲ့ပေ
လေ့မည်။

ဆတ္တာသည်က လွှဲလျှင် အဆောင်ထဲသို့ တစ်ရဲ

၄၄ ဖေမြင့်

တစ်ဆစ်ယွှေဝင်ရောက်လာသူ မရှိတော့ချေ။ လူနာများမှာ
နိဂုံတာ၏ မျက်နှာမှ အပ ဘာမျှ ကြည့်စရာ မရှိသော
ဘဝနှင့်ပင် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ယိုယွင်းပျက်သုဉ်းကာ
မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးလျက်ရှိလေသည်။

မကြာခင်ကလေး၌ကား ထူးဆန်းသောကောလာ
ဟလ သတင်းတစ်ရပ်သည် ဆေးရုံပင်မ အဆောက်အအို
တစ်ခွင့်၌ ပုံနှိပ်လာသည်။ ထိုကောလာဟလ၏ အဆို
အရကား ဆရာဝန်သည် လူနာဆောင် အမှတ်ပြောက်
သို့ မှန်မှန်သွားရောက်လျက်ရှိသည် ဟူ၍ဖြစ်သတည်။

၅

သူးဆန်းသော နကာလာဟလ သတင်း။

ဒေါက်တာ အန်ဒရရာဂင်သည်လည်း သူ့နည်းနှင့်
သူ မှတ်သားလောက်သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
သူသည် ငယ်စဉ်က အလွန် ဘာသာတရား ကိုင်းရှိင်းသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဘဇ္ဇာ ခုနှစ် အထက်တန်းကျောင်းမှ
ထွက်ပြီးသည်နောက် ကျမ်းစာကျောင်းသို့ တက်ရောက်
ခဲ့ ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်ဟု အဆိုရှိ၏။ သို့သော် သူ၏ အင်
ဖြစ်သူ အင်ဒီဘွဲ့၊ ရွှေစီတ်ဆရာဝန်ကြီးက သူ၏ စိတ်ကူး
ညျှမှန်းချက်များကို မညှာမတာ ပြက်ရယ်ပြုခဲ့ပြီး ဘုံး
ပြီး ဝတ်ဖို့ စိတ်ကူးကို မဖျောက်ပါက သူ့အား သား
အဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်မည်ဟု သတိပေးခဲ့သည် ချိ၏။ ထို
အဆို မည်မျှမှန်သည် မမှန်သည်ကို အနိုင်အမာ မပြော
နိုင်း။ သို့သော် ဒေါက်တာရာဂင် ကိုဝှက်တိုင်ကမှ မိမိသည်

၄၆ ဖေမြင့်

ဘယ်သောအခါကမှ ဆေးသမား လုပ်လိုစိတ် မရှိခဲ့
ကြောင်း၊ မည်သည့်သိပ္ပံပညာကိုယ်လည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း
မရှိကြောင်း၊ ဂိုလူရှေ့သူရှေ့ခြဲ မကြောခဏ ဖွင့်ဟာ ပြော
ကြားခဲ့ပါ၏။ သူ့အေားချက် မည်သိရှိရသည်ဖြစ်စေ သူ
ကား ဘုန်းကြီးမဝတ်ဖြစ်ခဲ့။ ဆေးပညာသင့်တန်း ဂိုသာ
ပြီးဆုံးသောင် တက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းကာလများတွင်
လည်း ဘာသာတရား ဂိုင်းရှိင်းသည့် လက္ခဏာတစ်စုံ
တစ်ရာ မပြခဲ့ပေ။ တကယ်၍လည်း သူသည် ယခုအချိန်
၌ရော ဆရာဝန်ဖြစ်စေ၊ ကပါ ဘုရားသပင့် တပည့် သား
မြေးတစ်ယောက်၏ ရပ်လက္ခဏာမျိုး မရှိခဲ့ခြေ။

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ကိုယ်ကာယနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း
မျက်နှာကြောင့် ရာဂါင်မှာ လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့်
သာ၍ တုနေသည်။ ထိုအပြင် သူ၏ မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပို
ပြားပြား ဆံပင်နှင့် မပြပြုခြင်းသော ကိုယ်ကာယကြောင့်
တုချင်း တုရလျှင် အစားကြီးပြီး စိတ်တို၍ အပြောအဆို
ကြမ်းတမ်းသည့်ခရီးစေးလမ်းမ စားသောက်ဆိုင်ရှင် တစ်
ယောက်နှင့် တုနိုင်လေသည်။ တင်းမာသော သူ့မျက်နှာ
၌ သွေးကြောပြာပြာများ ယုက်သန်း၍ နေ၏။ မျက်လုံး
များက သေးငယ်ကာ နာခေါင်းက နှီမြန်း၏။ ပုံးကျယ်
ကျယ် အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်းနှင့် လက်ဖဝါး
ခြေဖဝါးကြီးများကို ကြည့်၍ သူ့လက်သီးတစ်ချက် မိ

လိုက်လျှင် မည်သူမဆို တစ်ဒ် မေလျော့သွားနိုင်မည်
ထင်ရှု၏။ သို့သော် သူ လမ်းလျောက်သောအခါ၌ကား
ခြေသံတိုးတိုးဖွံ့ဖြိုးကေးနှင့် ကြမ်းပြင်ကို မရတရရန်း
ကာ လျောက်တတ်၏။ ကော်ရစ်ဒါ၌ တစ်ယောက်
ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ပါက ထိုသူအား အရင်
လမ်းဖော်ပေးပြီး ‘ဆောရီ’ ဟု ပြောတတ်သည်။ အသက
လည်း သူ့နှုတ်က ထွက်လျှင် အသကျယ်ကျယ်သြော်
ကြီး ထွက်မည် ထင်ရှုသော်လည်း တကယ်၍မူ စုံစုံသေး
သေးနှင့် ခပ်တိုးတိုးဖြစ်လေသည်။ သူ၏ လည်ကပ်ပေါ်
၌ မြင်းဖော်ခဲ့ရန်နေသဖြင့် သူ့မှာ ကြွေ့တိုက်ထားသော
ကော်လာမာမာကြီးများကို မဝတ်နိုင်ဘဲ နှီးညားသော ချည်
ထည် လိုင်နှင့်ထည်များကိုသာ ဝတ်လေရှိသူသည်။ ခြုံ၍
ပြောရလျှင် သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ ဆရာဝန်တစ်
ယောက်နှင့် လုံးဝ မတူပေါ်။ အဝတ် တစ်စုံတည်းကို နှစ်
ပါင်းများစွာ ဝတ်သည်။ နောက်ဆုံး သုဝယ်နေကျေ ယော
ဟု ဆိုင်က ဝတ်စုံအသစ် ယဉ်ဝတ်ပြန်သောအခါလည်း
• ဝတ်ကတည်းကပင် ယခင် အဟောင်းနှင့်မြေား နှမ်း
နှမ်းကြောကြသာ ဖြစ်၏။ လူနာကြည့်ခိုနိုင်းလည်း လည်း
အကျိုး ဉာဏ်စားတော့လည်း ဒါ။ အသိမြတ်ငွေ့ဆီ အ
လည်း အပတ် သွားတော့လည်း ဒါပါ ဖြစ်းသည်။ အဝတ်
အစားအတွက် ငွောန်ကြေးကျ မလဲသို့ကား မဟုတ်။

သူ၊ ရပ်သူ၊ ရည် ဘယ်လိုနေသည်ကို ဂရိစိုက်လေ့ မရှိသော ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ဤမြို့သို့ဒေါက်တာရာကင် အလုပ်လက်ခံရန် ရောက် ရှိလာစဉ်က ကုသိလ်ဖြစ်ဆေးရှုများ ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင် အခြေအနေ ဆိုးရွားလျက် ရှိသည်။ လူနာ ခန်းများ၊ ကော်ရစ်ဒါများအပြင် ဆေးရုံဝင်းထဲ၌ပါ အသက်ရှုံကျပ်လောက်အောင် အနုံသက်များ အလွန် ဆိုးရွားအံစောင်လျက်ရှိ၏။ ဆေးရုံအလုပ်သမားများ၊ သူနာ ပြု သရာမများနှင့် ငှင့်တို့၏ သားသမီးများမှာ လူနာ ဆောင်များထဲတွင်ပင် လူနာများနှင့် ရောနှောအပိုင်က နေကြသည်။ ပိုးဟပ်များ၊ ကြမ်းပိုးများ၊ ကြွက်များ သောင်းကျန်း၊ ကြွာသဖြင့် ဆေးရုံ၏ အခြေအနေမှာ နေ့မဖြစ် လောက်အောင် ဆိုးရွားလျက် ရှိကြောင်း လူတိုင်းက ညည်းညှုလျက်ရှိလေသည်။ ခွဲစိတ်လူနာခန်း၌ အနာမီးအနာလွှာများ အမြှဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံးတွင် ခွဲစိတ်ခားနှစ်ချောင်းသာ ရှိသည်။ ပြုဒါးတိုင်ကား တစ်တိုင်မျှ မရှိချော်။ ရေချိုးစည်ပိုင်းများ၌ ခိုးကြားအသပုံးများ၊ သို့လော်ထား၏။ အပ်ချုပ်ရေးမှုဗ္ဗား၊ သူနာပြုသရာမချုပ်နှင့် အလုပ်သမားခေါင်းတို့မှာ လူနာများထဲမြှုပ် စားနေကြလေသည်။ ရာဂင်းအရင်က ရှိနေသော သရာမချုပ်းမှာ ဆေးရုံပုံးအရက်ပြန်များကို မောင်ခိုးရောင်း

ချုသည်။ သူနာပြုသရာမများ၊ အမျိုးသမီးလူနာများနှင့် ဆောင်ကြားနှိုင်ဖွင့်၍ ရှေ့ခဲ့သည်။ ဤသို့ထင်ရှုစိုင်းလုပ် နေကြသော အဖြစ်ကိုမြို့ထဲက လူများအားလုံးသိသည်။ သူတို့က သည့်ထက်မကပင် ခုံကား၌ ပြောကြသေး၏။ သို့သော် ကြိုက်စွာများမှာ သူတို့အတွက် ဂရိစိုက်စရာ မဟုတ်။ တချို့က ဆိုလျင် ဤသေးရှုမှာ တောက လယ်သမားများနှင့် မြို့ထဲက ဆင်းရှုသားများသာ တက်သော ဆေးရုံဖြစ်သည်။ သူတို့အနေနှင့် ဆေးရုံကို အပြစ်ပြောပိုင်ခွင့် မရှိ။ ဆေးရုံအခြေအနေမှာ သူတို့အိမ်ထက်တော့ အပုံကြိုးသာသေးသည်။ သူတို့ကိုကြက်သား ထွေနှင့် ဘယ်သူ့ကြောင်းထားနိုင်မည်နည်းဟု ဆိုကြသည်။ တချို့ကလည်း မြို့အနေနှင့် နယ်မြေကောင်းစိုး အထောက်အပံ့မရှာ ဆေးရုံကောင်းကောင်းတည်ထောင်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်။ ဘယ်လောက်ပင် ဆိုးသည် ဖြစ်စေ လုံးဝ မရှိသည်နှင့် စာလျင်တော့ ဆေးရုံတစ်ရုံရှိနေခြင်းအတွက် ဝမ်းသာကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဟုဆိုကြသည်။ တစ်ပေါ်၌လည်း နယ်မြေကောင်းစိုးအပွဲ့ သစ်က မြို့တွင် ဆေးရုံတစ်ရုံရှိပြီး ဖြစ်ရာ ဤနေရာ၌ ဆေးရုံသစ်တစ်ရုံ ထပ်ဖွံ့ဖြိုးရန်ပုံးစွဲ ထုတ်မပေးနိုင်ဟု ပြင်းဆန်ခဲ့လေသည်။

အနုံဒရေရာကင်က ဆေးရုံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး

နောက် ဤဆေးရုကား အကျင့်စာရိတ္ထ လုံးဝ ပျက်ပြား
နေသာ နေရာတစ်ခု၊ လူနာများ အတွက် ကျန်းမာရေး
နှင့် မညီညာတ်ဆုံး နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်
ချလိုက်သည်။ ဤအကြောအနှစ် ဆေးရုက် ပိတ်ကာ လု
နာ အား လုံးကို အိမ်သို့ ပြန်ပိုလိုက်လျှင် အကောင်းဆုံး
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူက သဘောရလေသည်။ သို့သော်
သူ၊ သဘောတစ်ခုနှင့် ဤသို့လုပ်၍ မရမှန်း သူ သိမ်း
ပြီး တော့လည်း ဆေးရုပိတ်လိုက်သဖြင့် ဘာအကျိုး ကျော်
ရှုံးမျှ ပေါ်ထွက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်။ ရပ်ပိုင်းရောစိတ်
ပိုင်းပါ ညုစ်ထေးနော်သည် နေရာတစ်ခုမှ အခြား နေရာ
တစ်ခုသို့ ရွှေ ပြောင်း သွားခြင်း သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
အခြေအနေဆုံး တွေ့တွေ့ဖြည့်ဖြည့် သူ၊ အလိုအလျောက်
လျော့ပါး ပျောက်ကွယ်သွားသည် အချိန်ကို သူတို့ စောင့်
ကြရပေလိမ့်မည်။ ပြီး တော့ လုထုအနေနှင့် ဆေးရုတ်ရှု
ဖွင့်ခဲ့ပြီး နောက် ဤမြဲမြှု ဆုံးရွားသော အခြေအနေများ ကို
သည် ညည်းခဲ့နေခဲ့ခြင်း ကို ထောက်လျှင် သူတို့အတွက်
ဤဆေးရုသည် အမှန်တကယ် လိုအပ်နေ၍ပဲ ဖြစ်လိမ့်
မည်။ ထိုပြင် အယူသည် စွဲလမ်းမှုများ နှင့် ဘဝ၏ အခြား
သော စက်ဆုပ်ဖွယ် အော့နှုန်း နာမွယ်များ သည်လည်း
လိုအပ်သော အရာများ သာ ဖြစ်သည်။ နောက်ချေးသည်
ပင် မြေသာဖြစ်လာနိုင်သကဲ့သို့ တစ်ချိန်ကျလျှင် ဤ

အရာတို့သည်လည်း အသုံးကျလာနိုင်သည်။ လောက်၌
ကောင်းသောအရာ မှန်သွေးသည်လိုအပ်သုံး အဝါးများ ထဲ
က ပါက်ဖွားလာသည်ချော်း မဟုတ်လော စသဖြင့် သူ
သင်ခြင်ခဲ့သည်။

အလုပ်လက်ခံစွဲ ဒေါက်တာ ရာဂါင်သည် ဆေးရု
ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေမှုများ ကို စိတ်အေးအေး ထားပြီး
ဆင့်တွယ်သုံးသပ်ပုံရ၏။ အလုပ်သမားများ နှင့် သူနာပြု
သူးအား လူနာအောင်ကို အိမ်လို လုပ်မနေကြတို့ ပြော
သည်။ ပြီးလျှင် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပစ္စည်း ကိရိယာများ
သားရန်အတွက် ပို့နှုန်းလုံး ပြင်ဆင်သည်။ သို့သော်
သူနာပြုဆရာမ ချုပ်နှင့် အလုပ်သမား ခေါင်းတိုက သူတို့
၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ ကို မပြင်ကြ။ အနာမီး အနာ
သူး နာများ မှာ ဆက်လက် ခြိမ်းခြောက်၍ ပင် နေလေ
သည်။

ဒေါက်တာ ရာဂါင်က ဘယ်အရာမဆုံး အသိဉာဏ်
ရှိ ရှိ ရှိ သားသား လုပ်တာမ ကြိုက်တတ်၏။ သို့သော်
သူ လက်အောက် ငယ်သားများ ထိုသို့ ရှိ ရှိ သားသား
ငင်ဆင်ခြင်ခြင် အလုပ်လုပ်လာအောင် သိမ်းသွင်းနိုင်၍
အတွက်ကား သူ၌ မိမိကိုယ်ကိုယ်ကြည်မှန်င့် တာဘို့ကြည်
ခြုံင့်မှတ် လျော့နည်း၍ နေ၏။ သူ၌ အပိုင်းပေးခြင်း၊
ဘားမြစ်ခြင်း၊ အတတ်းအကျင်းဖော်ခြင်း တို့ကို လုပ်

ဆောင်မည့်သဘာဝသည် မွေးကတည်းကပင် ချို့တဲ့၍
လား၏။ သူကို ကြည့်ရသည့်မှာ လေသံမာမာစကား
ပြောခြင်း၊ သီတေသနဗောဓားခိုင်းစေခြင်းတို့ကိုလုံးဝရောင်ကြည့်
ပါမည်ဟု သွားပြေထားသည့်နှင့် တူလှု၏။ ‘ဒီဟာ ဖော်ပါ’၊ ‘ဟိုဟာ ယူခဲ့ပါ’၊ ‘ဟိုဟာ ယူခဲ့ပါ’ ဆိုသော စကား ချိုး ပြောရမှာ သူ
အတွက် အလွန်ခက်ခဲ၏။ ဗိုက်ဆာသောအခါ၌ သူက
ဗျားပိုများထံ သွားကာရှိုးပို့ရန်တန်နှင့် ချောင်းတစ်ချက်
နှင့်ချက် ဟန်ပြီးမှ ကျွန်တော်အတွက် လက်ဖက်ရည်
နှင့်နည်းလောက် ရနိုင်မလား မသိဘူး’ ဒါမြုံမဟုတ်
‘အခုအချိန် ဉာဏ်စားချင်ရင် ရနိုင်မလားဟု’ စသည်
ဖြင့် ပြောတတ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေးမှား ခင်ဗျား ခိုးမင်
ပါနှင့်တော့ဟု ပြောဖို့၊ သို့မဟုတ် ရာထူးမှ ထုတ်ပစ္စိ
သို့မဟုတ် မလိုအပ်လှသော ထိရာထူးကို ဖျက်သိမ်းပေါ်
ဖို့မှာမှ သူအင်အားနှင့် မတန်ဘဲ ရှိလေသည်။ သူက
ပိုင်း၍ ဉာဏ် မြောက်ပြောကြသော အခါမျိုး၊ ဘယ်လို့
မမှန်ကန်ကြောင်း သိသောလုသည့် ပြောမျိုးကို လက်
မှတ် ထိုးခိုင်းသည်အခါမျိုးတွင် သူမျက်နှာမှာပြုတ်ထား
သော ပုဂ္ဂန်ထဲပိုလို ရဲရဲနဲ့လာလေရှိသည်။ ငါမှာတာဝါ
ရှိတယ်ဟု ခံစားနေရလျက်ကပင် သူက လက်မှတ်ထိုးပေါ်
လိုက်သည်သာဖြစ်၏။ လူနာများက အစားအသေးတော်
ပြည့်ပြည့်စွာ မရကြောင်း၊ သရာမများ ဆက်ဆံပုံမကော်

ကြောင်း တိုင်ကြား ပြောဆိုသော အခါမျိုးတွင် သူမှာ
ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်ကာ အပြုံမကင်းဟန်
ပြင့် ဉာဏ်းတွားတတ်လေသည်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ပျား ဟုတ်ကဲ့
ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကြည့်ပါဦးမယ်’ တစ်ခုခုနားလည်မှ
လွှဲကြတာ နေမှာပါ ခင်ဗျာ’

အစတွင် ဒေါက်တာရာကင်သည် အလုပ်ကို သဲသဲ
မဲ့ ဖို့ပုံပုံသည်။ မန်က်ကစ၍ ဉာဏ်းချိန်တိုင်အောင်
လုနာများကို အဆက်မပြတ် ကြည့်သည်။ ခွဲစရာရှိတာ
ခဲ့သည်။ ကလေးပင် မွေးပေးသည်။ မိန်းမကြိုးများက
ဒေါက်တာရာကင်သည် လူနာအား မေးမြန်းပုံစံသပ်
ပုံ အလွန်ကောင်းကြောင်း၊ ရောဂါ ရှာဖွေဖော်ထဲတဲ့ရာ
ပုံ အလွန်တော်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးရောဂါ
နှင့် ကလေးသုင်ယောဂါဘက်တွင် ထူးခွာနှင့်ကြောင်း
ပြောဆိုကြသည်။ သို့သော သည်အလုပ်တွေချည်း နောက်
တစ်ခုလုပ်နေရပြီး လုပ်သမ္မတလည်း အကျိုးမထင်ကြောင်း၊
ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်နေရသောအခါ ရာကင်မှာ အလုပ်
ပုံစိတ်ဝင်စားမှ သိသောသာ လျော့ပါး၍ လာခဲ့လေသည်။
ယနေ့အဖို့ လူနာသုံးဆယ်လောက် ကြည့်လိုက်သည့်အား
ပေါ့။ နောက်တစ်နောက်တော့ ကြည့်ပါဦး၊ သုံးဆယ်ငါး
သောက်။ သည်နောက် လေးဆယ်ဖြစ်လေသည်။ သည်
လျှိုင်းတစ်နောက်ပြီးတစ်နော့၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်။ ပြီးတော့

လည်း မြို့၏ လူအသေအပျောက်နှင့်မှာ ကျေသည်ဟ၍
မရှိ။ လူမမာများကလည်း လာပြီးရင်း လာရင်း ဖြစ်စေ
သည်။ ထိုပြင် တစ်မနက်စာအတွင်း လူနာလေးဆယ်
ခန့်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကုသပေးဖို့ ဆိုသည်မှာ
ဖြစ်နိုင်သောအလုပ် မဟုတ်လဲရာမလွှဲမရှောင်သာ ညာ
ပါး ပြီးဖြန်းရလေသည်။ ပမာအားဖြစ် သူ၏ နှစ်ချုပ် အစီ
ရင်ခံစာတွင် လူနာတစ်သောင်နှစ်ထောင်အား စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည် ဆိုပါစို့။ တကယ်
လက်တွေ့၌ လူပေါင်းသောင်နှစ်ထောင်မှာ အလိမ့်အညာ
ခံလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ရောဂါသည်းသော လူမမာ
များကို ဆေးရုံတင်ကာ ဆေးပညာ အဆိုအမိန့်များ အ
တိုင်း ကုသပေးဖို့မှာလည်း ဆရာဝန်ကဲ တတ်ကျော်းနှာ
လည်သည် ထားရှိတော့ ဘာ ပစ္စည်းပစ္စယမ့် မရှိသည့်
ဦးအခြော မည်သိမ့်မှာ မစွမ်းဆောင်နိုင်။ အကယ်၍ သူ
က ဤအခြေအနေတွေကို ကြည့်ကာ တရားသဘောနှင့်
ဆင်ခြင်၍မနေဘဲ အခြားသော ဆရာဝန်များကဲသို့သမား
ပါဒါ အတိုင်း တိတိကျကျလုပ်မည်ဆိုပါ့တော့ ဆေးရှုံး
သန့်သန့်ရှင်းရင်းရှိပါ။ အနဲ့အသက်ဆုံးများအစား လေ
ကောင်းလေသန့် ရရှိဖို့ ကော်မျာ်ပုပ်များနှင့် လုပ်ထား
သော ဟင်းချို့အစား လတ်ဆတ်ကောင်းမွန်သော အစား
အစားများ ရရှိဖို့ သူခိုးတစ်စုံနာတွင် သင့်တော်သော

လက်အောက်ငယ်သားများ ရရှိပါ။ စတာလျောက အရင်
ဆုံး ရှိပါ့မှာ။

ပြီးတော့လည်း သေခြင်းတရား ဆိုသည်မှာ လူတိုင်း
အတွက် တရားဝင် မူမှုမျိန်နိုင်းဖြစ်နေမတော့ ဘာကြောင့်
လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ချင်နေရမည့်နည်း။ ဈေး
အောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အသက်ပါ၏နှစ်း၊ ဒါမှ
မဟုတ် ဆယ်နှစ်ရှည်လာတာနဲ့ မရှည်တော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်း
သွားတာနဲ့မှာ ဘာခြားနားမှု ရှိမည်နည်း။ ပြီးတော့လည်း
သေးပညာ၏ ရည်မှန်းချက်သည် လုပ်တို့အား ဝေဒနာ
ကင်းပအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဖြစ်သည်ဆိုပါစို့။ ယင်း
သို့ ဝေဒနာကို ပျောက်အောင် လုပ်ခြင်းသည် မှန်၏ မှန်
၏ စဉ်းစားဖို့ လိုလာပြန်သည်။ ပထမတစ်ချက်စဉ်းစား
မှုက ဒုက္ခဆင်းခြင်းဖြင့်သာ လူသည် ပြည့်စုံမှန်ကန်
လာနိုင်သည်ဟု ဆိုကြသည် မဟုတ်လော့။ ထိုပြင် လူ
သည် ဆေးပြားများ ဆေးရည်များ အားကိုးဖြင့် ဝေဒနာ
ကို ကင်းပ စေနိုင်သည်ဆိုပါက၊ အပြားပြားသော ဘေး
ဒုက္ခများမှ လွှဲတ်မြောက်ရုံသာမက ပျော်ရွင်ချမ်းမြော်ခြင်း
ဆုံးပြန်ပြသည့် ဘာသောတရားနှင့် အသုနများကိုအပြီး
ပြုပိုင်း စွန်းလွှဲတ်ကုန်ကြပေလိမ့်မည်။ ပုဂ္ဂကင်းလည်းမှ
အုပ်လွန်မြိုက် ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရ၏၊ ဟိုန်းခများ
သည် အကြောင်းရောဂါဖြင့် အိပ်ကျားတွင်နှစ်ပါင်း

၅၆ ဖေမြင့်

များစွာ နေခဲ့ရသည်သာ။ ထိုကြောင့် အကယ်၍ အန်ဒရေ
ရာဂင် ဖြစ်စေ၊ ဦးဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်စေ၊ ဘယ်သူ ကိုဖြစ်
ဖြစ်၊ နိဂုကတည်းက အနှစ်သာရမရှိခဲ့သောဘဝမှ မကျန်း
မာခြင်း၊ ဆင်းခြင်းတို့ကိုပါ ဖယ်ရှားလိုက်မည် ဆိုပါက
သူဘဝမှာ အမီးဗား ပိုးတစ်ကောင်လို့ အမို့ပျာယ် လုံး၊
ကင်းမဲ့သွားတော့မည် မဟုတ်သလော်။

ဤသို့သော ဆင်ခြင်မှုများအား ဖြင့် အောက်တာရာ
ငင်မှာ စိတ်ဓာတ် ကျသေထက် ကျဆင်းကာ၊ စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ပုံးကိုသာ တွေ့နဲ့လျက်နေ၏။ ဆေးရုံသို့လည်း
နေစဉ်မှန်မှန် မသွားတော့ချေး။

၆

သူ၏ နေ့စဉ်အလုပ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ နံနက် ရှစ်
နာရီလောက်တွင် အိပ်ရာမှ ထာသည်။ အဝတ်အစား လဲ
ပြီးလျှင် နံနက်စာ စားသည်။ ထိုနောက် စာကြော်သွေးခန်း
ဘွင် ထိုင်ချင်ထိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးရုံသို့ လျောက်မည်။
ပြင်ပလှနာများမှာ ကျဉ်းမြောင်းမောင်မည်၊ သည် စကြို
ထဲတွင် သူ့ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ သူနာပြုဆရာမ
များ၊ လူနာစောင့်များက သမဲ့တလင်းတွင် တင်းကို
ငါးကို တွေ့ပွဲပွဲနှင့် အပြေးအလွှား သွားနေကြသည်။
အသားအရေး ခြောက်ခန်း ပိန်ချုံးနေသော လူမမာများက
ဆေးရုံအဝတ်များနှင့် ဆေးက ဖြတ်လျောက်သွားသည်။
သူနာခန်းများထဲမှ လူသေအလောင်းများ၊ အကြံ့အမြော်
အီးများကို သယ်ထုတ်လာသည်။ ကလေးများက ငိုက်
သည်။ လေအေးက ရွှေ့တိုက်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း

ဖွယ်ကောင်းသော ဤပတ်ဝန်ကျင်သည် စိတ်ထိခိုက် လွယ်သော လူနာများ၊ အထူးသဖြင့် များနှင့် အဆုတ်ရောဂါသည်များ၊ အတွက် မသက်မသာဖြစ်စရာ ကောင်းလှကြောင်း ဒေါက်တာ ရာဂင် ကောင်းကောင်း သိလေသည်။ သို့သော သူကကောဘာတတ်နှင့်ပါမည် နည်း။

လူနာကြည့်ခန်းတွင် အလုပ်သမားအောင်၊ ဆာရိနှင့် တွေ့သည်။ ဆာရိမှာ အပေါ်တိတိ ဝါဖိုင်ဖိုင်ဖြစ်သည်။ ပွဲဟင်းသော သူမျက်နှာ၌ မှတ်ဆိတ်ကျင့်စွဲယူးပြောင် စင်အောင် ရိတ်ကာ ကျကျနှင့် ပွဲတိတိကေးကြေား အောင်။ သူက ခပ်ပွဲ ဝတ်စုအသစ်ကို ဝတ်လျက် သွားပုံ လာပုံကာလာည်း သိမ်းမွှေ့လေရာ ဆေးရှုံးလုပ်သမားထက် လွှတ်တော်အမတ်နှင့်သာ ပို၍တွေ့သွေ့သူ ထံတွင် လေးလေးစားစား ဆေးဝါးကုသခံကြသွား အများ အပြား၊ ရှိရာ ဆာရိဖိတ်၌ သူ၊ ကိုယ်သူ အပြင်တွင် ဆေးကုသခြင်း၊ မရှိသော ဒေါက်တာ ရာဂင်ထက် ပို၍ တတ်ကျမ်းသည်ဟု အထင်ရောက်လျက်ရှိ၏။

လူနာကြည့်ခန်း၏ ထောင့်တစ်ခုတွင် ဘုရားစင်ကြီး၊ တစ်စင်ရှိသည်။ ဘုရားစင်ရှုံးတွင် မီးအိမ်ကြီး၊ တစ်လုံးတွေ့သွေ့သူ အထူးတွင်ကား ဖယောင်းတိုင် စင်တစ်ခုရှိလေသည်။ နံရံပေါ်၌ ဂိုဏ်းအပ်ဘုန်းတော်

ကြီးရပ်ပုံများ၊ ဆိတ်ယာတိဂေါ် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ ကို နောက်ခံပြု ရေးဆွဲထားသော ရွှေမွော်ခင်းပုံ ကားချုပ် တစ်ခုနှင့် ဘုရားပန်းကိုးများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ဆာရိမှာ ဘာသာတရား၊ ကိုင်းရှိုင်းသူ၊ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်မှု အစဉ်အလှများ၊ ကိုနှစ်ခြိုက်သွာ်ဖြစ်သည်။ ဘုရားစင်မှာ သူ့ပိုက်ဆုံးနှင့် သူ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တန်ခိုးနွောင့် ဆာရိတိုင်း လူနာတစ်ယောက်ကို ခေါကာ ဆာလဲကျမ်း၊ ကို အော်ဖတ်ခိုင်းသည်။ ထိုနောက် သူက အမွှေးတိုင် ကျား တွေ့နှုန်းတွေ့သွေ့သူ ခွဲကို ကိုင်ကာ လူနာဆောင် ဓားကို လှည့်လေသည်။

လာပြသော လူနာက အလွန်များသည်အပြင် အချိန် လည်း သိမ်မရာဖြင့် ဒေါက်တာ ရာဂင်မှာ လူနာများ အား တတ်နိုင်သမျှ မေးခွန်း၊ အနည်းဆုံး မေးမြန်းပြီး ဤက်ဆျေဆီသို့မဟုတ် လိမ်းဆေးတစ်ခုခု ပေးသည်။ သူ က ကုလားထိုင်တွင် မေးထောက်၍ ထိုင်ကာ ထိုင်တွေ ဗေးမောရင်း၊ မေးနေကျ မေးခွန်းများကို ပါးစပ်က မေးသည်။ ဆာရိက သူ၊ အနားတွင် ရပ်ကာ လက်ဝါးများ၊ ကို ပွဲတ်သပ်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်ဝင်ထောက်ကာ အနှင့်အယုက်ပေး၍ နေလေသည်။

‘ကျွန်ုတ်တော်တို့ နေထိုင်းမကောင်း၊ ဖြစ်ပြုတာ၊ စိတ်အက္ခာက်ကြတာတွေဟာ၊ မဟာ ကုသာရှင် ဘုရား

သခင်ကို အမှန်တကယ် ကြည့်ညီကို: ဂွယ်မူမပြုကြလိုပါ၊ အခိုက်အကြောင်းက ဒါပါပါ'ဟု သူက ရှင်းပြန်သည်။

ဒေါက်တာ ရာဂါင် ဆေးရှုံး ခွဲစိတ် ကုသခြင်း မပြုလုပ်သည်မှာ ကြာဖြေဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူက သွေးကို မြင်ရှုနိုင်ပင် မသက်မသာဖြစ်တတ်နေချေပြီ။ ကလေးတစ်ယောက်အား လည်ချောင်း၌ ဘာဖြစ်နေသလဲ ကြည့်ရှုသောင် ပါးစပ်ဟာ ခိုင်းသည်အခါမျိုး ကလေးက အောင်ဟစ် ငါးယိုကာ သူအား တွန်းဖယ်ပစ်ဖို့ ကြီးစားမည် ဆိုပါစို့။ ကလေးနှင့် ရာဂါင်မှာ မူးနောက်နောက် ဖြစ်ကာ မျက်ရည်များ ပဲလာပြီး ဆေးစာတစ်ခု မြင်ဖြန်ရရှုံးကာ ကလေးအမေအား ကလေးကို ခေါ်ယူသွားပို့လက်ပြလိုက်လိမ့်မည်။

လူနာစာ၊ ကြည့်ပြီ ဆိုသည်နှင့် သူက လူနာတို့၏ ရှုက်စွဲခြင်း၊ အပြောရအဆိုရခွဲကြခြင်း၊ ဟန်များလွန်းသော သူ့လက်ထောက် ဆာရှိ၏ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ခြင်းများ၊ နဲ့ရဲ့ပေါ်က ဂိုဏ်းအပ်ဘုန်းတော်ကြီးရပ်များနှင့် သူကိုယ်တိုင် ကြုံလှများအား နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် မေးလာခဲ့သော ဖော်စွန်းများကို ပြီးစွဲ၊ သောစိတ်တို့က လွမ်းမိုးလာကာ လူနာလေးငါးယောက် ကြည့်ပြီး

သည်နှင့် ကျွန်ုပ်များကို ဆာရှိအား လွှဲခဲ့ကာ ထပ်မံ့ တော့သည်။

- ထိုအခါန်မျိုး၌ မိမိမှာ ဘုရားသခင် ရတန်ကျေးဇူး တော်ကြောင့် ဆေးရှုံးပြင်ပ ဆေးကုသော အလုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မလုပ်ဘဲ နေခဲ့၍ မည်သူမျှ မိမိအိမ်သို့ လာရောက် အောင့်ယုက်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိကာ ဆော်ရွက်ပိုင်းမြောက်မိတတ်ပြီ ဖြစ်၏။ ဒေါ်မံရောက်လျင် စာကြည့်ခန်းသို့ တန်းဝင်ကာ စားပွဲ၌ ထိုင်၍ စာဖတ်တော့၏။ သူသည် စာကို အကြီးအကျယ် ဖတ်သူ၊ ခုခံမင်မင် ဖတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူရသမျှပိုက်ဆုံး တစ်ဝက်မှာ စာ အပ်ဖို့ဖြင့် ကုန်သည်။ သူအခန်း မြောက်ခန်းအနက် သုံးခန်းမှာ စာအပ်များ မဂ္ဂဇင်းများ ပြင့် ရွှေပြည့်ပြည့်ကျပ်၍ နေလေသည်။ သာမိုင်းကျမ်း ဒေသနကျမ်းများကို သူ အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၊ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း အလုပ်နှင့် ဆိုင်သော စာအပ်စာတမ်းဟူ၍ကား အပတ်စဉ် မှန်မှန် ယူသည့် သမားတော်စာစောင် တစ်ခု သာ ရှိ၏။ ထိုစာစောင်ကိုလည်း နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ စုသာစျော် ဖတ်လေ့ရှိသည်။ သူက စာကို နာရီပေါင်း များ စွာ ကြာအောင် အပေါ်အနားမရှိ ဖတ်သည်။ ထိုသို့ ဖတ်သည်လည်း သူမှာ ပင်ပန်းနှစ်းနှယ်ဟန် ဖြုံချေ။ သူစာ အတ်ပုံမှာ ယခင်အိုင်ဖင်ဂရိမော်လို့ လာကို အရွေးအချယ်

မရှိတရကြမ်းဖတ်ပွဲဖတ်နည်းပျီးမဟုတ်။ ဖြည့်ဖြည့်
ချင်းစနစ်တကျေဖတ်သည်။ မကြိုက်သောစာပိုဒ်များ၊
မရှင်းလင်းသောစာပိုဒ်များကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်ပြန်
ဖတ်သည်။ သူဖတ်နေသောစာအုပ်အနီး၌ ဖော်ကာ
အရက်ပူလင်းတစ်လုံးအမြှုပ်တတ်သည်။ အရက်ပူလင်း
အနီးတွင်သွားသီးဆားစိမ်းသို့ပေါ်လေ့ရှိမဟုတ် အခြားသစ်သီး
ဆားစိမ်းတစ်ခုခုရှိတတ်၏။ သွားသီးကိုပန်းကန်ပြား
နှင့်မထည့်ဘဲသတ္တလပ်စားပွဲခင်းပေါ်၍သည်အတိုင်း
တင်ထား၏။ နာရီဝက်တစ်ခါလောက်မျက်စိဂိုစာအပ်
ကမခွာဘာဖော်ကာတစ်ဖန်ခွဲက်ငှဲကာမော်ချသည်။
ပြီးလျှင်သွားသီးကိုလှမ်းဆွဲကာတစ်ကိုက်ကိုက်
သည်။

သုတေသနများကိုလျှင် သူက မီးဖိချောင်းဘက်သို့
သတိပိုပိုယန် သွားကာ ချောင်းတစ်ချက်နှစ်ချက် ဟန့်
ပြီးနောက် 'ဒါရိယာရေး ကျွန်တော်အတွက် စားစရာတစ်
ခုခု လုပ်ပေးနိုင်မလားများ'ဟု ပြောမည်။ စားချင့်ဖွေယ်
မရှိ အရသာလည်း မရှိသော အစာများကို စားပြီးနောက်
ဆရာဝန်က လက်ကို ပိုက်ပြီး အခန်းများထဲ ခေါက်တဲ့
ခေါက်ပြန် လျောက်ကာ အတွေးနှယ်ထဲတွင် နှစ်များနေ့
မည်။ နာရီက လေးချက်တိုးမည်။ ထိုနောက် ငါးချက်တိုး
မည်။ သူက ခေါက်တဲ့ ခေါက်ပြန် လျောက်ဆဲ၊ တွေးတောာ
ဆဲ။ မကြောခနာပင် မီးဖိချောင်းတဲ့ ခါးက တက္ခာကျိုးအသံ

ବେଳା ପୁଣ୍ଡଲାପ୍ରି: ଏକିବ୍ୟାଣି ଫିଭ୍ରଫ୍ରି: ଦିଗ୍ନମ୍ବ୍ରେ: ଲୋମ୍ବର
ଫୁଲା ତଥି: ଅନ୍ତର୍ମୀଳାଲାକ୍ଷଣିକାରୀ ବ୍ୟାକରଣାଃ ଭାବାର୍ଥିତାମ୍ବ୍ରେ ॥
‘ଶରୀର ହିଯାଲୋକର ବ୍ୟକ୍ତି ଭୋଗିପ୍ରିୟଦିନର୍ଥୀ’
‘କ୍ଲେବ୍... ଫେବ୍‌ରୀରେ: ଫେବ୍‌ରୀରେ: କେବୁ: ଆତମିପି ତାର୍ଯ୍ୟ ।
ଏକାଫେବ୍‌ରୀରେ: ମଧ୍ୟରେଫେବ୍‌ରୀରେ: ଏକାଲେ:’

ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခု တကယ်သိလို၍ မေးသည်ဖြစ်စေ၊ သူက မှန်လာည့်ကဲသို့ မျက်နှာကြီး နှိမ်လာကာ တစ်ကိုယ်ထဲ့ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် နိုးခြေများသံလို ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့် 'တိတ်စ်' ဟု အောင်လျှော်၏။ သို့နှင့်ပင် စာရွိတိုက်မှာ ကြောက်စရာကောင်သော ဗြာနတစ်ခုဟု သော ဝိသေသကို ရလျက်ရှိလေသည်။

မစ်စေးလု အောာပိုယန်နစ်ချုပ်သည် ဒေါက်တာရာ ငင်အား ယဉ်ကျေးမှုယ်ရာရှိသူ မြင့်မြတ်သောစိတ်ထား ရှိသူတစ်ယောက်အနေနှင့် လေးစားခင်မင်လျက်ရှိ၏။ အခြားသော မြို့သူမြို့သားများကိုကား အောက်တန်းစားများ၊ မတုမတန်သူများဟု သူ သဘောထားပေသည်။

'ကျူးတော့ ရောက်လာပြန်ဖြော့' သူက အခန်းထဲ သို့ ဝင်လာရင်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်လှရာ ခုလောက်ရှိတော့ ခင်ဗျားလဲ ကျူးကိုမြင်ရတာ ဖြေးဇွဲလျော့ပေါ့'

'ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ကျူးက ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ခင်ဗျားကို တွေ့လိုက်ရရင် ကျူးပိတ်ထဲ ပျော်သွားတာပဲ' ဆရာဝန်က ပြန်ပြောသည်။

ထိုနောက်မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ထိုဟာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အတန်ကြောများစကား မပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖွားရှုံးနေကြသည်။

'ဒါရိယာရော ကျူးပိတ္တုအတွက် ဘိယာနည်းနည်း လောက် ရမလားဗျာ' ဆရာဝန်က မေးသည်။

ပထမ တစ်ပုလင်းမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ကုန်ချုံသွား၏။ ဆရာဝန်မှာ အတွေးနောက်နှင့် ရှိပြီး အတိက်ပိုလ်ကမူ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်သော အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ပြောတော့မည်ကဲသို့ ရှုံးလန်း တက်ကြော်နေ၏။ သို့သော်လည်း တကယ်စကား ရှိင်း၊ ပြီးဆိုသောအခါးမှု ဆရာဝန်ကသာ စပြောမြှင့်ဖြစ်၏။

'တကယ်ကို ရှုက်စရာပါဗျာ' သူက ခေါင်းကိုယမ်းကာ အဖော်ဖြစ်သွား၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းပင်း ပြောလေသည်။ (သူက သူတစ်ပါးကို ဘယ်ခါမှ မြတ်စိုးတည့်တည့်စိုက်ကြည့်လေ့မရှိပေါ့) ဒါဖြော့မှာ အသိ ဥက္ကလာရှိရှိ အာဝါးနှင့်ကောင်းကောင်းနဲ့ စကားစမည် ပြောတတ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုတော့တော့ တကယ် စက်စရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ သိပ်ကို စိတ်မာတ်ကျေစရာ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ပညာတတ်ဆိုတဲ့လုတွေ့ကိုယ်တိုင်ကဲ့ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကဲ့လွှဲပြီး ဘာမှ မပြောတတ်ကြော့သွား အွာန်တော်ပြောရဲတယ်ဗျာ၊ ဒီလှတွေ့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအားငါးတန်းဟာ လက်လပ်လက်စားသမားတွေ့နဲ့ ဘူးမှမြှေားရဲ့ဗျာ

'သိပ်မှန်တာပေါ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ဝလက်ခံတယ်'

ဆရာဝန်က တွေးတွေးဆဆ ပြောနေပြန်သည်၏
'ဒီကမ္ဘာလောကမှာ လူသားရဲ့ ထိုးတွင်းတို့တွင်းသိမြင်၍
များလောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ အရေးကြော်
တာ မရှိဘူးပြု၊ ဒါ ခင်ဗျားလဲ ဒီအတိုင်းခံစားရမှာပဲ ဒါ
အသိဉာဏ် အမြော်အမြင်ဆိုတာကပဲ လူသားနဲ့သားများ
တို့ရွှေ့နှင့် တွောက်းမှာ ပြတ်သားတဲ့ စည်းကြောင်း ခြော
ပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကောင်းကင်ဘဲနဲ့ နှီးနှယ်
ဆက်စပ်တဲ့ အနှစ်သာရအကြောင်းတရားဟာလဲ ဒီအသိ
ဉာဏ် ရှိမှုအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့်
ပြောရရင်လဲ အသိဉာဏ်ဆိုတာဟာ လူသားအနေနဲ့ မရ
ရှိနိုင်တဲ့ မသေခြင်းတရားအစား ရရှိလာတာ ဖြစ်တယ်
လို့ ဆိုနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အသိဉာဏ်ပညာသာလျှော့
ကျွန်းတော်တို့အတွက် ပျော်ဆွဲချမ်းမြှောင်းကို ရနိုင်မယ့်
တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရေားရှား
ကျော်ရောဟာ ကျော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသိ
ဉာဏ်ပညာရှိခြင်းရဲ့ လက္ခဏာတစ်ခုတစ်ရာကိုမှ မတွေ့
ကြရဘူး၊ တစ်နည်းဆိုရရင် ကျော်တို့ဟာ ပျော်ဆွဲချမ်း
မဖြစ်တဲ့ ဘဝအတွက် အမြော်လိုအပ်ပါကဲ့ဟော ကင်းလောက်တာယ်
နေတယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ကျော်တို့မှာ စာအုပ်တွေရှိတာမှာ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ဟာတက်တက်ကြိုက် ဝေဖန် အေး
နေးခြင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းမှား နေရာမှာ အစာ

‘ମୁଖ୍ୟତାପେଇୟବ ଯିନ୍ଦମୁଖ୍ୟତାପେଇ’

‘ଆନ୍ଦି କିମେତ୍ରାଳୁ ଦେସିଗଲେବୁ ଆହିନ୍ତାଙ୍କ ପବ୍ଲା
ଯେ ଫ୍ରେଗାର୍ଡ୍ ଲାଇସ୍ ଏରଟାହାପିଲାଖାଃ ଖାଃ’ ଶାତିଗିର୍ ଧିଲିଙ୍କି
କା ବ୍ୟବ୍ସିଃ ତଥାଃ ଲିଗିର୍ ଵ୍ୟବ୍ସି॥

ပြီးလျှင် အလွန် ပျော်ဆွင်စရာ စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်း၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ဟိုယ်ခင် ခေတ်
ခဲ့က ရရှားပညာတတ်များ ဂဏ်သရေကို အလေးထား
ဣပုံ၊ စိတ်ဆွေသို့ဟောကို လေးစားတတ်ပုံများအကြောင်း၊
သက်ပြောသည်။ ထိအခါများက ဆိုလျှင် ပိုက်ဆွေးရန်
အတွက် ကြွေးလက်မှတ် ရေးစရာမလိုသည့်အကြောင်း၊
အက်အခဲတွေ့နေသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား အကူ
အသိ မပေးရလျှင် ရှုက်စရာကောင်းသည်ဟု ယူဆသည့်
အကြောင်း။ ထိနောက် ထိခေတ်က စုံပွဲကြီးများ ရင်

ဆိုင်တိုက်ပွဲများ စွန့်စားခန်းများ အပေါင်းအသင်းများ မိန့်မများ အကြောင်း၊ ပြီးတော့ အလွန်မတုံး အုံဖွယ် သရဲဖြစ်သော ကော့ကေးဆပ်ဒေသက အကြောင်းများ၊ တပ်ရင်းများ၊ တစ်ယောက်၏ ဒေါ်အကြောင်းများ အတော်ထူးဆန်း၏။ ထိမိန်းမသည် အရာရှိဝတ္ထုကို ဝင်ကာ နေဝင်ရှိတရောအချိန်၌ တောင်တန်းများဆီသို့ အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းမြင်းစီးထွက်တတ်သည်။ သမ သည် တောင်ပေါ်ရွာကလေး တစ်ရွာမှ မင်းသားလေး တစ်ပါးနှင့် ချစ်ဗောတ်လမ်းခင်းနေသည်ဆို၏။

‘အင်းတကယ့်မိန်းမပဲ’ဟု ဒါရိယာကဝင်ထောက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားကျော်တို့စားပုံသောက်ပုံတွေ မြင်မေ့ချင်တယ်၊ တကယ့်ကို ဗုံးပေါ်လအော အလျှောပ်ပဲပဲ’

ဆရာဝန်ကသူမြောသည်ကို နားထောင်၍ နေသည် မှန်သော်လည်း သူ့စကားများကို မှတ်သားနေသည်ကား မဟုတ်။ သူက ဘီယာကို ဖြည့်ဖြည့်ချင်းစပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို စုံးစားတွေ့တော်၍ နေ၏။

‘ကျွန်တော်တော့ ပညာတတ်တစ်စုံ၊ အကြောင်းထိုင်ပြီး စကားမြောရဖို့ မကြာခဏ တမ်းတမိတယ်ဗျား သုတေသန စာတိုက်ပိုလ်ကြီး၊ စကားကို ရှုတ်တရောက်ကြားက ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။’ ကျွန်တော်အဖော် ကျွန်တော်၏

ကို ပညာကောင်းကောင်းတတ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့သူ၊ မှာ ၁၈၆၀ ခုနှစ် အတွေးအခေါ်တွေ လွမ်းဦးနှေတော့ ကျွန်တော်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ အတင်းအကျပ် ခိုင်းခဲ့တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ ငါသာအဖွဲ့စကား ဆားမထောင်ဘဲ နေခဲ့မိရင် ငါဟာ အသိပညာဆိုင်ရာ လျှပ်စီးမှုကြီး တစ်ခုမှာ အခိုက်ကျေတဲ့ နေရာက ပါဝင်နေမှာ ပလိုလဲ တွေ့မိတယ်၊ ကျျော်ဟာ တက္ကသိုလ်ပညာရွာန တော်ခုခုမှာ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေဖို့အကြောင်းရှိတယ်၊ အသိပညာဆိုတာလဲ အရာရာတိုင်းလိုပဲ သခဲ့ရသာဖြစ်တယ်၊ ထောဝရမတည်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသိပညာကို ကျျော်ဘာကြောင့် ဒီလောက်တပ်မက်နေရသလဲ ငင်္ခားသိပြီး သားပါ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ရန်းကန်ကျော်လွှား သွားနိုင်တဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲပဲ၊ အသိသော်ရှိပြီး အေးစားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ၊ အချွေယ်ရောက်လာ ပြီး ဆင်ခြင်ပိုင်းမြားတတ်လာပြီးဆိုတာနဲ့ တစ်ပြီးငါက် ငါဟာ ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲကို အောက်နေပါကလားဆိုတာ ခံစားလာရမြို့ပဲ၊ စဉ်းစား ကြည့်ဗျား၊ ကိုယ့်ကို တိုင်းပင် ခြင်း မရှိဘဲ မတော်လာဆ သဘောမျိုးနဲ့ သူဟာ မရှိဘဲဘဝကနေ လူ့ဘဝရှိရောက် သာတယ်၊ ဘာအတွက် ရောက်လာရသလဲဟဲ့၊ ကောင်းငါဘာအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရသလဲ၊ ဘာအတွက် တည်း

ရှိနေရသလဲ၊ ဒီလိုမေးလာတဲ့အခါ လုံးဝအဖြေမရဘူး၊ ချင် ရှိမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အမိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ မရေရာတဲ့အပို တွေ အမျိုးမျိုး၊ ရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိမ့်မှု ပွင့်မလာတဲ့တဲ့ တွေကိုပဲ သူဟာ ထပ်တလဲလဲ ခေါက်နေရတယ်၊ ဒီလို့ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒနဲ့ ဆန္ဒကျင်ပြီးတော့ပဲ သေခြင်းတရာ ဆိတာ၊ ရောက်လာပြန်တယ်၊ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာက ရောက်နေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေဟာ အတုတုတု စုဝေးက ကြတဲ့အခါ ဒုက္ခဆင်းခဲ့နည်းနည်းသက်သာတယ် ထင် သလိုပဲ၊ စဉ်းစားတတ် တွေးတော်ကြဆ တတ်တဲ့လူမေးဟာလဲ သူတို့ရဲ့ကြီးကျယ်တဲ့ လွှတ်လပ်တဲ့အတွေးအငေး အယူအဆတွေကို အချင်းချင်းဖလှယ်ပြီး ပေါ်နေဆွေးမှ နေရမှုသာလျှင်၊ စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရပြစ်နေတာတွေကို ပျောက်နိုင်တယ်၊ ဒီသဘောနဲ့ ဆင်ခြင်ခြင်းအားဖြင့် အသည်ပညာသည်သာ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ရေးအတွက် အစားထိုး၊ မရနိုင်သော အရင်းခံပစ္စည်းဖြစ်တယ်လို့ နှိမ်တယ်’

‘သိပ်မှန်တယ်ဗျာ’

ဆရာဝန်က သူ့မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာကို မကြည့် ပညာတတ်မှားအကြောင်း၊ သူတို့၏ ခွေးနွေးခွဲ့မှား၊ ကြောင်းကိုသာ တစ်ချက်တစ်ချက် နားကာ လေသံရှိမှန်နှင့် ပြော၍ နေသည်။ စာတိုက်စိုလ်ကမဲ့ သူ ပြောသူ

ကို ဂရာတစိုက် နားထောင်ကာ အချက်ကျတိုင်း၊ ‘မှန်တာ ပါဗျာ၊ မှန်တာပေါဗျာ’ ဟူ၍ ထောက်ခံလျက် ရှိလေ သည်။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက နာမ်ဝိညာဉ်ရဲ့ ထာဝရတည်မြို့ ခြင်းကို မယုံကြည်ဘူးပါ့’ စာတိုက်စိုလ်က ရတ်တရာက် ကာာက်မေးလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း မယုံဘူး၊ မှစ်ခေးလဲ၊ ယုံကြည်လောက် သော အထောက်အထား အချက်အလက်လဲ မတွေ့ဘူးဗျာ’

‘ကျိုလ် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အများကြီးသံသယ ရှိနေတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းတော်စီးတ်ထဲမှာ ကျွန်းတော် ဘယ်တော့မှ သေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အစွဲကလေးတစ်ခု ဘာ ကပ်နေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်းတော်ကိုယ် ကျွန်းဘာ့ ပြောမိတယ်၊ ‘ဟေ့ကောင်ကြီး၊ မင်းသေဖို့ အချိန် ဘန်ပြီ’လို့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထဲက အသံတိုးတိုးလေး တစ်ခုက အမြဲဝင်ဝင်ပြောတယ်၊ “မယုံနဲ့ပျား ခင်ဗျား သေမှာ မဟုတ်ဘူး” တဲ့’

ကိုးနာရီသာသာခန့် ရှိသောအခါ စာတိုက်စိုလ်က ပြန်စိုးထသည်။ သူက ကုတ်အကို့ကို ဝတ်ရင်း၊

‘အင်း၊ ကဲကြမှာပဲပေါဗျာ၊ ဒီလောက်ဆိုးကဲ့အရပ် ခုံ၊ လူလာဖြစ်ရတာ၊ ပိုဆိုးတာက သေတွေးပဲ ဒီအရပ် ခုံပဲ သေရှိုးမှာဗျာ’

?

မိတ်ဆွေဖြစ်သူအား အပြင်သို့ လိုက်ပို့ပြီးနောက်
ဆရာဝန်သည် စားပွဲ၌ ထိုင်ကာ စာဆက်ဖတ်လေသည်။
သူနေစောင်းအချိန်သည် တစ်ခုတေလယ်သာ အသံလဲ၏
အောင့်ယှဉ်ခြင်းကိုမျှ မခဲ့ရဘဲ ပကဗ္ဗာတိတိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့်
ပင် တဖြည့်ဖြည့်း သူသို့ တိုင်ခဲ့ရာ အချိန်ကာလ ကိုယ်
တိုင်သည်ပင်လျှင် ဆရာဝန်နှင့် သူစာအပ်တို့အပေါ်၌
မရှုံးမယ်က် ရပ်နား တွဲခိုင်ဟန်ရှိကာ စာအပ်၊ မီးအိမ်
နှင့် အစိမ်းရောင် ဖန်မီးအပ်တို့မှတစ်ပါး မည်သည်အရာမျှ
မရှိတော့ဟဲ ထင်ရာဘို့။ ဆရာဝန်ကြီး၏ မပြပြု၏
မချော့မျှသော မျက်နှာမှာ လူဘဝါညာဏ်ပညာ၏ ဖန်တီး
ခြင်းအောင်ချက်များကို ပေးစားမြတ်နီးခြင်းဖြင့် ဘဖြည့်
ပြည်း ပြီးရိုပ်သန်းကာ ကြည်လင် တောက်ပျော်လာ၏။
“ဘလို့များ လူသားဟာ ထာဝရတဲ့ တဲ့နိုင်ခြင်းမရှိရ

ပါလိမ့်'ဟူ၍ သူက တွေးမိ၏။ ဦးနှောက်ထဲက ဗဟိုချက်မတွေ့၊ အဖွဲ့တွေ အတံ့တွေသည် ဘယ်အတွက် ဒီနေရသနည်။ အမြင်အာရုံရှင်း၏ စကားပြောတတ်ခြင်း သိမြင် မှတ်သားခြင်းများနှင့် ထူးကဲသော ဉာဏ်ပါရမီ ရှိခြင်း၊ ကဲ့သို့သော ဂုဏ်အခြင်း၊ အရာတို့သည် ပြားစာမျှနှင့်ဘဝတွင် နိုင်းချုပ်ကာ ကမ္မာမြေပြောလဲတွင် ရောင်းပေါင်း ပျောက်ကွယ်သွားမည်၊ ထိုနောက် ထိုကမ္မာကြိုးနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်း သန်းချိုကာ နေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ လှည့်ပတ်၍သာ ဇေရမည်ဆိုပါက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့ မည်နည်း။ ဘုရားသင်နိုးပါး အသိညာ၏ကြိုးမှာ သော မြင့်မြတ်သော လူသားတစ်ဦးကို မရှိခြင်းနယ်ပယ်မှ အား ထုတ်ယူလာခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင်မှ မြေကြီးဘဝသို့ တစ်ဖန် ပြန်ရောက်စေရမည် ဆိုပါက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့ မည်နည်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက အပျော်သော ထားပြီး ကစားသွားသည်နှင့် တူမနဲ့ပြီလော့။

ဘာတဲ့၊ ဒါသည် အခြေခံ ခြပ်ဝတ္ထုတိ၏ အသွင် ပြောင်းလဲခြင်းပဲတဲ့လား။ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်မည်ပဲ။ သို့သော့ ဒါသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ထာဝရရှင်သန်ခြင်း နေရာ၌ အစားထိုးပေးလိုက်သောအရာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တို့ ကျေနှစ်နှစ်သိမ့်မှုပေးနေကြမည်ဆိုပါက အကြီးအကျယ် သွေးကြောင်ရာ ကျလိမ့်မည်မဟုတ်ပဲ။

သော သာဘဝတွင် ဖြစ်ပျက်နေကြသော အတွေးမပါ၊ နိုင်ကုးမပါသော အလိုအလျောက် ဖြစ်ပျက်ဖြူပြင်နေမှု များသည် လု၏ အယ်တံ့၊ အပြု့အမူများထက်ပင် နိမ့်ကျသေးသည်။ အကြောင်းကား သာဘဝ အဖြစ်အပျက်တို့သည် ဘာစိတ်ကုးစိတ်သန်းမှ မပါ၊ အလိုအလျောက် ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်၍ လူအပြု့အမူများမှာကား ယုတ်မာ မှုပင် ဖြစ်စော်းတော့ ယုတ်မာသော စိတ်ကုးနှင့် အလိုသန္တများ ပါရှိနေရသည်။ မိမိဂုဏ်သရေကို မိမိလေးစားသည် စိတ် လုံးဝ ပျက်စီသွားလောက်အောင် သေခြင်း တရားကို အလွန်အကျွဲ့ကြောက်ခဲ့၊ နေသော သူမျိုးသာ လျင် မိမိစုံဆွဲကိုယ်သည် မြက်တစ်ပင်အသွင်ဖြစ်စေ၊ ဘားတစ်ကောင်အသွင် ဖြစ်စေ တစ်ခုခုသော အသွင်ဖြင့် ဆက်လက် ကည်တဲ့သွားလိမ့်မည်ဟုသော အတွေးမျိုး၌ နှစ်သိမ့် ကြောင့်နဲ့ နိုင်လိမ့်မည်။ ရပ်ဝတ္ထုတို့၏ အသွင်ပြောင်းလဲသွားခြင်း၌ ထာဝရတည်တဲ့မှုကို တွေ့ရဖို့ ဆိုသည်မှာကား တယောကျိုးသွားပြီးသည် နောက်ခြုံပို့ပင် တယော်အိတ်၏ အနာဂတ်သည် တောက်ပြောင်နေလိမ့်းများမည်ဆိုပါက ဘယ်စရာမေးသား အထင်အမြင်မျိုးကဲ့သို့ ရယ်စရာမေးသား လွန်းလှတော့၏။

နာရီသံ တစ်ချက် ထွက်လာတိုင်း ဆရာဝန်က နောက်ကျောမို့ကား မျက်စိကို စုံမြို့တ်လုံး ခဏမျှရပ်တဲ့

တွေးတောလျှို၏။ ထိုနောက် စာအပ်ပဲတဲ့ ထွက်လာသည့် အတွေးအမြင်တစ်ခုခုအားဖြင့် သူက သူ၏ အတိတ်ဘဝနှင့် နောင် အနာဂတ်ကို မှန်းဆကာ အကြဖြတ်လေ့ရှိသည်။ အတိတ်ဘဝကား စိတ်ပျက် အားလျှော့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ပြန်လည်တွေးတောဖို့ပင် မကောင်း၊ ယခုလက်ရှိဘဝမှာလည်း ငါးအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူအတွေးများက အေးခဲနေသော ကမ္ဘာအပေါ်ယူမြေလွှာနှင့်အတူ နေကိုလျည်ပတ်သွားနေသော်လည်း သူအနားလေးတွင် ကပ်နေသည့် ဆေးရုံအဆောက်အအုပြုးထဲပြော လုမမာများများ ကြောက်မကြဖွယ် ဆိုးရွားလှသော အနှစ်အသက်များကြားမြှုံးနှစ်းလျှေကြပြန်း၍ နေရကြောင်း သူသိနေ၏။ အလျေားအမွားတို့နှင့်စက်သဖြင့် အချို့လှနာများ အပိုပျော်ကြမည်မဟုတ်၊ အချို့များ အနာမီးအနာလျှေများဖြစ်နေ၏။ အချို့ကား တင်းလှန်းသောပတ်တီးများကြောင့် နာကျင်ကာ ညည်းညှုံးနေ၏။ အချို့လှနာများများကား သူနာပြုဆရာမများနှင့်အတူ စိုင်းဖွဲ့ကာ အရက်သောက်လိုက်၊ အဲရိုက်လိုက် လုပ်နေကြဖွယ်ရှိ၏။ နှစ်စဉ် သောင်းနှစ်ထောင်မျှုပြုသော လူတို့ လိမ်လည်လည်းဖြားခဲ့ရလှက်ရှိသည်။ ဆေးရုံလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးမှာ ယခင်အနှစ်နှစ်ဆယ်ကကဲ့သို့ပင် ခိုးဂုဏ်ခြင်း၊ လိမ်လည်လည်းဖြားခဲ့ခြင်း၊ အကောက်ကြခြင်း၊ ကိုယ့်ဆွဲမျိုးသားချင်း

ကိုသာ ကြည့်ခြင်း၊ ဉာဏ်းဖြီးဖြန်းကုသခြင်းတို့အပေါ်
၏ အခြေခံ၍ နေပေသည်။ ဆေးရုံမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ပင်
စာနို့တွေပျက်ပြားသော ဤနတ်ခြားလျက် လူထုကျွန်း
မာရေးအတွက် အလွန် အန္တာရာယ်များသော အခြေအနေ
ဥပင် ရှိနေ၏။ ထိုပြင် လူနာဆောင် အမှတ်ပြောက်၏
သတိင်များ နောက်ကွယ်၌ နိကိတာက လူနာများကို
ခိုက်နှုက်လျက်ရှိပြောင်း၊ မိုးကိုသည်လည်း နေစဉ်နှင့်
အနှုံ အရပ်ထဲ လည်ကာ တောင်းရမ်းလျက်ရှိပြောင်း
သုသိနေပေသည်။

ତାତ୍ତ୍ଵଗର୍ଦ୍ଧନଲୟି: ଶୋ:ପଦ୍ମାଵତୀ ଲୁଣ୍ଠାତେବା
 କୁଞ୍ଚିତପାଦ୍ୟିଦି:କୃତିଗନ୍ଧିଦ । ମହିଳିଦ:ଯୁଦ୍ଧଚାନ୍ଦେବାନ୍ ପ୍ରିୟାନ୍:ଲ
 ଲି:ତାଗନ୍ଧାତେବାନ୍: ଯୁଦ୍ଧଚିରଣ୍ ॥ ଯୁ ଶୋ:ଗୋପାନ୍:ତାଗ
 ଦେଶେନ୍ଦ୍ରଗନ୍ଧ ତାତ୍ତ୍ଵଫୁଲାବାରୀନ୍ଦ୍ର ଶୋ:ପଦ୍ମାଵତୀ ଅନ୍ତିମ
 ଦେତିପଦ୍ମା ତାତ୍ତ୍ଵଗନ୍ଧାତ ପଦ୍ମାମୁଖ:ଗୁରୁଚିନ୍ତି ଦେତିଗୁଣ୍ଠିବୀ
 ଚାନ୍ଦା:ଲିଙ୍ଗମଦ୍ଦିନ୍ଦିବୁ ଆଦିନ୍ଦିର୍ମିଥୁବୀଣ୍ ॥ ଚିନ୍ତିତାନ୍ତରଲୟି: ଯାନ୍ତି
 ଦେତି ଶୋ:ପଦ୍ମାବାତେବାନ୍: ଦ୍ୱାରାଗନ୍ଧଦ ଯୁଦ୍ଧପତିକାନ୍ତର
 ଶିଖାବାରୀନ୍ଦ୍ର ଶୋ:ଚିପ୍ରେପଦ୍ମାର୍ପିତାନ୍ତର ଯୁଦ୍ଧା: ତୁମ୍ଭୁ
 ତୁମ୍ଭୁ ଲୁଣ୍ଠିବୁ ଚାନ୍ଦା: ଏତେବାନ୍: ଲୁଣ୍ଠିବୁ: ତାଗନ୍ଧାତେବାନ୍
 କାନ୍ତର: ଦେବେ,ଶ୍ରୀରାମଲେବାନ୍ତର ॥ ବାଯିଲିମୁ ମନ୍ଦୁକୁଶଦିନ
 ଆନ୍ଦିପୁରେଷୁଦ୍ଵାରିନ୍ଦ୍ରାତେବାନ୍: ତାଗନ୍ଧାତେବାନ୍: ତୋର୍ଦୁନ୍ତିକାନ୍
 ପ୍ରିୟାନ୍:ଲ ତମ୍ଭି:ତାଗନ୍ଧାତେବାନ୍: ॥ ଉତ୍ତରତତ୍ତ୍ଵପିତ୍ତିମୁଖ:

သန့်စင်ရေးနည်းစနစ်များသည် မည်မျှကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ ဆရာတ္ထုးပိုကျိုးကိုယ်တိုင် က မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်၊ စိတ်ကျုးလိုပင် မရနိုင်ဟုဆိုခဲ့သော ခွဲစိတ်ကုသမှုမျိုးတွေကိုပင် ယခုလုပ်ကိုင်နေကြပြီ။ ရိုးရိုးတော်ရွာဆရာဝန်များသည်ပင် ဒုံးဆွဲဖြတ်တာ လောက်တော့ လုပ်နိုင်နေကြပြီ။ ဝမ်းလိုက်ပိုင်းခွဲစိတ်များပြုလုပ်ရန်လည်း အသေအပျောက်နှင့်မှာ တစ်ရာ တစ်ယောက် လောက် သာ ရှိတော့ပြီ။ သည်းခြေ အိတ် ကျောက်တည်ပြင်းလိုအကြောင်းအရာမျိုးမှာ ဆေးပညာ ဂျာကယ်များနှင့်မတန်လောက်အောင် အသေအများဖြစ် သွားပြီ။ ဆစ်ဖလစ်ရောက်ကို အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသ နှင့်ပြီ။ ပြီးဆာ့လည်း အိပ်အုံခြင်းအကြောင်း၊ မျိုးရိုး ဖို့ဆိုရို့လောက်သို့များ၊ ပါစတာနှင့် ကျော်တို့၏ ရှာဖွေ တွေ့ရှိချက်များ၊ ကျော်မှာ သန့်ရှင်းရေးဆိုင်ရာ စာရင်းအင်းပြုစွဲများ၊ ပြီးတော့ ကျော်တို့ရှာရှုးကျေးလက် ဆေးဝါးကုသရေးလုပ်ငန်းများ။ ထို့အပြင်လည်း ခေတ် သစ် စိတ်ရောက်ကုပညာရပ်တွင် စိတ်ရောက်အမျိုးမျိုး တို့ ခြေခြားသတ်မှတ်ပုံ၊ ရောက်ဖော်ထုတ်ပုံ၊ ကုသပုံများ မှာ ယခင်က ရှိခဲ့သော အသိပညာစုကော်လေးပေါ်၍ အယ် လဘိုရပ်တော်ကြီးတစ်တော်လုံး ပုံလိုက်သက္ကဆိုပေါ်၊ စိတ်ရောက်သည်များကို ယခင်ကကဲ့သို့ ရော်ရေး၌ စီ၌

ထားရန် မလိုတော့။ လူဆန်ဆန် ကုသနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ သတိအတွက် ကပ္ပါယူးနှင့် အခြားပျော်ပွဲချွော်ပွဲယူးပင် ပန်တိုးပေးလာပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာများတွင် ဒေါက် ဘာရာက် ဖတ်ရှုရသည်။ ခေတ်သစ် ဆေးပညာကုထုံးများ၊ ပညာရပ်ဆိုင်ရာအောင်မြှုများ၊ ပေါ်ထွန်းနေသည့်ကြားမှပင် လူနာဆောင် အမှတ်ကြောက်လို စက်ဆုပ်ဖွံ့ဖြိုးကောင်းလုံးများ၊ တည်ရှိနေနိုင်ခြင်းသည် အနီးဆုံးမိုးရထားလမ်းနှင့် မိုင်တစ်ရာင်းပေါ်အနဲ့ ဝေးသာ မြို့ကလေးဖြစ်ခြင်း၊ မြို့ဝန်နှင့်မြို့နယ်ကောင်စိုင် ဆီသုများမှာ စာမတတ်တတ် ရွေးသည်တစ်စုမျှသာ ဖြစ်ပြီ။ ဆရာဝန်ဆိုသည်ကိုလည်း ပယောဆရာကဲ့သို့ သူသော်ဆုံးသူ ဆုံးပြတ်ချင်ရာ ဆုံးပြတ်၍ ကုသရှင်း၊ လူနာ၏ ပါးပိုင်ထဲသို့ သုက္ခာအရည်ကျိုးလောင်းသည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ယုယ်ကြည်ကြည် ဖော်မည်သူများဖြစ် ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။ အခြားတစ်နေရာ၌သာဆိုပါမှ ဤဘတ်စတီးတောင်အသေအားကလေးကို သတင်းစာ မှားနှင့် အရပ်ထဲရှိလှုထုက ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကာ မြှုပြု အက်ဆီးပစ်လိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်ဟု သူက တွေ့ော် မြို့သို့ ၁၉၂၀ ခုနှစ်

‘ဒါပေမဲ့လဲကွာ၊ ရိုးသတ်ဆေးတို့၊ ပါစတာတို့၊ ကျော်တို့ရှိလိုလဲ ဘာအကျိုးထုံးသလဲ’ ဒေါက်တာရာက်

က မျက်လုံးဖွင့်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးသည်။ ‘ဖျားတာ နားတာ သေကျေနေကြတာတွေ ဒီမှာ ဒီအတိုင်းရှိနေတဲ့၊ အရှုံးတွေအတွက် ကဗျာတွေ ပျော်ပွဲချင့်ပွဲတွေ လုပ်ပေး ချင်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွှတ်မှုမပေးဘဲ ဘာအမို့ယ် ရှုံးမလဲ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ အလကား အချိန်ဖြန်းနေတာ အမို့ယ်မရှုံးဟာတွေချည်းပဲမဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံး ပေါ်ပိုင်နာဆေးခဲ့နဲ့ ငါဆေးရနဲ့ ဘာမှုမခြားနားပါဘူး’

သို့သော ဝမ်းနည်းကြကွဲစီတ်နှင့် မနာလိုစီတ် ကဲ့သို့သော အခြား ခံစားမှုတစ်ခုက သူ့အား ထိအရာ များကို ပေယားလက်ဖြုပ် မထားနိုင်အောင် လုပ်လျက်ရှိ ၏။ ဤသည်ကို သူက အညှင်းမီလွှန်း၍ စီတ်ထဲတွင် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဟု မှတ်ချက်ချက်၏။ ခေါင်းက လေးလေ လာကာ စာအုပ်ပေါ်သို့ ငိုင်ကျေလာသည်။ သူက မျက်နှာ ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖောက် ဆက်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ငါ ဟာ လူတွေကို အစ္စရာယ်ပြုမယ့် ဌာနတစ်ခု အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတယ်၊ ငါကို လခလေးထားတဲ့ လူတွေကို ငါ လိမ့်ညာစားနေတယ်၊ ငါဟာ မရှိုးသူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါက အဲဒီ မရှိမဖြစ်တဲ့ လူမှုအညွှန်အကြောင်းတဲ့မှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွားကလေးပါ၊ တခြား အရာရှိတွေလဲ ကောင်းတဲ့ လူတွေမှု မဟုတ်ဘဲ၊ လခကို

ထိုက်ထိုက်တန်တန် ယူနေကြသူတွေမှုမဟုတ်ဘဲ၊ အခဲလို ဒါရိုးမသားလုပ်နေတဲ့ အတွက် ငါမှာအပြစ်မရှိပါဘူး၊ ငါတဲ့ ရှင်သန်နေရတဲ့ ခေတ်မှာသာ တာဝန်ရှိတယ်၊ တကယ် လိုသာ ငါဟာ နောက် နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာလောက်မှာမှ လူပြစ်လာမယ်ဆိုရင် အခုနဲ့ လုံးဝမတုတဲ့ လူတစ်ယောက် ပြစ်မှာပဲ’

နာရီက သုံးချက်တီးသည်၊ သူက မီးအိမ်ကိုမိုတ်ကာ အိပ်ရာသို့ဝင်လေသည်။ အိပ်ချင်စီတ်ကား မရှိုးသေးပေ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်ကမူ ခရိုင် အဘဏာပိုင်များ
၊ ဂုတ်တရာ် သဒ္ဓါတာရားတွေထဲကြော မြှုနိုပါယ်
အေးရုံအား တစ်နှစ်လွှင် ရှာသွေးတွေကိုပုံ
ရှားရန် ဤထောက်ပုံငွေဖြင့် ဆေးရုံအမှုထမ်းအင်အား
လို့ ဖြည့်တင်းသွားရန်၊ နောက်ဆုံး၌ ခရိုင်ဆေးရုံအဆင့်
အကန်အထိ တို့မြှင့်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်
အရာကင်အား ကုည်းရန်အတွက် ဒေါက်တာယက်ပို့ကိုနီ
သို့တော့ဗုံးကို ငှားရမ်းလိုက်သည်။ ဆရာဝန်အသစ်မှာ
အတော်ပင် ငယ်ရွယ်သေးသည်။ အသက်သုံးဆယ်ပင်
ပုံ့တတ်ဟန် မရှိ။ အပုံရှည်ရှည် မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာ
ပါးရှုံးက ကျယ်ကာ ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးများ
အား သူကို ကြည့်ရသည်မှာ ရရှားနှင့်မတဲ့ လူမျိုးမြား
သွေးပါသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ သူသည် ဖြော်သို့သားရေ

အိတ်ကလေးတစ်လုံး ဆွဲကာ လက်ထဲတွင် ခြားတစ်ပြော မုမျပါဘဲ ရောက်ရှိရဟနဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ ရပ် ခံပါးအိုး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပါလာခဲ့ရသူ၏ ထမင်းချက်ဖော်၏။ ထို အမျိုးသမီး၏ ရင်ခွင့်မျှ နိုင့်ကလေးတော်က ချိ၍ ပါလာ၏။

ယာရုံကား ဒေါက်တာ ခိုဘိတ္တော်မှာ ရူးထိဖိန့် ရည်၊ ဦးထုပ်ချွဲနှင့် အောင်းတွင် ထိုးရေဂျိယ်ကျော် အကိုးတို့ကို ဝတ်ကာ လမ်းသလားလျက် ရှိလေသည်။ သူက အရေးအဝါးလုပ်သမား ပေါင်းဆာရှိ၍ ဆေးရှုံးဘဏ္ဍာရှုံးတို့ကို အလွန်မှ ပုလဲနံပသင့်လျက်ရှိလေပြီ။ သို့သော် မျှားစွာ လိမ်းညာစားနေခဲ့သော အာရိုးကြီးတစ်ယောက် မြို့ထဲရှိ အမြား အရာရှိများ ကိုကား သူက ဘာကြောင်း မှန် မသိ ပဇ္ဈသရာများဟု ဒေါက် အပေါင်းအသက် အဆက်အဆဲမပြုဘဲ နေလေသည်။ သူအနေးထဲတွင် ယူကြုပြီး ရာကင့် ရာထူးကို ရဖို့ဆိုလျင် ဘယ်နည်းနှင့် အပ်တစ်အပ်တည်းသာရှိ၍ ထိုစာအပ်မှာ ဘဝေးရှုံးမြို့မြို့ အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

သူက ဆေးရှုံးကို တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ် လာပြီး လူနာ အောင်ထဲ လုညွှေကြည့်သည်။ ပြီးလျင် အပြင်လုနာများ မေးသပ်ကြည့်ရသည်။ ဆေးရှုံးကို ရောဂါပိုးမွားက ငင်းစင်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို လုံးဝ ကရမစိက်ခြင်းနှင့် သူ့ဖောက်ထဲတ် ကုသနည်းကို ဆာက်လက်ကျင့်သုံးနေ ပြင်းတို့အတွက် သူက အကြီးကျယ်စောင့်သွေ့ကြသည်။ သို့ သော် ထိုအရာများကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ဖို့များ၊ ဒေါက်တာရာကင်ကို ကြောက်ရွှေသည်ဖြစ်၍ သူက အရေးဆိုခြင်း ပြုခဲ့ပေ။ ဒေါက်တာရာကင်ကို ဆေးရှုံးတွင် နှစ်ပေါင်း သူက အလွန်မှ ပုလဲနံပသင့်လျက်ရှိလေပြီ။ သို့သော် မျှားစွာ လိမ်းညာစားနေခဲ့သော အာရိုးကြီးတစ်ယောက် မြို့ထဲရှိ အမြား အရာရှိများ ကိုကား သူက ဘာကြောင်း မှန် မသိ ပဇ္ဈသရာများဟု ဒေါက် အပေါင်းအသက် အဆက်အဆဲမပြုဘဲ နေလေသည်။ သူအနေးထဲတွင် ယူကြုပြီး ရာကင့် ရာထူးကို ရဖို့ဆိုလျင် ဘယ်နည်းနှင့် အပ်တစ်အပ်တည်းသာရှိ၍ ထိုစာအပ်မှာ ဘဝေးရှုံးမြို့မြို့ အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

အချိန်မှာ မတ်လကုန်ခါနီး တစ်ခုသော ဉာဏ်စောင်း
အချိန်ဖြစ်၍ မြေပြင်၌ နှင့် ခဲ့တို့ကင်းစင်ကာ ဆေးရုံ
ဝင်းထွေ့ ငှက်ကလေးများ တေားဆိုလျက်ရှိ၏။ ဒေါက်
တာရာဂါင်က မိတ်ဆွဲ စာတိုက်ထိုလ်ကြီးကို ဆေးရုံကိတ်
တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်နေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်
ဘူးအသိုးကြီးမြို့ေက်သည် တောင်းရမ်းမြင်း ဓရိမှု ပြန့်
လည် ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူမှာ ခေါင်း၌ ဦးထုပ်
မပါ။ ခြေထောက်တွင်လည်း ရာဘာခြေစွမ်းဖိနပ်ကိုသာ
စီးထား၏။ လက်တွင်မူ တောင်း၍ ရသမျှပစ္စည်းတို့ကို
ထည့်သို့လာသော အီတ်ကလေးတစ်လုံး ကိုင်၍ ကားလေ
သည်။

‘ပိုက်ဆုံတစ်ပြားလောက် ပေးပါခင်များ’ သူက ချမ်း

တန်နေသည့်ကြားမှပင် ဆရာဝန်ကြီးအား ပြီး၍ ပြောနေ၏။

ဒေါက်တာရာဂါင်မှာ ဘယ်သောအခါမှ ပြင်းဆင် တတ်သူ မဟုတ်ရကား မိုးကော်အား ဆယ်ကိုပက်တန် ပိုက်ဆံတစ်ပြား ပေးလေသည်။

သူက အဘိုးကြီး၏ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သော ခြချင်းဝတ်ကိုကြည့်ကာ ‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အပြင်မှာ အေးလ အေး စုံလ စုံပါဘီသနဲ့’ ဟူ၍ တွေ့မြှင့်သည်။ ထို နောက် သနားကြင်နာစိတ်နှင့် မမြင်လို့မရှုလိုစိတ်တို့၏ စွေဆော်ချက်ဖြင့် ဂျိုးအဘိုးကြီးနောက်မှ အနေ၍ လှေ ထောက်ကို တစ်လျှည်း ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကို တစ်လျှည်းကြည့်ကာ အဆောင်ငယ်ရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့၏။

ဆရာဝန်ကိုမြင်သောအခါ နိုက်တာက အမိုက်ပုံ ထက်မှ ခုန်ဆင်းလာကာ သတိအနေအထားဖြင့် တောင့်ကြီး ရပ်နေ၏။

‘နိုက်တာရေး’ ဒေါက်တာရာဂါင်က အသံမှန်မှန်နှင့် ခေါ်လိုက်သည်။ ‘ဒီ ဂျိုးအဘိုးကြီးအတွက် ဖိန့်တစ်ခု လောက် မရနိုင်ဘူးလားဗျာ၊ ဒီအတိုင်းဆို အအေးမိလို့ မယ်။’

‘ဟုတ်ကဲပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် အပ်ချုပ်ရေးမှူးသိတင်ပြောပါမယ်’

‘လုပ်ပါရာ၊ အဲဒါကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကျွန်တော် အဆွောတ်ခံပါတယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ’

အပြင်ခန်းနှင့် အဆောင်ခန်းမ အကြား တဲ့ ခါးမှင့်နေ၏။ အိမင်ကရိုမေ့မြှုံသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် တောင် တစ်ဖက် ထောက်ကာ လွှဲလျက်ရှိသည်။ သူက အပြင်မှ ထူးဆန်းသော အသကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြွာဖြင့် အားဖွေ့၍ နေ၏။ ထိုနောက်မှ ဆရာဝန်အသမှန် ရှုတ်တရာက် သတိရကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ဆောင် ဆောင်လာ၏။ သူက ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထကာ ခန်းမ အလယ်သို့ ပြေးလာသည်။ သူမျက်နှာမှာ ဒေါသရောင် ကြောင့် ရဲရဲနိုက် မျက်လုံးများလည်း ပြုးထွက်လျက် ရှိလေသည်။

‘နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဝန်ဒီကို ရောက်လာသားပဲ ပျို့’ သူက အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း တော်ချက်ဟားတို့ကို၍ ရုယ်လိုက်သည်။ ‘ဟားဟား လွှဲကြီးမင်းများ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ရုဏ်ပြုပါရစေ၊ ဆရာဝန်ကြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာရောက် ချိမြှင့်နေတယ်ဟူး၊ ထို အလကား ကောင်’ သူက ခြေကိုဆောင့်ကာ ဇူးရှုံးသွေးတန်း ဟစ်အော်လျက်ရှိသည်။ သူ ဤသို့သို့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကိစ္စမှုပုံမျိုး ကျွန်အန်းထဲတွင် တစ်ခါ့မြှုံမြှုံခဲ့ရဖူးချေး၊ ‘အဲဒီသတ္တဝါ ကောင်ကို သတ်ပစ်ရမယ်၊ မဟုတ်သေးဘူးဟေး၊ သတ်နှင့်

နဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘူး၊ ဒီကောင့်ကို နောက်ဖေအိမ်သာထဲမှာ နှစ်သတ်ရမယ်'

ဒေါက်တာရာဂင်က သူပြောနေသည်များကိုကြောက် လူနာဆောင်ထဲသို့ လုမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက်သာယာညွှန်းပေါင်းအသဖြင့်ပင် လုမ်းချုမေးလေသည်။

‘ဘာဖြစ်တာပါပေမြန်များ၊ ကျွန်ုတ်တော်က ဘာများလုပ်မိန့်ပါလိမ့်’

‘ဘာဖြစ်လို့လတဲ့ ဟုတ်လား’ ဂရိုမောင်က သူဝတ္ထုကို ကမူးရှုံးထိုးနှင့် ခွဲပတ်လိုက်ကာ ဆရာဝန်ဆိုသို့ ရိုက်မောင်ပုတ်မောင်းလုပ်မည့်ပုံမျိုးဖြင့် တိုးလာခဲ့သည်။ ‘ဘာကြောင့်လတဲ့၊ ခင်များဟာ သူခိုးမို့လိုပေါ့ပဲ့ပဲ့’ သူက စက်ဆုပ်ပွဲရှာဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တွန်းကာချွဲကာပြောသည်။ သူ၊ အမှုအရာကြည့်ရသည့်မှာ စကားပြောသည်နှင့် ပင် မတူတော့ဘဲ စကားလုံးများကို ထွေးထုတ်နေသည်လား ထင်ရှု၏။ ‘လူလိမ့် လူကောက် လူသတ်သမား’

‘ဖြည့်ဖြည့်ပြောပါလေ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ပဲ့ပဲ့’ ဒေါက်တာရာဂင်က မျက်နှာထော်လေးနှင့် ပြီး၍ ပြောသည်။ ‘ကျွန်ုတ်သယ်တုန်းကဗျာ မခိုးခဲ့ မပုဂ္ဂက်ခဲ့ပါဘူး၊ အဲဒါကတော့ အာမခံနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုတ်နဲ့ပတ်သက်လိုက် လုပော်ထဲတော့ အကျယ်ချုံ’

လွန်းအားကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ခင်များ ကျွန်ုတ်တော် အပေါ် ဒေါသထွက်နေမှုနဲ့ ကျွန်ုတ်သိပါတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ တိန်းပါဦး၊ ခင်များ ကျွန်ုတ်ကို ဘာမကျေမန်ပြစ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုတ်ကို သေသာချာချာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစမ်းပါဦး’

‘ခင်များ ကျျုပ်ကို ဒီအထဲမှာ ဘာလို့လှောင်ထားရတာလဲ’

‘ခင်များ နေမကောင်းသေးလို့ပေါ့ပဲ့ပဲ့’
 ‘ကောင်းပြီးကျွန်ုတ်တော် နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ ခင်များတို့က အရှုံးလား အကောင်းလား မဖွဲ့မြှားနိုင်လို့ ဒီအတိုင်းထားရတဲ့ အရှုံးတွေ ရာထောင်ချိပြီး လျော်သွားနေတာကျတော့ ခင်များတို့ ဘာတတ်နိုင်သလဲ၊ ကျျုပ်တို့လိုက ဆိုးမိုးမောင်ကျပြီး ဒီအထဲရောက်လာရတဲ့သွေ့တွေက ကျသမျှ အပြစ်ဒဏ် ဝင်ကိုခံဆိုတာမျိုး ဒီနေရာမှာ သေကျေပူပ်သို့တဲ့အထိ ခံနေရမှာလား၊ ခင်များရော ခင်များလက်ထောက်ရော ဆေးရဲ့အပ်ချုပ်ရေး၊ အရာရှိဆိုတဲ့ လူရော တဗြား ဆေးရဲ့အမှုထမ်းဆိုတဲ့ အဲ မိုက်သုရိုက်ကောင်တွေ အားလုံးဟာ ကိုယ်ကျင့်ရာရား၊ အရာမှာ ကျပ်တို့ ဟောဒီအန်းထဲက လုပော်ထဲက နိုင်ကျတဲ့ သတ္တဝါတွေချည်းပဲပဲ့၊ ဒီအန်းထဲမှာ ခင်များတို့ကို မထားဘဲနဲ့ ကျပ်တို့က ဘာကြောင့် သော့ပိတ်ခံနေ

ရသလဲ၊ ဘယ်လိုပုံတော်နဲ့ တွေးခေါ်ပြီးလုပ်ထား
သလဲ'

'ဒီကိစ္စက ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ ယုံဗုံးပေါ်တို့ ဆို
တာတွေ့နဲ့ အကျိုးမဝင်ပါဘူးလော၊ အရာအားလုံးဟာ ကြုံ
ကြုံကိုမှုပေါ်မှာ အခြေတည်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ အထားခဲ့
ရတဲ့ လုပ်ဘီမှာ နေရတယ်၊ ဒီမှာ အထားမခဲ့ရတဲ့ လူက
သူဘာသာ လွှတ်လွှတ်ကျွတ်ကျွတ် နေရတယ်၊ ဒါပဲပျော်
ကျွန်းတော်က ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားက စိတ်ရောက်
သည် ဖြစ်နေတာဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ ယုံဗုံးပေါ်တို့
နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကံကြော့ရဲ့ စိမ့်ချက် သက်သက်သာဖြစ်
တယ်'

'အလကား တွေ့ကရာတွေ့ ကျေပ်နားမလည်ဘူး'
ဂရိမေ့ဗုံး ရူးရူးဝါးဝါးပြောကာ ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်ရှု
လိုက်သည်။

နိုက်တာမှာ မိုးကော်အား ဆရာဝန်ရှေ့တွင် ရှာဖွေ
ခြင်း မပြုပဲဘဲ ရှိရာ မိုးကော်သည် သူ့တွင် ပါလာသူ
ပါပိုမျိုးအပဲအစများ၊ စဣ္မာစွာတ်များ၊ အရှုံးစများနှင့် သူ
၏ ခရီးစဉ်တွင် ရှိရာသည် အခြားသောပစ္စည်းပစ္စယူ
များကို ခုတင်ပေါ်၌ ဖြန့်ခင်းလျက်ရှိ၏။ လူက အအေး
အကြောင်း တုန်ယင်လျက်ပင် ရှိသေးသော်လည်း ပါးစီ
ကမှ အရပ်သုံး ဂျူးဘာသာဖြင့် ရောက်တတ်ရာရှာများ

ဟို သိချင်းညည်းသလို ညည်းနေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ့မှုပျို့
ငါရာ၌ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ခင်းကျင်းရောင်းချက်ရသည်ဟု
အထင်ရှိလေသလား မပြောတတ်ပေါ်။

'ကျွန်းတော်ကို ဒီက လွှတ်ပေးပါ' အိုင်ဗင်ကရှိမော်
၇ အသု ခပ်တုန်တုန်ဖြင့် မြောသည်။

'ကျွန်းတော် လွှတ်ပေးလို့ မရဘူး၊ မျှော်ကြောင့်လဲ'
'ဘာကြောင့်လဲလျှော်၊ ဘာကြောင့်လဲ'

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စက ကျွန်းတော် တစ်
သောက်တည်းနဲ့ မပြီးလိုပေါ်ဖျော်ပြီးတော့ ခင်ဗျားပဲစ်း
ဘာ့ကြည့်၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ ဆိုပါ
ဘာ့၊ အပြင်ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို ဖြို့ထဲက လူတွေ၊
ငုလ်ပိတွေက ဂိုင်းဖော်ပြီး ဆေးရုံပြန်ပို့ကြမှာပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်လေ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါအမှန်ပဲ'
ငုံးအော်က သူ့နှုံးပြင်ကို ဖြည့်ပြည့်လေး ပွဲတို့နေ
သည်။ 'ဒါပေမဲ့ အဲဒါကိုက ကြောက်စရာကောင်းနေ
သာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျေပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်ရ^၁
အပဲ။'

ဂရိမေ့ဗုံး၏ အသုနှင့် သူ၏ ငယ်ရွယ်နှုပ္ပါကာ အသီ
အသီပဲသာ ရှိပို့ရသော မျက်နှာကို ရှုံးထားပဲသည် ဆရာ
အော်ကြေး၏ စိတ်၌ ခင်မင်နှစ်သက်စိတ်ကို ပေါ်ပေါက်စေ
သည်။ သူက လူငယ်အား စိတ်ချုံးသာစရာ တစ်ခုခု

ပြောလိုက်ချင်သည်။ သူရင်ထဲတွင် သက်သာသွားစေ ချင်သည်။ သူက ဂရိမေ့မှုစ်၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ

‘ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ကျွန်တော်ကို မေးတယ်၊ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားလို့ အမြေအနေမျိုးမှာ ရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ အကောင်းဆုံးက ဒီနေရာက ထွက်ပြေးဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါလဲ အချည်းနှီးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကို ပြန်ဖမ်းမိမှာပဲ၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားတွေည့်၊ လူ၊ အဆွဲအစည်း တစ်ခုဟာ မိမိ ကိုယ်ကို ရာဇ်ဝတ်ကောင်များ၊ ဒီတ်ရောက်သည်များ၏ အန္တာရှယ်မှ ကာကွယ်ဖို့လိုအပ်တယ်လို့ လက်ခံနေသမျှ ကာလပတ်လုံး စောစောက အစီအစဉ်ဟာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအဖို့ လုပ်သင့်တဲ့ တစ်ခုတည်းသောနည်းလမ်းက ခင်ဗျားဒီနေရာမှာ ရောက်ရှိနေရခြင်းသည် မည်သို့မျှ ရှောင်းမျှမရနိုင်သော အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည် ဆိုတဲ့ အယူအဆကို လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ဒါက ဘယ်သူ၊ အတွက်မှ ကောင်းကျိုးဖြစ်မလာနိုင်ဘဲမျှ’

‘အကျဉ်းထောင်တို့ ဒီတ်ရောက်ကုဋ္ဌာနတို့ ဆိုတာ တွေ ရှိနေသမျှတော့ ဒီဟာတွေထဲမှာ ထားဖို့ လူတွေ ရှိနေမှာပဲမျှ၊ ခင်ဗျားမဟုတ်ရင် ကျွန်တော်ဖြစ်မယ်၊ ဒါရှိမဟုတ်ရင် နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့

အနေနဲ့က အကျဉ်းထောင်တွေ စီတ်ရောက်ကုဋ္ဌာနတွေ ရှိနိုတဲ့၊ ပြေတင်းပေါက် သံတိုင်တွေ မရှိနိုတဲ့၊ ဆေးရုံ ဝတ်စွာ မရှိနိုတဲ့ ဝေးလံသော အနာဂတ်ကိုသာ စောင့်မျှော် ဖြေဖို့ရိတာပဲ၊ အဲဒီအနာဂတ်က တစ်နေ့သောအခါ ရောက်သာမှာတော့ သေချာပါတယ်’

‘ဂရိမေ့မှုက လျှောင်ပြီး ပြီးလိုက်သည်။’

‘သိပ်တော့လဲ ကြိုးကြိုးကျယ်ကျယ် ပြောမနေပါနဲ့၊ ဒါ’ သူက မျက်စီကို မေးကာ ပြောလေသည်။ ‘ခင်ဗျား၏ လုမျိုးတွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ကပည့် နီကိုတာလို လုမျိုးတွေ အောင်အနာဂတ်ဆိုတာကို အရေးမစိုက်ကြပါဘူး၊ ဗျားပေမဲ့ နောင်အနာဂတ်မှာ အစစအရာရာဟာ ခုထက်ကောင်းလာမယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျျပ် အာမခံရှုတယ်၊ ကျျပ်စကားတွေဟာ သူများတကာ ပြောလို့ ဖန်တစ်ရာ နောက်တဲ့ စကားမျိုး၊ ပြုချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၍ ရယ်ပါ၊ ကျျပ် ကရာမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေတ်သစ် ရောင်ခြည်ဟာ ထွန်းသစ်လာလိမ့်မယ်၊ တရားမျှတောာက် အောင်ခွဲဆင်ရရှိလိမ့်မယ်၊ ကျျပ်တို့ရဲ့ နောက်လဲ ရှိနေရလိမ့်မယ်လို့တော့ ပြောချင်တယ်၊ ကျျပ်တော့ ဒါတော့ဒါတွေကို မြင်သွားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲအောကြီးတော်းက သေသွားပြီး ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတာစာက်သောသွားရဲ့ မြေးမြစ်တွေဟာ ဒါတွေကိုတွေ့မြင်

သွားကြရလိမ့်မယ်လို့ ကျပ်အခိုင်အမှာ ယုံကြည့်တယ်
သူတို့အတွက် ကျပ်ဝမ်းသာတယ်၊ မိတ်ဆွေတို့သင်တို့
ကို ဘုရားသခင်က အကုအညီပေးပါလိမ့်မယ်၊ အမြန်
ဆုံး ပြီးမြောက် အောင်မြင်စေပါလိမ့်မယ်'

ဂရိုမော်၏ မျက်လုံးများမှာ တဖိတ်ဖိတ် လက်၌
နေသည်။ သူက မော်ရှာမှ ထလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်၌
သို့ လျောက်သွားသည်။ ထိုနောက် လက်ကို ဆန့်တန်
ပြီး ပြင်းထန့်လိုက်လွှာဖြင့် ပြောနေသည်။

'ဒီသံတိုင်တွေ နောက်က နေပြီး ခင်ဗျားတို့ဆိတ်
ကျွန်တော်ရဲ့ ကောင်းချို့မက်လာတွေ ပေးပိုလိုက်ပါတယ်
တရားမျှတော်မူဟာ အောင်ပွဲဆင်နိုင်ပါ စေ၊ သင်တို့အတွက်
ကျွန်ုပ်ဝမ်းမြောက်နေမယ်'

'ကျွန်တော်အနေနဲ့ ကတော့ အဲဒီလောက်ဝမ်းမြောက်
စရာအကြောင်းမျိုး မမြင်မိဘူးပြု' ဆရာဝန်က ပြောသည်
သူမျက်စီရေး၌ ဂရိုမော်၏ အမှုအရာတို့မှာ အတ်ဟာ
ပါသလို ထင်ရေးသော်လည်း များစွာကား ထိရောက်မှု
လေသည်။ 'အကျိုးဆောင်နဲ့ စိတ်ရောဂါသည် ထို့
သိမ်းရေး စေနဲ့ တွော်ဟာ ပျောက်ကွယ်ချင် ပျောက်ကွယ်
သွားလိမ့်မယ်' သူက ဆက်ပြန်သည်။ 'ပြီးတော့ တရား
မျှတော်မူဟာလဲ ခင်ဗျားပြောသလို အောင်ပွဲခဲ့မှာပါ၊ ဒါက
မဲ့ သဘာဝ နိယာမ တရားတွေဟာ ပြောင်းလဲမသွား၏

ဘူးပြု၊ ကိုစွဲအဝဝဟာ အခြေခံ သဘောအား ပြုခဲ့တော့ ဒီ
နဲ့ ကာလအတိုင်းပဲ ဆက်လက်တည်ရှိနေမှာပဲ၊ ဘယ်
လောက် တောက်ပတဲ့ အနာဂတ်ရောင်ခြည်သစ် ထွန်း
လင်းလာသည်ဖြစ်စွဲ ဒါခြင်း နာခြင်း သေခြင်းတရား
တွေကတော့ ရှိနေခြုံးမှာပဲ၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့
ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းတလားမှာ သုန္တ္တုပြီး တွင်းခေါင်းတဲ့ ကို
ခြောက်ပြီးမှာပဲ'

'ဒါပြုခင် မသေခြင်းတရား ဆိတ်တာကောပြု'

'အခိုဗာယ်မရှိတာပြု'

'ခင်ဗျားကတော့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့ပြု၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်ကျတော့ ယုံနေတယ်ပြု၊ ဒေါ်တို့ယက်စိစကိုး
လား၊ ဖော်လတဲယားလား ဘယ်သူပြောမှန်းတော့ ကျွန်
ဆော် အသေအချာ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ သူ ပြောတာက
ထာဝရှာရားသခင်သာ မရှိဘူးဆိုရင် လူဟာတစ်နည်း
ဦးနဲ့ ဘုရားသခင်ကို ဖန်ဆင်းယူမှာပဲတဲ့၊ အဲဒီလိုပဲ
ကျွန်တော်ကလဲ မသေခြင်းတရား ဆိတ်တာဟာ တကယ်
ရှိဘူးဆိုရင် တစ်နေ့မှာ လူသားဟာ မိမိရဲ့ ဉာဏ်ပါရမဲ့
ဒဲ ဒါကို ဖန်ဆင်းယူလိမ့်မယ်လို့ လက်ခံထားတာ၏'

'ခင်ဗျား တွေးခေါ်ပဲ သိပ်ကောင်းတယ်ပြု' ဆရာ
င်းက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြီးရင်း ပြောလိုက်သည်။ 'ခင်ဗျား
ဟာ ဘာသာရေးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ သိပ်

ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလို ယုံကြည်ချက်မျိုး ရှိတဲ့ သူ
တစ်ယောက်အနှစ် နံပါလေးဘက် ကာရံထားတဲ့ အထဲမှာ
ပိတ် လောင် ခံ တားရသည်ဖြစ် စေ စိတ် ဉာဏ် ညျှေးဖို့
အကြောင်း မရှိဘူးဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်တွေမှာ ပညာ
သင်ခဲ့သေးသလဲ'

'တူးဆုံးလိုလဲတော့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြီး
ဆုံးအောင် မတက်ခဲ့ရဘူး'

'ခင်ဗျားဟာ တွေးခေါ်တတဲ့သူ၊ စိတ်ကုံးညာ၏
ရှိတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာ
မဆို ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား၊ နှစ်သိမ်းမှု ပေးနိုင်မှုပဲ၊ ဘဝရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ တစ်သမတ်တည်း အလေး
အနှက် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်း၊ သွားသွားလာလာ စားစာ
သောက်သောက်နဲ့ တစ်ရှက်ပြီး တစ်ရှက် အချိန်ကုန်လွှှား
သွားရမယ့် ဘဝမျိုးကို လုံးဝေသုံး စက်ဆုပ်ရှုရှာခြင်း ဆို
တဲ့ အချက်နှစ်ချက်ဟာ လူသားတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မရ
ခဲ့တဲ့ ကောင်းချို့မင်္ဂလာတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့
တော့ သံတိုင် သုံးထပ်ရဲ့ နောက်မှာ ရောက်နေပေါ်
အဲဒီ ကောင်းချို့မင်္ဂလာတွေကို ခင်ဗျား ရနိုင်လိမ့်မယ်
စည်ပိုင်းထဲမှာ နေတဲ့ ခိုင်အိုဂိုနီးစိုး ကမ္မာကို အပ်စိုး
နေတဲ့ မင်းကောရာ၏တွေထက် ပျော်ရွှေ့မှု ရခဲ့တယ်မဟုတ်
လား'

'ခင်ဗျား ခိုင်အိုဂိုနီးစိုး စိုး နလပိန်းတဲ့ ငတဲ့ပဲဗျား
ရရှိမေ့မဲ့က ဘူကျကျ ပြန်ပြောလိုက်သည်။' ခင်ဗျားက
ဘာကိစ္စနဲ့ ကျပ်ပို့လာပြီး ခိုင်အိုဂိုနီးစိုးတွေ၊ ဟိုဘာဒီ
ဟာတွေလာပြောနေရတာလဲ' သူက ရတ်တရ် ဒေါသ
ဇွဲက်လာကာ ခုတင်ပေါ်မှ ခုနှစ်လိုက်သည်။ 'ကျပ်ဟာ
ဘဝကို မြတ်နိုင်တယ်၊ တကယ်ပြင်းပြင်းပြပြခဲ့မဲ့မင်းတယ်၊
ကျပ်ဟာ ပါဆက်ကုံးရှင်း မေးနီးယား ဝေဒနာရိုးခဲ့စား
နေရတယ်၊ ကျပ်ဟာ စိုးမြတ်ထိတ်လန့်နိုင်တဲ့ နှစ်စက်
ခြင်းကို အခါမလပ် ခံစားနေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခဲ့
တလေမှာလူ၊ ဘဝကို ပြင်းပြင်းပြပြ ဆာလောင်မွတ်သိပ်
တဲ့ စိတ်ဟာ အခိုက်အတန်ဆုံးလိုပေါ်ပေါက်လာတတ်
တယ်၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျပ်ဟာ လုံးဝသွားသွက်ခဲ့
အောင် ရဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှု၊ သိပ်ကြောက်
ကြောက်လာတယ်၊ ကျပ်ဟာ လူလောကြီးထဲမှာ နေ
ခဲ့တယ်၊ တကယ်ကို အရှုံးအမှုံးနေချင်နေတယ်ဗျား'
ထိုနောက်သူက အကြီးအကျယ်ကနာမလိုမြှမ်ဖြစ်ကာ
လူနာဆောင် ဟိုဘာက်ထိပ် သည်ဘာက်ထိပ် လျောက်နေ့
သည်။

သူက အသံကိုနှစ်လျက် ပြောပြန်သည်။ 'ကျွန်ုတော့
ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဟိုတွေးသည့်တွေး တွေး
ငင်းက ကျွန်ုတော့ မျက်စိုးထဲမှာ အလောင်ခြုံ အသေ

အချာ မခွဲခြားနိုင်တဲ့ ရုပ်တွေ မပြင်ဖူးတဲ့ လူတွေမြင်လာ ရတယ်၊ နားထဲမှာ အသံလဲတွေ တူရိယာသံတွေကြော ရတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် တော်မှာ လမ်းလျောက်နေရသလို ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်လျောက် လျောက်သွားနေရသလို အစားရတယ်ပြီးတော့ လူပ်လူပ် ရှားရှား သွားသွား လာလာနဲ့ လုပ်ကိုင် စာသောက်ရတဲ့ဘာဝ၊ လုပ်စရာကိုင်စရာကမေးတွေ ပုပ်စရာကလေးတွေနဲ့ ရောပြိုမ်းတဲ့ ဘဝကိုတမ်းတမိတယ် အပြင်မှာ ဘာအသစ်တွေများ ထူးနေသလဲ ဘာတွေဖြိုးနေသလဲ ပြောပြစ်မ်းပါဦးများ

‘ဒီမြို့ထဲမှာလား ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှာကို ဆိုလို တာလား’

‘မြို့ထဲက အကြောင်း ပထမ ပြောများ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တဲ့ ကမ္ဘာအကြောင်း ပြောတာပေါ့’

‘အင်း ဘာပြောရပါလိမ့်၊ ဒီမြို့မှာ နေရတဲ့ ဘဝက တော့ ပျင်းရောက်ရောက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျစရာပါပဲများ ကိုယ်စကားသွားပြောလို့ နားထောင်မယ့်သူလဲ မရှိရိစိုင်စားစရာ စကားသွားပြောတဲ့လူလဲ မရှိ၊ မျက်နှာသုတေသနလို့လဲ တစ်ယောက်မှ မရှိ၊ သိပ်မကြာခင်ကတော့ ဆရာဝန် အသစ်တစ်ယောက် ဒီရောက်လာဘယ်၊ ခို့ဘို့တော်တဲ့’

‘အဲဒီလူ ဒီမြို့ရောက်ခါစက ကျွန်တော် အပြင်မှာ ပဲရှိသေးတယ်၊ တော့သားတစ်ယောက်နဲ့သာတူပါတယ် အား၊ သိပ်ညာဏ်ပညာရှိပုံ မရဘူး၊ မဟုတ်လား’

‘မှန်တာပေါ့များ စာပေ ပညာတတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက် ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဖန်းတော့ ဆန်းတယ်များ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသောက်တော့ အောင်ကိုနဲ့ ပါတာစာတ်က ပညာတတ်လောကဟာ ရပ်တန်းဆုတ်ယုတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ အမြိတ်မ်း ပြောင်းလဲတိုးတက်နေတာပဲ၊ ဆိုတော့ အဲဒီမှာ တကဗ်ယှဉ်လူတွေ ရှိရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နေနှင့်က သူတို့ဆိုက ဒီကိုပို့လိုက်တဲ့လူတွေ ကြည့်ပို့က်ရင် ရပ်မြင်တာနဲ့တင် စိတ်ပျက်စရာချည်း၊ ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ တကဗ်ကို ကဲ့လေတာဆိုးလှတဲ့ မြို့ပါများ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီမြို့ကတော့ တကဗ်ကို ကဲ့ဆိုးတဲ့ မြို့ပါများ’ ဂရိမေ့ဗုံက သက်ပြင်းချပြီးနောက် တစ်ချက် ယော်လိုက်သည်။ ‘ဒါနဲ့ ကျွန်တဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးက ကော်များ၊ ဒါဇော်သတင်းစာတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေက ဘာတွေရေးနောက်တဲ့ပျုံး’

ယခုအချိန်၌ကား လူနာဆောင်ထဲတွင် အတော်ကြီး မောင်မည်းလျက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဒါကိုတာရာ ငိုက်ခုတင်ပါမှ ဆင်းကာ မတ်တင်ရပ်ရင်း ဂရိမေ့ဗုံ

အား ရှုရားပြည့်နှင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည့်များတွင် ရေးသား
နေကြသည့် အကြောင်းများ၊ သတင်းစာများမှ သူထဲတဲ့
ယူ ဆင်ခြင်မီသည့် ယနေ့ခေတ် အတွေးအခေါ် လမ်း
ကြောင်းများဟု ယူဆရသည်များကို ပြောပြနေသည်။ ဂရို
မေ့မှုံးကလည်း အလေးအနက် အာရုံစိုက် နားထောင်
ကာ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားဖြတ်၍ မေးခွန်းများ မေး
သည်။ ထိနောက်မှ ရုတ်တရက် စိုးရှိမ်ထိတ်လန့်စရာ
တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်သကဲ့သို့ သူ့ခေါင်းသူ လက်
နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကာ ခုတင်ပေါ်၍ ကိုယ်ကို စန်စန်ကြုံ
လုပ်ပြီး ဆရာဝန်အား ကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။

‘ဘာဖစ်တာလဲလဲ’ ဆရာဝန်က မေးသည်။

‘ငင်ဗျား ကျုပ်ဆိုက နောက်ထပ် ဘာစကား တစ်
ခွန်းမှ ကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်
နေပါရစေ’ ဂရိုမေ့မှုံးက ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ပြော
လိုက်သည်။

‘ဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ’

‘ကျုပ်ဘာသာ နေပါရစေလို့ ပြောပြီးပါကောလား
ဗျာ၊ သေပါစေဗျာ’

ဒေါက်တာရာဂါင်က ပခုံးကို တွန်းလိုက်ပြီးနောက်
သက်ပြင်းချကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်
ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ သူက...

‘နိုက်တာရေး ဒီအမြဲက်တွေ အနည်းအပါး ရှင်းဖို့
လုပ်ပါဦးဗျာ၊ နဲ့လျှပြီ့၏’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

‘သိပ်တော်တဲ့လဲပဲ’ ဆရာဝန်က သူ့အခန်းဆီသို့
လျောက်ရင်းက တွေးလာသည်။ ‘ငါ ဒီဖြို့ရောက်ပါပြီ
ဆိုကတည်းက ငါနဲ့ စကားကောင်းကောင်း ပြောလို့ရတဲ့
ပထမဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ သူမှာ တွေးနိုင်ခေါ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်၊
ပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေမှာ စီတ်ဝင်စားမှု ရှိ
တယ်’

ထိုညာအဖို့ စာဖတ်ချိန်ခြုံလည်းကောင်း၊ အိပ်ရာထဲ
ရောက်ပြီးချိန်ခြုံလည်းကောင်း သူက အိုင်စင် ဂရိုမေ့မှုံး
အကြောင်းကိုသာ တွေး၍ နေမိသည်။ နောက်တစ်နေ့၊
နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ ပထမဆုံး သတိရဲ
သောအချက်မှာ အသိဉာဏ်ပညာရှိ၍ စီတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းသော လူတစ်ယောက်နှင့် သူ တွေ့ခဲ့ရသည်။ အ
ကြောင်းပင်ဖြစ်၍၊ အစွင်အရေး ရလျှင်ရချင်း ထိုသူထဲ
နောက်တစ်ကြိမ် သွားရောက်တွေ့ခဲ့ရန် ဆုံးပြတ်ချက်
ချလိုက်လေသည်။

အိုင်ပင်ကရှိမေ့ဗုံးက ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်
သျပ်ကိုင်ကာ အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေသည်။ ခြေထောက်
နှစ်ချောင်းကိုမူ သေသေချာချာ ကျွေး၍ ထားလေသည်။
သုက မနေ့က ကျွန်းခဲ့သလိုပင် နံရကို မျက်နှာမျှ၍ နေ
ကာ ဒေါက်တာရာဂင်က သူ့မျက်နှာကို မဖြင့်ရာဘဲ ရှိ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ အိပ်ပျော်နေသလား
ငါ’ ဆရာဝန်က မေးသည်။

‘တစ်အချက်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေမဟုတ်
ဘူး’ ကရှိမေ့ဗုံးက ခေါင်းအုံထဲသို့ ပြောလိုက်သည်။

‘နှစ်အချက်၊ ခင်ဗျားဟာ အလကား အခါးဖြန်းနေ
တာပဲ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆိုက ဘာစကားကာစွမ်းမှ ကြား
ခတေသူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပါဝေကောလား’

‘ကျွန်ုင်တော့ နားမလည်တော့ဘူး၊’ ဆရာဝန်က အနည်းငယ် နောက်တွန့်သွားရာက ပြန်ပြောလိုက်၏။ ‘မနေ့တုန်းက ကျျှုပ်တို့နှစ်ယောက် အေးအေးအေး ဆွေးနွေးလို့ သိပ်ကောင်းနေတုန်း ရှုတ်တရက် ခင်ဗျားက ကျွန်ုင်တော့ကို အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် စိတ်ကွက်သွားတယ်၊ ကျျှုပ်နဲ့ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူးလို့ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်ုင်တော်ပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ သဘောချင်းမတိုက်ခိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုပါဘူး၊ တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ပေါ့ဗျာ’

‘မှန်တယ် မှန်တယ်’ ဂရိုမော်ပိုက မေးလက်ထောက်ကာ ခေါင်းထောင်ထလာရင်း ပြောလိုက်သည်။ နိဂုံသော သူ၊ မျက်လုံးများကဗျာ သရော်ဟန်ရှင် ဖို့ရိမ်မကင်းဟန်တို့ ရော့စွာကျိုးနေသည်။’ ခင်ဗျားရဲ့ သူလျှို့အလုပ်စုစုံ ထောက်လှမ်းတဲ့ အလုပ်တွေကို ဘာလို့ တခြားသွားမလို့ တာလဲ၊ ဒီမှာကတော့ ခင်ဗျား အလက်၊ လေကုန်ရုံးမှာပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာအတွက်လာနေ့တယ်ဆိုတာကျျှုပ်မဏေကတည်းက စဉ်းစားပြီးပြီး

‘ကြံကြံဖန်အန် ထွေးမှ တွေးတတ်ပလေ့ဗျာ’ ဆရာဝန်က မူပြီးပြီးကာ ပြောလေသည်။ ‘နောက်ခုံးတွေး ခင်ဗျားက ကျျှုပ်သူလျှို့လာလုပ်နေတယ်လို့ ကောက်ချုပ်ချေတာကိုး၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဒီသဘောပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ သူလျှို့ဖြစ် ခင်ဖြစ်၊ ဒါမှုမဟုတ်ရင် ဟိုလူတွေက ကျျှုပ်ကိုစမ်းသပ် ပို့အပ်သွားတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို ခေါ်လို့ရတယ်’

‘ခင်ဗျား စိတ်မရှိသူး ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ တွေးတော့ ကြံဆပုံတွေဟာ သိပ်ကို ရဲ့ စောင်းနေပြီးလို့ ပြောချင်တယ်’

ဆရာဝန်က ဇွေးခြေတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ခေါင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ယမ်းခါ၍၍ နေ၏။ အတန်ကြာမှ...

‘ကိုင်းဗျာ၊ ခင်ဗျားယူဆချက် မှန်တယ်ပဲ ထားပါ၏။’ ကျွန်ုင်တော်က ခင်ဗျားကို လာအစ်နေတယ်၊ ပြီးရင်ပုံလိပ်ကို အစိရင်ခံမယ် ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ထားဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဖမ်းပြီး ရဲ့တင်ပြီတဲ့ ထောင်ထဲရောက်သွားရင် ဒီနေရာမှာထက် ဆိုးမယ် ထင်လို့လား၊ ဆိုက်ဘေးရိုးယားကို နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးတယ် ထားရှိုး၊ ဒီလှနာ ထောင်ထဲမှာထက် ဆိုးဆိုး ရွားရွား၊ ကြောက်စရာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ထင်ရသလဲ၊ ကျွန်ုင်တော်ကတော့ ခင်ဗျားမှာ ဘားမှာ ဆုံးရှုံး သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှို့သေးသလဲ’

သူက ဝေဖန်ပြေဆိုလိုက်သဖြင့် ဂရိမော်မှုအ^၁
တော် ရှင်းလေးသွားဟန်ရှိ၏။ သူက စိတ်ချသွားကာ
ထတ္တိင်လာသည်။

အချိန်မှာ လေးနာရီကျော်ပြုဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းမှ
ဒေါက်တာ ရာဂါင်းမှာ သူ၏အဆောင်းထဲတွင် ဒေါက်တုံးဒေါက်
ပြန် လမ်းလျှောက်နေမည်။ ဒါရိယာက ဘိယာသောက်
တော့မလားဟု မေးမြန်းနေမည်ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုက
ကြည်လင်သာယာ၍ နေသည်။

‘ଆହିବାଲାଲେଣ୍ଟା ମର୍ତ୍ତଳ ମହୁତ୍ତଳା’

‘ଭାର୍ତ୍ତା ଯିବାରେ ମର୍ଦ୍ଦିଲଙ୍କର୍ତ୍ତା କିମ୍ବା ପେଣ୍ଟିଂ’

‘မက်ဆောင်ရက်ကြော်ကြေမယ်’

‘သိပ်တော့မဆိုပါဘူး၊ ပန်းခြံထဲလမ်းတွေတော့
ခြောက်ခြောက်သော ဘူးပါ’

‘ဒီလို့ပဲတုရာသိမျိုးမှာ နြိ.ပြင်ကို အမိုးဖွင့် ရထားနဲ့
သွား’ ဂရိုမော့၏က ယခုမှ အိပ်ရာမှ ထလာသည့်အလာ
နိနေသာမျက်လုံးများကို ပွုတ်သပ်ကာ ပြောနေ၏။ ပြီ
တော့ ပြန်လာ၊ စာကြည့်ခိုး နေ့နေ့လေးထဲ ဝင်ပြီးတော့

ယမန်နောက လျှပ်ရှားထဲကြောင့် သူက ပင်
ပန်းစွမ်းနယ်လျက် ရှိကာ စကားပြောလိမ့်စိတ် မရှိလှုဘဲ
ထဲထဲထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေ၏။ သူ့လက်ချောင်းများက တုန်း
ယင်လျက်ရှိပြီး မျက်နှာအသွင်ကမူ သူ့ခမြာခါးင်းကိုက်
ဆောင်နာကို အပြင်းအထင် ခံစားနေရရှာပြောသော် အထင်
အရှား ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

‘အမှန်တကယ်ကတော့ ဒွေးထွေးပြီး သက်သောင့်
သက်သာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စာကြည့်ခန်းနဲ့ ဒီလျှော့ဆောင်
အကြော်မှာ ပြားနားမှုတစ်ခုမှာ မရှိပါဘူး’ ဆရာဝန်က ပြော
သည်။ ‘ပျော်ရွင်ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းမြေခြင်းဆိုတာတွေဟာ
လု.ကိုယ်တွင်း အရွှေတွေ သလ္ဂာန်မှာသာ တည်တယ်။ ပြင်ပ
ပေါ်ဖို့လောကမှာ မတည်ဘူး’

‘ခင်များက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီကောက်ချက်ကို အံ့ဩင့်ရတော်လဲ’

‘သာမဏန်လူတစ်ယောက်ဟာ သက်သော်လှန့်သက်သာ
ရိမ္မကို မြင်းရထားတို့ နွေးထွေးတဲ့ အလန်းတို့က ရဖို့ မျှော်

လင့်တယ်၊ တွေးတောဆင်ခြင်္ဘတ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
တော့ ဒါကို ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာပဲ ရှာတယ်”

‘ခင်ဗျား အဲဒီအတွေးအခေါ်ကို ဂရိပြည့်မှာ သွား
ပြီး ဟောပြောပို့ချဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီမှာ ရာသီဥတုက
လဲ ပူနေ့တယ်၊ လိမ္မာ့ရန်းကလေးတွေကလဲ သင်းပျော်
တယ်၊ ဒီက ရာသီဥတုနဲ့တော့ သိပ်မကိုက်ဘူးပျော်မြောကြာ
ခင်ကလေးက ခိုင်အိုဂိုနီးစ်အကြောင်း ကျွန်တော်နဲ့ အေး
နေ့တာ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ခင်ဗျားပဲ ထင်တယ်’

‘မှန်တယ်၊ ကျော်တို့ မနေ့က အေးနေးနေးကြတာ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ခိုင်အိုဂိုနီးစ်မှာ စာကြည့်ခန်းတို့၊ အေး
နေးတွေးတွေးရှိတဲ့ နေရာတို့ ဆိုတာ မလို့ဘူးပျော်၊ သူ့မှာ
ဒီတိုင်းတင် အေးနေပြီးသေား၊ သူ့လုပ်စရာက ဘာလဲ၊ စည်း
ပိုင်းထဲမှာ လုအပ်ပြီး လိမ္မာ့သီးတွေးသံလွှင်သီးတွေးအား
ပို့နှင့်အောင် စား၊ ဒါပါ၊ တကယ်လို့ သူသာ ရှုရားပြည့်မှာ
နေရမယ်ဆိုရင် နေရာအခန်းလေးတစ်ခု ရရှိအတွက်
ဒီဇင်ဘာလ အထိတောင် ဆိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေလ
ကတည်းက မဟားတရား တောင်းလာလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ်ရင် တစ်ခါတည်း ရောတုံးဖြစ်သွားမယ်’

‘ဒါလဲ မဟုတ်သေးဘူးပျော်၊ လူဟာ အခြားသော နာ
ကျင်မှု ဝေးအာများ နည်းတဲ့ အအေးဒဏ်ကိုလဲ မတုံး
မလွှပ် ခံနိုင်စွမ်းရှိနိုင်တယ်ပျော်၊ မှာကပ်စ်အောရိလီးယပ်၏

က ဘာပြောသလဲ၊ နာကျင်တယ်ဆိုတာဟာ နာကျင်ခြင်း
လဲတို့ မှတ်ယူတဲ့ အသိပါတဲ့ အဲဒီနာကျင်ခြင်းဆိုတဲ့ အသိ
တဲ့ ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ စွဲန်ပစ်ပယ်ဖို့ အားထုတ်မယ် ဆိုရင်
ဆက်လက် မညည်းသူဖို့ အားထုတ်မယ်ဆိုရင် နာကျင်
ရုံဟာ ဖျောက်ကွယ်သွားမှာပဲတဲ့ ဒါ တကယ်မှန်တဲ့ စကား
အဲ့ပညာရှိ ဒါမှုမဟုတ် ထားပါတော့ သာမန် တွေးတေား
ခင်ခြင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ခုက္ခာဝေးအာကို ခဲ့
တဲ့ ရန်းငြင်းဆန်းခြင်း ရွှေတဲ့ ချုပ်ခြင်းအားဖြင့် အခြားသော
သုများနဲ့ ကွဲပြားထူးခြားလာနိုင်တယ်၊ အစဉ်အမြဲ ကျေ
နပ်တင်းတိမ်မူရလာနိုင်တယ်၊ အဲဒီအခါ ဘယ်အရာက
မူသူ့ကို အဲ့သုတေန်လှပ်စေနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘူး’

‘ဒီလိုပြင့် ကျော်ဟာ အသိသာတ်လုံး ဝမရှိတဲ့ လူ၊ အနှစ်
တစ်ယောက် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
ကျော်မှာ ဝေးနာဆိုတာ ခံစားနေရတယ်၊ ကျော်ဟာ ကျေ
နပ်တင်းတိမ်မူရှိဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ လူတွေရဲ့ယုတ်
အကောက်ကျေစ်ပုံတွေကို ကျော် အဲ့သုတေန်လှပ်စေတယ်’

‘ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ တကယ်လို့သာ ခင်
အား အခုခုချိန်က စပြီး ဒီအကြောင်းတွေ မတေားလေအား
ဘူးဆိုရင်၊ အပြင်လောကထဲက ကျော်တို့ အလင့်ကြား
စီတ်လွှပ်ရှားနေတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ အင်္မတနှင့်မှာသေး
မှားတဲ့ ကိုစွဲရပ်ကလေးတွေသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း

ခင်ဗျား သိမြင်လာလိမ့်မယ်ဗျာ၊ တကယ် အရေးကြီးတဲ့
အချက်က လူဘဝဆိတာ ဘာလဲဆိတာ သိနားလည်း
ပါ၊ ဒီအချက်ကို ဆင်ခြင်သိရှိခြင်းဖြင့်သာလျှင် တကယ်
ချမ်းသာသုခ အစစ်အမှန်ကို ရရှိနိုင်တယ်ဗျာ”

‘ဆင်ခြင်သိရှိခြင်း’ ကရှိမေ့ဗ်က မနှစ်ဖြူးဟန်ဖြူး
နာခေါင်းရှုံးလိုက်သည်။ ‘အဣ္မာတွေ၊ ဗဟိုဒြေးတော့ ဘာ
တဲ့ သည်းပဲဗျား၊ ခင်ဗျား တရားတွေ ကျျှုပ်မလိုက်နိုင်
တော့ဘူး၊ ကျျှုပ်နားလည်တာက’ သုက မတ်တတ်ရှုံး
လိုက်ပြီး ဆရာဝန်အား စားမတတ် ပါးမတတ် အမှုအရာ
မျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ ‘ဘာရားသခင်က ကျျှုပ်ကို ပူဇော်တဲ့
သွေးတွေ၊ အာရုံကြာတွေနဲ့ တည်ဆောက်ပေးထားတယ်
မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သက်ရှိပစ္စည်းဟာ ရှင်သန်နေသွား
ကာလပတ်လုံး ထိခိုက်မှု၊ လူ့ဆော်မှုမှန်သူမှုကိုတုပြန်
မှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျျှုပ်အဲဒီလိုပဲ တုပြန်တယ်၊ နာတယ်
မျက်ရည်တွေ အောင်သဲ ငါသဲတွေနဲ့ တုပြန်တယ်၊ ကိုယ်တဲ့
မကောင်းကြတယ်၊ မကျော်ဖြပ်မနှစ်ဖြူးတို့တုပြန်တယ်
ယုတေသနသိမ်းပျော်းမှုကို ရွှေ့ရှုံးစိုက်တို့နဲ့ တုပြန်တယ်၊ အဲဒီ ပြ
န်ခြင်းသည်ပင်လျှင် အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်းပါ ဘတ်
လို့ ကျျှုပ်ဆိုလိုက်ချင်တယ်၊ သွားတို့တည်ခုသည် အောင်
အနှစ် အဆင့်အတန်း နှစ်ကျေလေ အာရုံစားမှု၊ အာရုံ
လေပါ၊ လူ့ဆော်မှု ထိခိုက်မှုတို့ကို တုပြန်မှု နည်းလော်

အဆင့်အတန်း ပြုပြင်လာလေ ပိုပြီး အာရုံစားလာလေ လူ့
ဆော်ချက်ကို ပိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုပြန်လှပ်ရှားလေ
ပါ၊ ဒါလေးကိုတောင်မှ ခင်ဗျားက ဘာကြောင်း မသိနိုင်
ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို ဆရာဝန်လို့ ခေါ်နေတဲ့
လုတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် အခြေခံကျတဲ့ အချက်
ကလေးတွေကိုတောင်မှ မသိနိုင်လောက်အောင် အသိ
လော့ ခေါင်းပါးရာလား၊ ဝေဒနာကို မခံစားတော့ဘူး၊
ဘယ်အရာကိုမှ အဲသြင်းမဖြစ်တော့ဘူးဆုံးရင် အဲဒီလူ
ဟာ ဟောဟို အခြေအနေလောက်အထိ နှစ်ကျပျက်စီး
သွားပြီလို့ ဆိုရမယ်” ကရှိမေ့ဗ်က တစ်ကိုယ်လုံး ဟောင်းပွဲ
ကာ အကြာအခြင်ဗျား သေသျက် မလျှပ်မရှုက်ဖြစ်နေ
သူကို လက်ညီးထိုးပြုလိုက်သည်။ ‘ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဒီ
လူဟာ ဝေဒနာကို အတိုင်းထက်အလွန် ခံစားရလွန်းအား
ကြီးလို့ လုံးဝ ထုတိုင်းသွားပြီး နာကျင်တယ်ဆိုတာကို
အောက်ထပ် မခံစားနိုင်တော့တာရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တစ်
နှုန်းအား ပြုပြုရင် အသက်ရှင် နေထိုင်ခြင်းကို စွန်း
ဆွဲတဲ့လိုက်တာသာ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျျှုပ်ကိုတော့လျှော့လိုက်
အချက်တယ်၊ ကျျှုပ်က ပညာရှိလဲ မဟုတ် အဘိဓမ္မသားရာ
လဲ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအကြားတွေ နားလဲ မေးဟည်ဘူး
ပြောလဲ မပြောတတ်ဘူး’

‘ခင်ဗျားပြောတာ ပြောင်းပြန်ဖြော်နေပြီ၊ ကျွန်းတော်

ଗାତୋ ଏଣ୍ଟାରୁ: ତିଆକ୍ରାନ୍ତି: ଦେଖନ୍ତି ଯେବେ ଜୀବାବୁ ଫିରି
ପିନ୍ଧିନ୍ଦିନ୍ଦିନ୍ଦିନ୍ଦିନ ପ୍ରାପ୍ତିତାଯିଲ୍ଲି ଶକ୍ତିବ୍ୟବିତାଯି'

‘ອັນຫຼາວ: ຂໍ້ວູດົນ:ລາຕຸ ແລກວູດີໃຫຍງເບາວ ແມ່ນ
ມຕົກົມູກີ ມູຕົກວະ: ອາງານາວູດ: ດັບ ບຸກຸດີລົງຕະວາມຸນົບປິດ
ໃຈເປັນຂີວຸດຖື້ນ ອາບູວາພະຕະງູບາ ລູກົດັ່ງເຫັນວາ ຖຸ້ນໄປດີ
ຸ້ນແຍ້ວັດລົລ້າກົກຕະຫຼຸນ: ກັບ ປົບຕຳກຸນ ວູວະ: ອີປີປຶງ
ເງື່ອງກີ ຕົກົດັ່ງລຸ່ມ: ກະລົມ: ມູ ຕິກີ: ພລາວິກິດຕະຫຼາບີວຸ: ວາ
ເກົງວັດລົ ພົມຕະວຸ: ວີເບູວາພະຕະງູບາ ລົກຕະງູບ. ມັກ
ລູ່ປີປິປີ: ອາຄຸນໆ ມຣ ພະທົບ ມຣ ປຸ້ນ ລູ່ປີປິປີ: ຕົກົດັ່ງ
ລຸ່ມ: ສິ້ວມູວາຕະງ: ຃າໂຕ: ອາບູວາພະຕະງ ເບີລາລູ່ຫຼັກ
ຫະ: ປຸ້ນ: ເຊີໂກກີ ອາບູວາຂົ້າເຟັງຕຸ ລົກຕົກົດັ່ງພົບຫາ ດ
ຕົກົດັ່ງຊຸດ, ເລົາກມູວຕະວຸ ແຮກວັດມູ ອັດີກົກວະຕະງ
ຮູລິບູ່ມັຍ: ໄກເປັນ ດັບ ດັບ ດັບ: ດັບຕະວຸ ອີກີ ທຸກ
ຜລຫຼຸນິດຕະວຸ: ວູວະອັກ ປຸ້ນຍົດປິດ: ຕ່ວນ: ອິນ້ຈຸ່ນ: ວ
ຫຼຸດ ປຸ້ນຢັດ: ຕິກີກີ ແລກວູດີປຸ້ນມັຍ: ພັດ: ຄີເຄີໂຫຼ
ເສີ: ເວເວວາ: ກີ ພະຍີ່ມູ ປຸ້ນປຸ້ນມັຍ່ສິ້ຕຸ ອາບູဝິຫຍາ

ကုလိမ်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့လူရဲ့၊ အလှုံးစွဲသာ
မြှင့်ခဲ့တာ၊ မှတိဟာ ဆာလောင်ရွှေတ်သိပ်ခြင်း၊ ချမ်းအေး-
င်း၊ အနှစ်ခဲ့အောက်ကျခဲ့ခြင်း၊ ပူဇ္ဈားသောက ရောက်-
င်း၊ ဟင်းမလက်လို သေခြင်း၊ တရားကို ကြောက်နှုံးခြင်း
ပြုတဲ့ အာရုံခဲ့တာ၊ မှုများနဲ့သာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အတွက်
ကြောင့်ပဲဖြစ်တယ်။ ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ဒီလို ခဲ့တာ၊ မှုမျိုး
အာနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပဲ၊ ခင်ဗျားကဲအဲဒါသာဝကို
သီးတယ် ရုံမှန်းစရာကောင်းတယ် ထင်ပေမယ့်လဲ ဒါ
လုံးဝ လျှစ်လျှော့ပြု ဥပဇ္ဇာပြုပြု ခင်ဗျား တတ်နိုင်မှာ
ဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်ုတ်တော်ထင်ပြုရရင်ဥပဇ္ဇာ
အမှာအနာဂတ်မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒိုနေ့မှာတွေက ဘာလဲ၊
ချေားလဲ မြင်နေရသားပဲ၊ ကမ္မားဦးအစကနေ ဒီကနေ၊
အထိ တစ်နေ့တွေား၊ တိုးများလာနေတာတွေက ဒုက္ခ
င်းရကို တွန်းလှန်စိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ဝေဒနာကို အပြင်း
ပြု ခဲ့တားလာခြင်း၊ လှုံးဆော်မှု ထိခိုက်မှုတွေကို တဲ့ ပြန်
အခြင်းတွေပဲ မဟုတ်လား'

ထိနောက် ဂရိုမေ့မြတ်က ရှတ်တရက် စကားဆက်
အျော် စိတ်ညွစ်သွားဟန်ဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။ ထိနောက်
ချော် နပူးကို ပွုတ်သပ်၍ နေအို။

သော်...ဟာတ်ပြီ...ဟာတ်ပြီ၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ချင်းကို ရွှေးမှု
ယူနိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်ုံအဖြစ် အရောင်း။

လိုက်တဲ့ ဥပေါ်ဘဝါဒီ တစ်ယောက်အကြောင်းဖူး၊ အ
အကြောင်းကို ကြည့်ရင် ခင်ဗျားလဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်။
ရဲ့ အပြုအမှုဟာ တစ်စုံတစ်ရာသော လူ့အောင်းမှုကို ပြန့်လက်ခံမယ်’ သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။ ‘ပြီးတော့
ပြန်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်တယ်၊ အိမ်နဲ့ချင်းရဲ့အကျိုးအတွက် ခင်းရဲ့ခြင်း ဆိုတဲ့ ခဲစားမှု ဝေဒနာမျိုးကို ရှုတ်ချုပ်မယ်၊
မိမိကိုယ်ကို ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့လိုက်တဲ့ အင်မတနဲ့ သာ
တရား၊ ကြီးမားကြောင်းကို ပြတဲ့ အပြုအမှုတစ်ရပ်ယောက်
မခဲ့ချင်ထိတဲ့၊ မေတ္တာကရုဏာစိတ်တို့ ရှိတဲ့လုမျိုးမှာသူ
ရှိနိုင်တယ်၊ ကျွန်ုံတော့မှာ ဒီထောင်ထဲရောက်လာကတွေ့
က အရင်ဖတ်ခဲ့မှတ်ခဲ့တဲ့ဟာတွေ အကျိုးလုံး မေ့ဖျော်
ကုန်လိုသာပဲဖူး၊ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကိုအကျိုးအကြောင်း
သာကတွေ ဒီထက်မက အများ၊ ကြီးပြနိုင်သေးတော်များ
ကိုင်းဖူး၊ မရစ်တော်ကောာဘယ်သွားထားမလဲ၊ ခရစ်လောက်
ဟာ အစာစ်အမှန် လောကကို ငါးကြွေးခြင်း၊ ပြီးရယ်ပြု
ပုဇွဲးခြင်း မခဲ့လိုစိတ်ဖြစ်ခြင်းများတင်မက ဝမ်းနှုန်း
ကြော်ကွဲခြင်း၊ ပြန့်ပါ တွေ့ပြန်တယ်ဖူး၊ သူ့ကို နှိပ်စက်၏
သပ်ခဲ့စောင်က သူဟာ ပြီးပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်
သူဟာ သေခြင်းတရားကို ဥပေါ်ပြုခဲ့တာမှ မဟုတ်
ကေသရေမန် ဥယျာဉ်တော်မှာတုန်းက ဤခြက်ကိုအကျိုး
မှ လွှဲတော်မှပါလို့ ဆူတောင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

ဂရိုမော်တ်က ရယ်မောက် နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်

‘ပြီးတော့ ဌီမဲ့ ချမှုနဲ့ ကျော်နှစ်သိမ့်မှု ဆိုတာ
ဘွဲ့ဟာ အပြင်ပမာ့မရှိဘူး၊ ကိုယ်တွင်းမှာသာ ရှိတယ်
ရဲ့ အပြုအမှုဟာ တစ်စုံတစ်ရာသော လူ့အောင်းမှုကို ပြန့်လက်ခံမယ်’ သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။ ‘ပြီးတော့
ပြန်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်တယ်၊ အိမ်နဲ့ချင်းရဲ့အတွက် ခင်းရဲ့ခြင်း ဆိုတဲ့ ခဲစားမှု ဝေဒနာမျိုးကို ရှုတ်ချုပ်မယ်၊
မယ်အရာကိုမှုလဲ အဲသြော်ခြင်းမှာဖြစ်ရဘူးတဲ့၊ ဆိုပါတော့
ဒီတရားကို ဟောပြောပို့ချနေတဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်
မျှတော့ကောာဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုအရည်
သွေးတွေ့ရှိသာလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ပညာရှိလား အဘိဓမ္မာ
ရာလား၊ ဒါမှမဟုတ်ဘာလဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုံတော်ဟာ အဘိဓမ္မာဆရာ
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအယူအဆဟာ ကျိုး
ကြောင်း ဆိုလျှင်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒီအယူအဆကို
ရှုတိုင်း ခံယူဟောပြောသင့်တယ်လို့ ကျွန်ုံတော်ယုံကြည်
ဘယ်’

‘ထားပါတော့လေး၊ ဒါပေမဲ့လဲ ကျွန်ုံတော်အနေနဲ့
ဘုံးခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားဘာရဲ့အခို့
နဲ့ ပွင့်ဖို့ ဝေဒနာနဲ့ ခဲစားမှုကို ဥပေါ်ပြုဖို့ဆိုတဲ့ သိပ္ပရ^{၁၁}
ပေါင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ယောက်လို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ယုံးလဲလာခဲ့သဲလဲ ဆို

တဲ့အခက္ခင်း သိပုံငြင်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားဘဝမှာ ဒု
ဆင်းရဲဖိုတာ ခဲ့စားဖူးသလား၊ ဂုဏ္ဍာရောက်တယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုဟာမျိုး၊ ဆိုတာ နားကော လည်ရဲ့လား၊ ခင်ဗျား
ငယ်ငယ်တွဲ့က ကြိုင်းနဲ့ အရိုက်ဖူးသလား'

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်မိဘတွေက ရိုက်နှက် ဆုံး
တဲ့ အလုပ်ကို သိပ်ခဲ့တယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျော်ကတော့ အရိုက်ခဲ့ခဲ့ရတယ်၊ မည့်
မတောက် အရိုက်ခဲ့ခဲ့ရတယ်၊ ကျော်အဖော် သိပ် တဲ့
ကျော်လွန်းတဲ့ အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ယောက်၊ နှာခါး
ရည်ရည် လည်ပင်းက ဝါကြန်ကြန်နဲ့၊ လိပ်ခေါင်းလဲ
သေးတယ်၊ ထားပါလေ ဘူး၊ အကြောင်း မေထားလိုက်စာ
ခင်ဗျားရဲ့ သက်တမ်းတစ်လျောက်လဲ့၊ ခင်ဗျားကိုဘာ
သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ လက်ဗျားနဲ့တောင် မတို့
ဘူး၊ ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ မဖြေ
ခြောက်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ သတ်ဖို့ ဆိုတာလဲ ခင်ဗျားဖြေား
နှားသိုးတစ်ကောင်လောက် သန်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျားဖြေားဖြေား
ဖော်အရို့အဝါးအဝါသအောက်မှာ ကြိုးပြင်းခဲ့ရတယ်၊ ပည့်
သင်ဖို့စရိတ်စက ဖေားက ထုတ်ပေးခဲ့တယ်၊ ပည့်သင်
ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နာက်တည်း ခင်ဗျားမှာ လခ အရောင်
ရမယ့် အလုပ်ကစ်ခု ရလာတယ်၊ အခုခုရင် နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်ကော်လောက် ရှိလာပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ လခ မင်္ဂလာ

‘အေဒီ ဦးစွဲမှာ နေလိုတော့ ခင်ဗျားဘာမူအော်လာ
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လောကအကြောင်းဘာမူသိလာမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာကို လက်တွေ့ ဖြေရာသဲ စိတ်ကုံး

ထဲမှာပဲ တွေ့နေမှာပဲ၊ ဝေဒနာခံစားခြင်းကို စွန့်ပယ်ဖို့
နဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ အို့သူခြင်း၊ မဖြစ်ဖို့ဆိုတဲ့ အယူအဆ
တွေ့ကို ခင်ဗျား ရလာတဲ့ အကြောင်းကလဲရင်းပါတယ်၏၏
တရာ့ လုပ်ကိုယ်စားသောက်နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
ကင်းမဲ့မှာ၊ အပြင် ဗဟိုဒွဲလောကကို လက်သင့်မခံလိုမှာ
အတွင်းအန္တာဘဝကို အလေးပေးမှာ၊ ဆင်ခြင်သိမြင်မှာ
စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်ချုံး ဖြော်ဆိုတာဘတွေဟာဘာအလုပ်
မှ မလုပ်တဲ့ ရရှားတစ်ယောက်နဲ့တော့ အသင့်တော်ဆုံး
လောကအမြင်တွေပဲ၊ ဥပမာအား ဖြင့်များ လယ်သမားတစ်
ယောက် ကိုယ်မိန့်းမ ကိုယ်ရှိက်နေတာမျိုး ခင်ဗျား တွေ
ဖူးမှာပဲ၊ ခင်ဗျားက ဘာလို့ သွားဟန်မှာလဲ၊ သူ့ဟာသူ
လုပ်ပစေပေါ့၊ အနေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို တစ်နှောကုရင် နှစ်
ယောက်စလုံး သေကြမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ရှိက်
တဲ့လူဟာ အရှိက်ခံရတဲ့လူထက် ပိုပြီး ယုတ္တည့်သွားတယ်
မဟုတ်လား၊ တစ်ခါ အရှိက်သောက်တာ ဆိုပါတော့၊
အရှိက်ကို မှုးအောင် သောက်တာဟာ မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်ပဲ
လူမြှင့်လိုလဲ မကောင်းဘူးလို့ ဆိုမယ်၊ ဒါပေမဲ့ခင်ဗျား
အရှိက်သောက်သည်ဖြစ်စေ မသောက်သည်ဖြစ်စေ ဘာ
ထူးသေးလဲ၊ တစ်နှောကုတော့ ခင်ဗျား သေရမှာပဲ မဟုတ်
လား၊ နောက်ပြီးတော့များ လယ်သွားတစ်ယောက် သွား
ကိုက်လို့ ဆိုပြီး ခင်ဗျားဆီ လာပြုမယ်၊ ဟာ ဒါဘာဖြစ်

သလဲ၊ နာတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ နာတယ်လို့ ထင်
နေတဲ့ စိတ်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှ သေတဲ့ အထိ
မခိုမနာဘဲ နေသွားရတယ်လို့မှ မရှိဘဲ၊ သွားပါကွားငါ
ဘာသာ တွေးခေါ်မြှော်မြင်ရေး လုပ်ရင်း အရှိက်သောက်
နေတာ မဖြောင့်အောင် လာလုပ်နေတယ်လို့ ပြောပေါ့၊
ပြီးတော့ လူငယ်တစ်ယောက်က ခင်ဗျားဆီလာပြီး ဘဝ
တဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ မေးမယ်ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျား
က လွှဲလို့ ဘယ်သူမဆို အဖြေမပေးခင် အကတော့ စဉ်း
အားဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကျတော့ အဖြေက လက်ထဲ
ရှာ အဆင်သင့်ရှိတယ်၊ ‘ဘဝကိုနားလည်ဖို့ ကြိုးစား၊ စစ်
မှန်သော ချမ်းမြှော်ပျော်ရွှင်မှုကို ရအောင် ကြိုးစား’ ဒါတွေ
ခင်ဗျား ပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စစ်မှန်သော
ချမ်းမြှော်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဒါကို ခင်ဗျား ပြောမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ဆိုပါတော့များ ကျပ်တိုက ဒီသံတိုင်တွေနောက်မှာ
သူ့ပိတ်ခံထားရတယ်ဒီအထဲမှာ အနိုင်စက်ခံနေရတယ်၊
အဆွေးမြှော်နေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သီဝိရှိအရတော့
လုတစ်ယောက်အပို့ ဒီအဆောင်ထဲမှာ နေခြင်း သို့
မဟုတ် နေ့ထွေးသော အမိတ်တက သက်သေင့်သက်ဘာ
ဒီသောစာကြည့်တိုက်ခန်းထဲမှာ နေခြင်းတို့ဟာ ဘာမှ
တွဲပြားခြားနားခြင်း မရှိဘူးပေါ်များ ခင်ဗျားလဲ၊ အတွေး အ
အားဘာသိပ်ကိုအဆင်ပြတော့၊ ခင်ဗျားမှာလိပ်ပြားလည်း

လုံသွားမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုပညာရှိတစ်ယောက်
လိုတောင် ထင်လာနိုင်သေးတယ်၊ ဒီမှာ မိတ်ဆွဲကြီးခဲ့
ခင်ဗျားသွားဟာ မမှုခို့၍ဘုန်ကျတဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြော်
မဟုတ်ဘူး၊ အဘိုင်္သာတရား တော်ရပ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ
အထဲမှာ အင်မတန်းကြီးကျယ်တဲ့ အသိဉာဏ်အမြင်တွေး
မပါဘူး၊ ဒါဟာ တကယ်တော့ ပျင်းရှိမှုပဲ၊ စိတ်အာရုံထိုင်းမှုပဲ၊ အလကား ကလိကမာတွေ လျောက်ပြာနေတဲ့
ပဲ၊ ဟုတ်တယ်’ ဂရိုမော်စုရတ်တရက် ထအော်သည်
ဒေါသက တစ်ကြိမ်ထွေလာပြန်သည်။ ‘ခင်ဗျားက ခုတွေ
ဝေဒနာကို မခဲ့လေးစားပြုရမယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ကိုင်း ခင်ဗျား
လက်ကို ကျော်တဲ့ ကြားထဲမှာ ညျုပ်ကြည့်မယ်
သကုန်ဟစ်ပြီးတောင် အော်သွားသီးမယ်’

‘အော်ချင်မှုလဲ အော်မှာပါဗျာ’ ဒေါက်တာရာရှင်
က ဒေါသဖြစ်ဟန် မရှိဘဲ ပြီး၍ ပြောလေသည်။

‘ကျော်တော့ တွေ့စစ်များချင်သွား၊ ဆိုပါတော့မှာ
ခင်ဗျား ရှုတ်တရက် လေဖြတ်လို့ မစွမ်းမသန့်ဖြစ်သွား
တယ် ဆိုပါတော့၊ နေရာတကာ စွာကျယ်စွာကျယ်လာ
တတ်တဲ့ ကျော်မပြည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျား၊
လူရှုံးသူရှုံးမှာ ကိုယ်ချင်းမစာပြာဆိုဆက်ဆံမယ်၊ သူ
အတွက်တော့ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပါလေ၊ အဲဒီတဲ့
လုပ်ပြီးဆိုတဲ့ အခါကျတော့မှာ အဲဒီဆင်ခြင်သိမြင်ဖို့ကြီး၏

ကြား စစ်မှန်သော ပျော်ဆွင်ချမ်းမြော်ခြင်းကို ရှာဖွေကြ ဆို
တဲ့ တရားတွေ ခင်ဗျား ဟောကြားတုန်းက ကြားရတဲ့ လူ
တွေနားမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား အရိပ်
အမြှက်လောက် သိလာမယ်’

‘ခင်ဗျား ဝေဖန်ဆွေးနေးသွားတာ သိပ်ကောင်း
သွား၊ ဒေါက်တာရာရှင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း
ဝမ်းသာအားရ ပြီးရယ်၍ ပြောလေသည်။’ တသီးတသနဲ့
စိသော ပြဿနာတွေကို တစ်လောကလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ဓား
ဟာရ အသုံးအနှစ်းတွေနဲ့ ရှုမြင်သုံးသပ်သွားနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားကို ကျော်တော့ တကယ်ကို သဘောကျသွားပြီး လေး
စားသွားပြီဗျား၊ ကျော်ရဲ့ စရိတ်လက္ခဏာကို ခင်ဗျားစိစစ်
ပြသွားတာ သိပ်ကို ပြောင်မြောက်တာပဲ၊ ကိုင်း အခု ခင်ဗျား
ပြောသမျှတွေ ကျွန်တော်နားထောင်ပြီးသွားပြီ၊ ကျွန်း
တော့မှာ ပြောစရာရှိတာတွေလဲ ခင်ဗျားနားထောင်နိုင်
လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်’

စကားရိုင်းမှာ နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် ကြာသွား
၏။ ဒေါက်တာရာဂါင်မှာ များစွာ ကျေနှင်အား ရဟန် ပေါ်
လျက် ရှိသည်။ ထိနောက်ပိုင်းတွင် သူက အဆောင်းယ်
သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနောက် တစ်ခါက် နေ့လယ် တစ်
ခါက် မှန်မှန်ရောက်၍ နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရွှေ့မှ နေဝင်
မီးချုပ်သည်။ အထိပင် ဆိုင်ပင်ကရိုမှုပ်နှင့် စကားပြောဆို
နေတတ်၏။ အစပိုင်းတွင် ဂရိုမော်မှု ဆရာဝန်၌ မည်
သို့သော မကောင်းသည့်အကြောင်းများ ရှိလေမည်နည်း
ဟု သံသယဝင်ကာ စိတ်မချိနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ နောက်မှသာ
ဘဖြည့်ဖြည့် အသွေးသည်နှင့် အကျမ်းဝင်လာကာ အလောက်
ဆာာက်ခါးခါး ရှိုင်းရိုင်းပျော်ဆက်ဆံမှုအစား ရှိသေကျိုးခြား
ဆောင် တမင်လုပ်ထားသည့် ငော့ကော့တော့ အသံမျိုး
ပြင် ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်လာ၏။

များမကြာမိမျာပင် ဒေါက်တာရာဂ် တစ်ယောက်
လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်ကို မှန်မှန် သွားရောက်ကြည့်
ရှုလျက် ရှိသည်ဟုသော သတင်းသည် ဆေးရှုတစ်လုံး
သို့ ပုံးနှံလာ၏။ သို့သော အလုပ်သမားခေါင်းဆာရီ
သော်လည်းကောင်း၊ နိုက်တာသော်လည်းကောင်း၊ အခြား
မည်သူ တစ်စုတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း ဆရာဝန်
ကြီးသည် လူနာများအတွက် ဘာဆေးဝါးမှ ဉာဏ်းခြင်း
မရှိဘဲ ဤလူနာဆောင်ထဲတွင် စကားပြောခြင်းပြင်သာ
နာရီပေါင်းများစွာကို အသာယ်ကြောင့် ကုန်လွှန်စေချက်
ရှိရသနည်းဟုသောအချက်ကို မတွေ့တော့မကြောဆိုင်
ဘဲ ရှိလေသည်။ ရာဂ်လုပ်နေပုံများသုတေသနအတွက် အလွန်
ထူးဆန်း၍ နေ၏။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ စာတိက်ပိုလ်ကြီး
အလည်းသောအခါးနည်းသည်း ဒေါက်တာရာဂ်မှ အိမ်
တွင် မရှိ၊ အပြင်တွက်နေသည်နှင့်ချည်းကြီးနေရ၏။ ဤ
အဖြစ်မျိုးများ ယခင်က ဖြစ်တော့ဖြစ်ခဲလု၏။ ဒါရီယာ
မှုလည်း ဆရာဝန်ကြီးက ဘီယာကို ခါတိုင်းလို အချိန်
မှန် မသောက်၊ တစ်ခါတစ်ခု ညာစားဖို့လည်း နောက်
ကျမှုရောက်လာတတ်သည်နှင့် အတော်ပင် စိတ်ရှုပ်လျက်
ရှိလေသည်။

ဇွန်လကုန်ပိုင်း နေ့တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာ ခိုဘို
တော့သည် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဒေါက်ကာရာ

ရှုံးအား တွေ့ဆုံရန် လာခဲ့၏။ သူ့အား အိမ်တွင် မတွေ့
သည်နှင့် ဆေးရှုတစ်ရုံလုံး နှဲအောင် လိုက်၍ ရှာသည်။
အောက်တော့မှ သူ့ဆရာမှု စိတ်ရောက်သည် အဆောင်
တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရသဖြင့် အဆောင်ယ် ရှိ
တာသို့ လာခဲ့၏။ အပြင်ခန်းမကို ဖြတ်ကာ အတွင်းသို့
ငင်မည့် တားဝါးဝအနီး စကြိုတွင် ရပ်လျက်ရှိစဉ် အတွင်း
ခု ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြပုံများကို အောက်ပါအတိုင်း
ကြားရလေသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျျုပ် ဘယ်တော့မှ သဘောချင်း တူနိုင်
ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အပူးအဆတွေကို ကျျုပ်
ထဲကြည် သက်ဝင်လာအောင် ကြီးပမ်းမှုတွေဟာ ဘယ်
သာအခါးမှ အောင်မြင်မှုရမှာ မဟုတ်ဘူး’ လူနာကရရှိမေ့ဗုံး
ဘဲ စိတ်မရှုည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ‘လက်တွေ့ဘဝ
သဲ ခင်ဗျား နားမှုမလည်ဘဲ၊ ဒုက္ခာဆင်းရဲဆိုတာလဲ ခင်
ဘား မခံစားဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ ဒုက္ခာ ၃၀၃နာ
အပေါ်မှာ မျှော့သွေးစုံသလို စုံပြီး အသက်ရှုင်နေတာ
ပဲ ကျျုပ်မှာကတော့ လူဖြစ်လာပြီ ဆိုကတည်းက ဒီအေး
အထိ ဒုက္ခာဆင်းရဲကို ခံစားလာခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပုံင့်
ပြုလင်းလင်း ပြောရရင် ကျျုပ်ဟာ ခင်ဗျားထဲကောက်
ဘက်က သာလွန်ဖြည့်ဝေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဆိုချင်

တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျော်ကို သင်ပြနိုင်တဲ့ အဆင့်မှာမျှ
ဘူး ဆိုတဲ့ အမို့ယ်ပဲ'

'ကျွန်ုတ်က ခင်ဗျားကို ကျွန်ုတ်အယူအသက္ကာ
မှာ သက်ဝင်လာဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့ဘူး၊ ရည်
ရွယ်ချက်လ မရှိပါဘူး' ဒေါက်တာရာဂါင်က အထင်ရှု
ခံရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည့်
'ဒါက အမဲ့ကအချက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဒုက္ခ
ဆင်းရဲခဲ့ပြီး ကျွန်ုတ်က မခဲ့စားရဘူး ဆိုတဲ့အတွက်
လ ဘာမြားနားမှုမှ ဖြစ်ပေါ်မလာဘူး၊ ဒုက္ခဆင်းရဲခဲ့ငြင်
ပျော်ရွင်ချမ်းမြောင်းဆိုတော်ဟာ ယာယ်သဘောက္ကာ
ပါ၊ ဒါတွေကိုစဉ်စားနေဖို့ မလိုဘူး၊ ဘေးဖယ်ထားလိုသူ
စမ်းပါ၊ အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ခင်ဗျားရော ကျော်အော်
ဟာ စဉ်စားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့
အချက်ပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျော် နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်
အပေါ်တစ်ယောက် ဒီလူဟာ ကျိုးကြောင်းဝေဖိန့်ဖို့
တတ်တဲ့လူ အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့လူ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း သိ
ထားကြရြှုပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်ုတ်တို့ရဲ့ အတွေးအဖြုံး
တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မြားနားချင်တိုင်
မြားနားနေပါစေ၊ ကျွန်ုတ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နှစ်
မြို့တဲ့ နှောင်ကြီးတစ်ရပ် ရှိနေခဲ့ပြီ၊ ကျွန်ုတ်ပတ်ဝန်
ကျင်က ရူးသွေ့မြို့ကို မှုတွေ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့မှုတွေ

ကနို့မရှိတဲ့လူတွေကို ကျွန်ုတ်ဘယ်လောက် ဦးဇူး
ငါတယ် ဆိုတာရယ် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတဲ့အချိန်
လိုင်း ကျွန်ုတ်ဘယ်လောက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရ
တယ်ဆိုတာရယ် ခင်ဗျားသိစမ်းစေချင်တယ်၊ ခင်ဗျား
ဟာ ပညာဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့
ပေါင်းသင်းရတဲ့အတွက် သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ'

ခို့ဘို့တော်ဗြိုင်က တဲ့ခါးကို ကျိုးခဲနဲ့ တွေ့ဖွံ့ဖြိုးကြီး
အန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လူနာ ဂရိုမော်ဗြိုင်က
အိပ်ခါနီးစွမ်းသည့် ဒေါင်းစွမ်းကို စွမ်းလျက် ခုတင်ပေါ်၍
အရာဝန်ကြီးဓားတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက အမူ
အရာအမျိုးမျိုး ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း
အကြောဆွဲသလို တဆတ်ဆတ်တုန်သည်။ ပြီးသူင် သူ
က ဝတ်ရုံကို ကိုယ်တွင်ဆွဲ၍ပတ်နေ၏။ ဒေါက်တာ ကု
င်းကမှ ဒေါင်းဒိုက်စိုက်ချကာ မလျှပ်မယ်က် ဦးမြဲမ်းသက်
၏။ သူ့မျက်နှာ၌ နှစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလျှော့သည့်လက္ခဏာ
ရှား ထင်ဟပ်ဖော်ပြနေလေသည်။

ဒေါက်တာ ခို့ဘို့တော်ဗြိုင်က ပန့်းကို တွေ့ဖွံ့ဖြိုးနဲ့ နိုက်တာ
အား လှမ်းကြည့်ကာ ဦးပြောလိုက်သည်။ နိုက်တာကလည်း
ငါးကို ပြန်တွေ့ဖြုံးပြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မြှား ဒေါက်တာ ခို့ဘို့တော်ဗြိုင်သည်
အားရှုံး အလျှပ်သမား ဒေါင်းဆာရိုကိုပါ ခေါ်၍ နှစ်
ကျင်က ရူးသွေ့မြို့ကို မှုတွေ အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့မှုတွေ

၁၃၀ ဖေမြင့်

ယောက်သား တံခါးပေါက်အနီး စကြိုတွင် ရပ်ကာ နာ
ဆောင်ကြပြန်သည်။

‘ကြည့်ရတာ ခင်များ အဘိုးကြီးတော့ မူလိုချောင်
သွားပြီ ထင် တယ် မျို့’ အ ဆောင် ငယ် မှ ထွက် လာပြီး
နောက် ခို့ဘို့တော့ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ဒု ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ ဉာဏ်ထေး
သော ဝိညာဉ်တော်များကို သနားကရာဏာသက်တော်များ
ပါ ဘုရား’ ဆာရှိက ပြောင်နေအောင် တိုက်ထားသော
သူ့ဖိန်းများ မပောရအောင် ခွဲ့စွက်များကို ဂရာတစိက်
ရှောင်ရှားကာ လျောက်လာရင်းက ဟိတ်ဟန်ပါပါ ပြော
နေသည်။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီးနောက် ‘ဆရာ
ခို့ဘို့တော့ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီလိုအခြေအနေ
မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားမိတာ
ကြာခဲ့ပြီ ခင်ဗျာ’ ဟု၍ ပြောလိုက်လေသည်။

၁၂၂

ထိုနောက်ပိုင်းတွင်ကား ဒေါက်တာ ရာဂင်သည်
။ သားပတ်ဝန်းကျင်တွင် အသိရခဲက်သည့် ထူးခြား
သာ အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြောင်း သတိ
သားမိလာလေသည်။ အလုပ်သမားများ၊ သူနာပြုသရာမ
ဌာနှင့် လူနာများ၊ သူ့ကို တစောတစော်း ကြည့်ကာ
ခုတို့အချင်းချင်း တိုးတိုးတိုး ပြောကြသည်ကို တွေ့
ဗျား။ ဆေးရုံ အပ်ချုပ်ရေးမှုး၏ သမီးကလေး မာရှာမှာ
ဆင်က ဆေးရုံ ဥယျာဉ်ထဲတွင် တွေ့တိုင်း ဒေါက်တာ
ရာဂင်က ချမ်းစွာနှစ်သက်စွာ ခေါင်းကလေးကိုပွတ်သပ်
ပြုကြဖို့။ ယခုကား ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူက ပြုး
အနီးသို့ ကပ်လာသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပြီးလေ
သာ့သည်။ ထိုပြင် စာတိုက်မှုလ်ကြီးမှာလည်း ယခင်က
ကိုတာ ရာဂင်၏ မိန့်ခွဲနှင့်ရှည်များကို သိပ်မှန်တာပေါ့

များဟူသော စကားဖြင့် ဝင်ထောက်နေကျွေး ဖြစ်သေး
လည်း ယခုကား သုခိုတ်ဆွဲကို စိတ်မကောင်း ပြုစံသေး
ဖြင့် ကြည့်ရင်း ‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့’ ဟူ၍သေး
ပြောတော်ကာ ဆရာဝန်အား ဗော်ဒက္ခန့် ဘီယာတော်
စွဲနဲ့ အကြံပေးစပြုလေသည်။ သို့သော် တိုက်ရှိက် ပြော
သည်ကား မဟုတ်။ သူတို့တပ်က တပ်ရင်းမှု၊ တော်ကိုမှာ
အလွန်တော်သည့်အကြောင်း၊ ဘယ်တပ်တော်
ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးမှာ မူလက အများ၏ လေးအ
ခင်မင်ခြင်း ခံရကြောင်း၊ သို့သော် နောင်တွင် အရှင်
အလွန်အကျွေး သောက်သဖြင့် ကျော်းမာရေး ချို့တဲ့ထဲ
ကြောင်း၊ အရက်ဖြတ်လိုက်သောအခါမှ နဂိုအတိုင်း
ပြန်ဖြစ်လာကြောင်း စသဖြင့် သွယ်စိုက်သော နည်းအ
ဖြင့် ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရာဂါင်၏ လုပ်ဖောက်
ဖက် ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ နိုဘိုတော့ဗုံကလည်း နစ်ကြ
သုံးကြော်မျှ လာရောက်ကြည့်ရှုသည်။ သူကလည်း အရှင်
သေစာကိုစွဲနဲ့လွှတ်ရန် ပြောသည်။ ထို့အပြင် ဘာအတော်
အကြောင်းမှ ရှင်းမပြုဘဲ ရာဂါင်အား ဘရို့စိုက်ဆေးမှု
တားရန် အကြံပေးလေသည်။

သုဂ္ဂတ်လ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာ ရှင်
သည် နှိုးတော်ဝန်ထဲမှ အလွန် အရှင်းကြီးသော ကိစ္စတော်
ရပ်အတွက် နှိုးတော်ခန်းမသို့ လာရန် ဖိတ်ကြားအ

အတစ်စောင်ကို ရရှိလေသည်။ ချိန်းဆိုထားသည့် အ^၁
တိုင်း ရောက်ရှိသွားသည်အခါ စစ်ဆေးမြေဆိုး၊ ပညာရေး^၂
အရာရှိ၊ နှိုးနယ်ကောင်စီ အဖွဲ့၏ ဝင် တစ်ယောက်နှင့် လုပ်
သောကိုင်ပက် ဒေါက်တာ နိုဘိုတော့ဗုံတို့အပြင် အခေါ်ရ^၃
အော်သောပိုလန်အမည်နှင့် ဖြူဖြုဝေဝေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်^၄
ကဲ့ တွေ့ရော်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍^၅
မြို့နယ်မြို့နယ်ခန့်ဝေးသော မွေးမြှေးရေးခြိုက် နေထိုင်^၆
သွက်ရှိရာ ယခုမှ သွားရင်းလာရင်း လမ်းကြော်ရောက်^၇
ခို့နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

‘ဒေါက်တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာတစ်စောင် ကျွန်တော်^၈
တဲ့ ရှိုးထားပါတယ် ခင်ဗျာ’ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်^၉
မိတ်ဆက်ပြီး၍ နေရာအသီးသီးတွင် ထိုင်ကြပြီးသော^{၁၀}
အခါ နှိုးနယ်ကောင်စီဝင်က ပြောကြားလေသည်။ ‘ဟော^{၁၁}
ခို့က ဒေါက်တာ နိုဘိုတော့ဗုံက ပြောပါတယ်၊ ဆေးရုံ^{၁၂}
ငင်မ အဆောက်အအုံက ဆေးပေးပေးခန်းဟာ သိပ်ကျဉ်း^{၁၃}
မြှောင်းနေတဲ့အတွက် အဲဒါကို အပြင်ဘက် အဆောင်^{၁၄}
ဘလေးတစ်ခုကို ရွှေ့ပြောင်းသင့်ပါတယ်တဲ့ ဒါပေမဲ့^{၁၅}
အပြင်ဆောင်ကလေးကလဲ အများကြီး ပြုပြင်ဖို့ လိုအေးတဲ့^{၁၆}
အတွက် ဆေးပေးခန်း ရွှေ့ဖို့ဟာ သိပ်မလွယ်က ပြစ်နေ^{၁၇}
အယ်လှုံ ဆိုပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လ မပြင်ရင် မဖြစ်တော့

ဘူးလိုပဲ မြင်ပါတယ်' ဒေါက်တာရာဂါင်က တစ်ခဏ္ဍာတွေးကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'တကယ်လိုသာ အေးပေးခန်းကို မြှုပေးလိုက်သော အဆောင်လေးဆီ ပြောင်းမယ် ဆိုရင် အဲဒီအဆောင်လေးကို ပြင်းပောင်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက်ကို အနည်းဆုံး ရှာသွေးတဲ့ ရာလောက်ကို ကျေလိမ့်မယ်၊ ဒါ ဒီက ဘာမှုပြန်အမြတ်ထွက်လာမှာ မဟုတ်တဲ့ ကုန်ပေါက် သက်သက်ပဲ'

ထိုနောက် ခဏ္ဍာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

'လျှန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ဘုန်းက ကျွန်တော်က လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းမှာပဲ ဒီဆေးရုံဟာ ဖြူးရဲ့ ထောက်ပုံနှင့်တဲ့ အင်အား နဲ့ မနိုင်မနိုင်းအောင် စရိတ်စကြီးမားတဲ့ အကြောင်း အစိရင်ခဲ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီဆေးရုံကို စိုးစောင့်တဲ့ အနှစ် ကျော်ကျော်လောက်က ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ မြှုပ်စပယ်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ငွေကြော်က အင်အားကလဲ အခုနဲ့ အများကြီး ကွာခြားတဲ့ တယ်၊ ဒီမြို့အနေနဲ့ အသုံးမဝင်တဲ့ အဆောက်အအုံအေး အတွက်ရယ်၊ မလိုအပ်တဲ့ အမှုထင်းတွေ ခန့်ထားတဲ့ အတွက်ရယ်မှာ ငွေတွေအမြောက်အမြား သုံးဖြန့်ပစ်တဲ့ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အနေနဲ့တော့ အခုနဲ့ရှိဖော်တင် စနစ်တကျ သုံးစွမ်းဆိုရင် စပြဆောင်

နှစ်ရုံစာလောက်အတွက် လုံလောက်နိုင်တယ်လို့ မြှင့်ပါဘယ်'

'သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စနစ်သို့ လုပ်ကြကိုင်ကြတာပေါ့' ကောင်စီလုကြီးက အသုံးကို မြှင့်ပဲ ပြောသည်။

'ခုပ်စားစောပိုင်းတုန်းက ကျွန်တော် အစိရင်ခဲာ ဘစ်ဆောင်မှာ ကျွန်းမာရေးလုပ်ငန်းကို ခရိုင်အာဏာပိုင်ဆွဲ လက်ထဲ လွှာအပ်ဖို့အကြောင်း၊ ရရှိတဲ့ ရန်ပုံငွေကိုလဲ သုတို့ဆီ အပ်နဲ့သင့်ကြောင်း အကြော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်'

'သူတို့ဆီ ငွေတွေပုံပေးလိုက်၊ သူတို့က အကုန်လုံးဘူးလိုက်' ဖြူဖြူဝဝဆရာဝန်က ရယ်၍ ပြောလေသည်။

'ဒါပေါ့၊ အရင်တုန်းကလဲ ဖြစ်ဖူးတာပဲ' ကောင်စီလုကြီးကလည်း ရယ်၍ ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

'မျှမျှတတ်ဖြစ်အောင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမှာပေါ့မျှ' ဒေါက်တာရာဂါင်က ဖြူဖြူဝဝဆရာဝန်အား ခွဲးလျှ၍ တောက်ပြခဲ့ကင်းသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

ထိုနောက် ခဏ္ဍာ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သွားပါ။ လက်အောက်ရည်ပဲရောက်လာသည်။ စစ်နယ်မြော်ဗျာဘကြောင့်နှင့် မသိ အနေရအထိုင်ရ ခက်နော်နဲ့ ရှိသည်။ သူက

စားပွဲပေါ်မှ ကျော်၍ ရာဂင်၏ လက်ကို ညင်သာစွာ ကို
ကာ...

‘ဆရာက ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝလျှစ်လျှော်ထား
ခဲ့တာကိုး ဆရာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာက သုတော်ကောင်း
တစ်ယောက်ပါလေ၊ မဲ့မကစားဘူး၊ မိန့်မတွေကို စိတ်
မဝင်စားဘူး၊ ဆရာက ကျွန်တော်တို့လို့လူမျိုးတွေကိုစိတ်
ပျက်နေပဲ့ ရပါတယ်’

ထိုနောက်တွင် သူတို့အားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်းပင်
ဤ၌၊ ကလေးမှာ လူယဉ်ကျေး တစ်ယောက် အတွက်
အလွန် ပျင်းရှိပြီး ငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ၌၊ ကလေး ဖြစ်
ကြောင်း တစ်သောက်တည်း ပြောနေကြလေသည်။ ၌၊ ထို့ကြေား
မှတ်ရုံးမရှိ ကပ္ပါဒ်နဲ့ မရှိ အသင့်တိုက်တွင် ကျင့်ပဲ
သောပြီး ခဲ့သည့်ကပ္ပါတွင်လည်း အမျိုးသမီးနှစ်သယ်ခန့်
နှင့် တွဲဖက်ကရန် အမျိုးသား နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။
လူငယ်များမှာ အကအခုန်ထက် ပဲပိုင်းနှင့် အရက်ကောင်
တာမြှေ့သာ ပိုင်းအုပ်၌ အုပ်၍ နေကြသည် စသဖြင့် ဖြစ်လေသည်။
ဒေါက်တာ ရာဂင်က မသိသူ့ကို မကြည့်ဘဲ သု၏ တို့
ညင်သောအသဖြင့် ဤ၌၊ ထို့လူများမှာ မိမိတို့၏ဘဝ
နှင့် စွမ်းအားကိုလည်းကောင်း၊ နှလုံးသားနှင့် ဦးနောက်
ကိုလည်းကောင်း၊ ဝေဖော် ဆွေးနွေးခြင်း၊ တစ်ဖို့ရှိသော

ပဲလာသော ပျော်ရွှင် ချမ်းမြော်ခြင်းကို ခံစားတတ်ဖို့
အလောအကျင့်ပြုခြင်းများ၌ အသုံးမချေသူ ပဲကော်ခြင်း၊
ပေါက်တတ်ကရ အတင်းအဖျင့် ပြောခြင်းများပြင်သာ
ပြန်းတိုးပစ်နေကြသည်မှာ အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းစရာ
ကောင်းလှကြောင်း၊ အသိဥာဏ်ပညာမှ ထွက်ပေါ်လာ
သော ပျော်ရွှင်မှုသည်သာ ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ တန်ဖို့ရှိ
ခြောင်း၊ အခြားအခြားသော အရာများမှာ အရေးမပါ
တန်ဖို့မရှိသည် အရာများသာ ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့်
အေးအေးအေး ပြောကြားနေလေသည်။

နိုဘိတ္တာ့၏က သူပြောကြားနေသောစကားများကို
အရှုံ့စိုက်နားထောင်နေရာမှ ရှတ်တရိုက်ဖြတ်၍ မေး
လိုက်သည်။

‘ဒေါက်တာ ရာဂင် ဒီနှေ့ဘယ်နှစ်ရက်နှေ့လဲဗျာ’
သူက အပြေားလိုက်သောအခါ ခိုဘိတ္တာ့၏နှင့်
ဖြူဖြူဝေဆရာဝန်တို့မှာ အတွေ့အကြွေ့နှစ်ယုံသူများပါသော
သူ သူ့အား မည်သည့်နောက်ဖြစ်သနည်း၊ တစ်နှစ်တွင်
ဘယ်နှစ်ရက် ရှိသာနည်း စသဖြင့် လျောက်၍ မေးနေပြီး
သည့်နောက်၊ လူနာဆောင် အမှတ်ခြောက်တွင် အုပ်နှင့်
ဆေးစားလောက်သော ပညာရှိပုံပြုရောဟိတ်တစ်ယောက်
ရောက်ရှိနေသည် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသလားဟု မေးလိုက်
လေသည်။

ဒေါက်တာရာဂိုလ်မှာ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို ကြော်
ရသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလဲ့ နီမြန်းလာပြီး....

‘ဟုတ်ကဲ့မိတ်ရောက်သည်တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေး
အင်မတန်နိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူငယ်ယောက်
ပါ’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့အား ဘာမေးခွန်းမှ ထပ်မထောက်
တော့။

ဒေါက်တာရာဂိုလ်က ခန်းမထဲတွင် အပေါ်ရှု ကုတ်
အကျိုကို ဝတ်နေစဉ် စစ်နယ်မြေား ရောက်လာသည်။ သူ
က ရာဂိုလ်ပုံးပေါ်လက်တင်ကာသက်ပြင်းကိုချုပ်၍
ကျော်ပုံးပေါ်လက်တင်ကာသက်ပြင်းကိုချုပ်၍

‘ကျော်ပို့အဘိုးကြီးတွေ အနားယဉ်ကြဖို့အချိန်တန်း
ပါပြီဗျာ’ ဟု ဆိုလေသည်။

မြို့တော်ခန်းမထဲမှ ထွက်လာပြီးသည့်နောက်၌ အနှစ်အရေရာရာဂိုလ်က ထိုလူစုမှာ မိမိ၏ စိတ်ကျွန်းမာရေး
အခြေအနေကိုသုံးသပ်တင်ပြရန်ဖွဲ့စည်းထားသောကော်
မတိဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့ကို မေးမြန်းခဲ့ကြော်
သော မေးခွန်းများကို ပြန်လည် အမှတ်ရကာ မျက်နှာ
တစ်ခုလဲ့ နီမြန်း၌ လာပြီး သူ့တစ်သက်တာတွင် ပထေ
ဆုံးအကြိုမြောက်အဖြစ် ဆေးသွေ့ပညာအတွက် ရင်လေးခြင်း
ဝမ်းနည်းကြကွဲခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

သူက မိမိစိတ်အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ဆေး
သူ့မြန်းပုံများကို ပြန်သတိရကာ တစ်ယောက်တည်း
နာနာကြည်းကြည်းတွေ့မိသည်။ ‘ဘုရား... ဘုရား၊ ဒီလူ
တွေဟာမနေ့တစ်နေ့ကမှ ကျောင်းက ဆင်းလာကြတာ၊
စိတ်ရောက် ကုသနည်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပူပူနွေးစွေး သင်
လာကြခါ စာမေးပွဲဖြေပြီးခါစ မဟုတ်လား၊ ဒါတောင်
မှ ဒီလောက် ညျှေးပျော်းရသလား၊ စိတ်ရောက်ကုပ္ပနာ၊ သူ့
သဘောကို ဒီလူတွေ နည်းနည်းမှ သဘောမပါက်ကြ
ပါကလား’

ထို့နောက်ကား မိမိတစ်သက်တာတွင် ပထေမဆုံး
အကြိုမြောက်အဖြစ် အစောင်ကားခံရလေပြီဟု၍ ဒေါသဖြစ်မိ
လေသည်။

ထိုနေ့ညိုင်းတွင် စာတိုက်ပိုလ်ကြီးရောက်လေ၏။
သူက ခါတိုင်းလိုပင် နှုတ်ဆက်စကား ပြောမနေတော့ဘဲ
ရာဂိုလ်ထဲသို့ တစ်ခါတည်းတန်းသွားကာ လက်နှစ်ပက်
ကို ဆုပ်ကိုင်၍ အလွန် စိတ်လျှော်ရှားနေသောအသံဖြင့်...

‘ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်းကို ကိုယ် ဘယ်
လောက် စိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းကောင်း ပိုသစ္စာ သူမှာရှိ
တယ် ချစ်ခင်တယ် ဆိုတာ သူငယ်ချင်း အဘီအမှတ်ပြု
ဆောင်း ပြစ်းပါ၊ ကိုယ်ကို စိတ်ဆွေအရှင်းအချာ တစ်
ယောက်လို့ သဘောထားမေးပါ၊ ဇုံးနှင့် ကျွန်းတော်

ပြောတာ နားထောင်' သူက ရာဂ် စကားပြောမည်ကို
ဟန်တားလိုက်ပြီး စိတ်လှပ်ရှားစွာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

'ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို လေးစားကြည်ညံး
လောက်တဲ့ ပညာတတ် လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်အဖြစ်
သဘောကျ ခင်မင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ အဲဒီတော့
ကျွန်တော် ပြောတာ တစ်ဆီတ်လောက် နားထောင်အဲ
ချင်တယ်၊ ဆရာဝန်တွေက သူတို့ရဲ့လုပ်ငန်းဆိုင်ရာကျင့်
ဝတ်တွေအရ ခင်ဗျားကို အမှန်တွေ ဖွင့်မပြောနိုင်ကြပဲ
မယ့် ကျော်ကတော့ စစ်သားဟောင်း တစ်ယောက်ပါပို့
အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောင်းပွင့်ပြောရမှာပဲ၊ ခင်ဗျားသိပ်
နေမကောင်းသူး သူငယ်ချင်းရာ၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ဒါ
တကယ့်အဖြစ်မျိုပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့လွှေ့
အားလုံးသတိထားမိနေကြတာ အတော်ကြာပြုဗျွန်
တော် အေပဲဒေါက်တာခိုဘိုတော့ဖို့ စကားပြောခဲ့တယ်၊
သူက ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့်
လုံးဝ အနားယူဖို့ လိုအပ်တဲ့ အကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်
အပြောင်းအလဲ လုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အကြောင်း ပြောသွား
တယ်၊ ကျွန်တော်ကလ ဒါအမှန်ပဲလို့ ထင်တယ်၊ အဲဒါနဲ့
ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်မှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစိအစဉ်
တစ်ခုရှိနေတယ်၊ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက် ဆိုရင် ကျွန်
တော်ခွင့်ယူမယ်၊ ပြီးတော့နည်းနည်း အပြောင်းအလဲလေး

ပြံ့သွားအောင် ခရီးထွက်မယ်စိတ်ကူးတယ်၊ အဲဒီတော့
ခင်ဗျားအနေနဲ့လ ကျွန်တော်ကို တကယ်ခင်မင်ကြောင်း
ပြတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်၊ လိုက်ပါ
ဘာ၊ ကျွန်တော်တို့ ယောက်တွေနဲ့ ဆွဲယိုတုန်းကလိုဘဝမျိုး ပြန်ရ^၁
အောင် ကြီးစားကြသေးတာပေါ့'

ဒေါက်တာ ရာဂ်က ခဏမျှ တွေးနေသည်။ ထို့
နောက် သူကာ

'ကျွန်တော် လုံးဝ ကျွန်းမာနေတာပဲပျုံပြီးတော့
ကျွန်တော် အခုခု ဒီမြို့က တွေ့က်မသွားနိုင်သေးသူး၊ အဲဒီ
တော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တကယ်
ခင်မင်တဲ့အကြောင်း ပြနိုင်ဖို့ တွေးနည်းလမ်း တစ်ခုခု
ရှာစေချင်တယ်'

စာအုပ်တွေရုပ် ဘီယာရှယ် ဒါရိယာရှယ် ပြီးတော့
နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တစ်ရှုံးမပျက် ပြုကျင့်ပါ
လာခဲ့သော အသားကျေနေသည် အနေအထိုင်။ ဤအရာ
သားကိုစွန်ကာဘယ်သိမှန်း မသိသည် အရှင်ဒေသတစ်ခု
သို့ အကြောင်းတစ်စုတစ်ရှုံးမရှိပါဘဲ တွေ့က်ခွာသွားဖို့ သို့
သည်မှာ သူ့အမြင်၌ အဆင်အခြင် မရှိ စိတ်ကူးပါက်
တိုင်း လျောက်လုပ်ရာ ရောက်နေ၏။ သို့လေး မြို့တော်
ခန်းမက အစည်းအဝေးကို သတိရှု၍ ပန်းမက အထွက်
တွင် ခံစားရသေားစိတ်ပျက် အားလုံးမှန်င့် အိမ်အပြန်

၁၄၂ ဖော်

လမ်းတစ်လျောက် သူ၊ အတွေးများ ကိုပြန်လည်အမှတ်၊
လာသောအခါ၌မူ မိမိအား အရှုံးတစ်ယောက်ဟု ထင်နေ
ကြသော နဲ့လပိန်းတုံးတို့နေရာ ဤမြို့မှ ခဏဖြစ်စေ ထွက်
သွားလိုပိုစိတ်ကား ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။

‘ဘယ်တွေသွားမယ်လို့ ခင်ဗျား စီစဉ်ထားသလဲ’
သူက မေးလိုက်သည်။

‘မော်စကိုသွားမယ်၊ အဲဒီကနေ ပိတာစသာတဲ့ ပြီး
တော့ ဝါဆော်များ၊ ဝါဆော်မှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ ဝါးနှစ်ဟာ
ကျွန်ုတ်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံး နှစ်တွေပဲပျား သိပ်ကို ထူး
ခြားတဲ့မြို့များ၊ ခင်ဗျား လိုက်တော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား
သူငယ်ချင်း’

၁၃

နောက် တစ် ပတ် ခန့် အ ကြာ ခြုံ ကား ဒေါက် တာ
ပေါင် အနေနှင့် အနားယူရန် လိုအပ်ကြောင်း ပြောကြား
သိက်ကြသည်။ အမို့ပွားယ်ကား ရာထူးမှ နှစ်ထွက်ပေး
ခို့သောသမားပင်တည်း။ သူက တုန်လှပ်ဟန်လုံးဝ
ပြီ၊ အလုပ်မှ နှစ်ထွက်စာ တင်လိုက်ပြီး နောက် တစ်
တဲ့ အကြာ ခြုံ မြင်းရထားတစ်စီး ပေါ်တွင် စာတိုက်ဖို့လ်
အဲ့ခေါ်လဲ အော်ရုံယန်နှစ်ချုံ၏ နဲ့သေးမှ ထိုင်ကာ အနီး
ခဲးမီးရထား ဘူတာရုံသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့၏။ ရာသီဥတ္တ
းအားမြှော်လင်ကာ ကောင်းကင်က ပြောလုံ့၍ နေ
သည်။ လေသည် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်နေ၏။ မြင်းရထား
ခဲးမှာ မိုင်တစ်ရွာငါးဆယ်ချုံရှိရာ လမ်းတွင် နှစ်ညာအိပ်
ညားကြရ၏။ ချောထောက်စခန်းများသို့ ရေားကြ၍ လက်
ကိုရည်ကို များစွာသန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပုံးရသော ဖန်ခွက်

များနှင့် ထည့်ပေးသောအခါး၌ဖြစ်စေ မြင်းများကို ရထား
တွင် တပ်ရာဆင်ရာနှင့် ကြန့်ကြာနေလျှင် ဖြစ်စေ၊ မစ်စေး၏
အော်ရှိယန်နှစ်ချိက မျက်နှာကြီးနှင့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီ၊ မည်သို့ အကျိုးအကြောင်း ပြေ
ပြနေကာမူ လက်သင့်မဲ့ဘဲ၊ ‘ငါကိုဘာမှ ပြန်ပြောမမေး
ကြနဲ့ မလိုချင်ဘူး၊ ပါးစပ်ပိတ်ကြ’ စသဖြင့် ဟိန်းဟောကြ
နေတော့မေး၍။ မြင်းရထားထံ၌လည်း သူက စကားကို ရှိ
သည် မရှိ၊ ကော့ကေားဆပ်နယ် တစ်ခွင့်နှင့် ပိုလဲန်ပြည့်
တစ်ခုလုံး သူ သွားလာခဲ့ဖူးသည်။ ဟာ ဘယ်တုန်းအား
ဘယ်လို စွန်းစားခဲ့တာ၊ ဘယ်အရေးအခင်းတုန်းကတော့
ဘယ်လောက်တက်ကြခဲ့ရာကောင်းတာပဲ စသဖြင့် အသိ
ကျယ်ကြီးနှင့် ပြောနေသည်။ မျက်လုံးများကမူ တွေးတော့
ကြီးဆနေဟန်ရှိရာ သူမြေပြာသမျှ အားလုံးမှာ တမင်လုပ်ကြ
ပြောနေခြင်းများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သိသာလုပေသည်
ပို၍ ဆိုးသည်က သူ့အတ်လမ်းပုံပြင်များ ပြောစဉ်အတွင်း
ရာဂင့်မျက်နှာကို တံတွေးစဉ်ခြင်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရုံ နှာ
နားကပ်ပြီ၊ ဝါးလုံးကဲ့ရှယ်မောတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ရာဂင့်
မှာ များစွာ စိတ်အနောက်အယုက်ဖြစ်ကာ ကိုယ့်အော်
ကိုယ် အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှိရလေသည်။

ငွေကုန်ကြေးကျ သက်သာအောင် ဆို၍ သူတို့

မီးရထားကို တတိယတန်း လက်မှတ်ဝယ်ကာ ဆေးလိပ်
မသောက်သူများ တွဲမှ လိုက်ပါခဲ့ကြ၏။ တွဲထဲရှိခရီးသည်
ဘစ်ဝက်လောက်မှာ သူတို့လို အဆင့်အတန်းမျိုးထဲက
ပင်ဖြစ်၏။ မစ်စေးလုံးအော်ရှိယန်နှစ်ချိမှာ အခြား ခရီး
သည်များနှင့် အကျိုးတင်ဖြစ်ကာ တစ်ခုမှ တစ်ခု ကူး
၍၊ သူ့အသံဟန်းကြီးဖြင့် ‘ပြောစရာမကောင်းလောက်
အောင် ဆိုးဝါးလှသော ဤရထားများနှင့် ခရီးသွားလို့
မကောင်းကြောင်း၊ အလကား ညာစား နေခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း၊ အရင်ခေတ်တုန်းကလို မြင်းစီးပြီး ခရီးသွား
ရသည်က ကောင်းကြောင်း၊ တစ်နေ့ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်
လောက် မြင်းစီးပြီးသည် နောက်တွင်လည်း မညောင်း
မညာ ရွှေရွှေလန်းလန်းရှုံးကြောင်း၊ ပြီးတော့ ပြီးခဲ့သည့်
ရသိုက ဂျိုးအထွက် မကောင်းသည်အကြောင်းမှာ အခြား
ကြောင့် မဟုတ် မင်္ဂလာဒို့ ညွှန်တော့ကြီးများ ခြောက်ခန်း
လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီခေတ်မှာ ဘယ်အရာ
တစ်ခုမှ အကောင်းမရှိ အားလုံး ဆိုးဝါးပျက်စီးကုန်ကြ
ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ စသဖြင့် တစ်ယောက်တည်းဟောကြေား
လျက် ရှိတော့မေး၍။ ဟောရင်း ပြောရင်းက ပို၍ ပို၍ အား
တက်လာကာ သူ့အသံကြီးက ကျယ်သည်တော် ကျယ်
လာသည်။ ဘယ်သွားမှလည်း သူ့စကားကို ဖြတ်၍ မပြော
နိုင်တော့ပေး။ မရပ်မနား ပြောနေသော စကားသဲ့၊ တစ်

ချက် တစ်ချက် ဖြတ်၍ ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်သော အသံနှင့် သူ့ဟန်ပန်အမှုအရာတို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ရာ ဂင်မှာ တဖြည့်ဖြည့် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ် သုစ္စည်းလာတော်၏။

‘သူနဲ့ငါနဲ့မှာ ဘယ်သူ့ကို အရားလို့ ခေါ်ရမလဲ’ သူ က မခံမရပ်နိုင်စိတ်နှင့် တွေးနေမီသည်။ ‘ခရီးသည်တွေ အနောင့်အယုက် မဖြစ်အောင် ကြီးစားနေတဲ့ ငါနဲ့ သူ့ ကိုယ်သူ အတော်ဆုံး အတတ်ဆုံး စိတ်ဝင်စားစရာ အ ကောင်းဆုံးလို့ထင်ပြီ၊ ခရီးသည်တွေ အေးအေးချမ်းချမ်း မနေရအောင် လုပ်နေတဲ့ ဒီအတွေ့သမားကြီးနဲ့ ဘယ်သူက ရူးနေဘာလဲ’

မော်စကိုမြို့သို့ ရောက်သောအခါ စာတိုက်မိုလ် သည်၊ ရာထူး အဆင့်အတန်း တံခါ်ပတ်သည့် ပုံး ထောက် မပါသော စစ်အကျို့နှင့် အနိုင်ရောင် ပန်းဖြားများ ပါသော စစ်အရာရှိ ဘောင်းသီတို့ကို ထုတ်၍ ဝတ်လေ သည်။ လမ်းထွက်သောအခါ စစ်ကုတ်အကျို့ရည်ကြီး ကို ဝတ်ကာ အရာရှိမြို့ ထုပ်ကို ဆောင်း၍ ထွက်ပေရာ လမ်းတွင် တွေ့သော စစ်သားများက သူ့အား အလေးဖြ ကြ၏။ ဆရာဝန်၏ စိတ်၌မူ ဤပုံစိန်လျှော့မူလက ရှိခဲ့ သည့် လေးစား ခင်မင်္ဂလာယော လူကြီးလူကောင်း ဟန်ပန်လက္ခဏာများ အားလုံး ပျောက်ကွယ်ကာ ရှုရှာ

ကဲ့ခုပ်ဖွေယ်ကောင်းသော အမှုအကျို့တို့သာ ထင်ရှား ပဲ လွင်လာသည်ဟု ထင်မြင်မိမိလေသည်။ ပမာအား ဖြင့် အေးလုံသည် စားသောက်ခန်းတွင် စားပွဲထိုးအား အ ပြောင်းကို ရှိရှိ မရှိရှိ မိမိစားပွဲအနားတွင် ရှိခဲ့ချင် စားပွဲပေါ်တွင် မီးခြစ် ရှိနေသည်ကို သူကိုယ်တိုင် ပြုမြင်တွေ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း သူက စားပွဲထိုးအား လုမ်း ကဲ့ကာ မီးညီးနိုင်းပြီးမည်ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးအခိုင်းအစောင့် ရှိတွင်လည်း သူက အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်စုစု ထတ်ရသေးဘဲ သွားလိုက် လာလိုက် လုပ်ချင် လုပ်နေ သည်။ စားပွဲထိုးများနှင့် ဆက်ဆံရှုပွဲ ရှင်းပျေသည်။ စိတ် ရှိနေတုန်း ဖြစ်ပါက စားပွဲထိုးများအား အသက်အရွယ် စီမထောက်ဘဲ အသိဉာဏ် မရှိတဲ့ ကောင်တွေ့၊ လူ၊ အန္တ အွာ့၊ ပြောချင် ပြောလိုက်တတ်သည်။ ဆရာဝန်ကမူ ပြုအကျို့များမှာ တော့ကျေးလက်မှ လူကိုထဲများ ရှုနေကျ အမှုအကျို့များ ပြစ်ကောင်း ပြစ်လိမ့်မည် အသာရသော်လည်း ဘယ်သို့ဖြစ်စေ သူ့စိတ်နှင့်ကား ဆွဲဘဲ ရှိလေသည်။

မစ်အေးလုံက သူ့စိတ်ဆွဲကြီးအား အစ်ဗာစာလာ အဘုရားရှိရှိကျောင်းသို့ပထမဦးဆုံး လိုက်လုပ်ဆောင်း ပြုလေသည်။ ဘုရားကျောင်း၌ သူက အလွန်တရာ သုစ္စည့်ကိုရှိရှိ စွာရှိရှိ ခြင်း၊ ဆောင်းခြင်း၊ ဝပ်စင်း

ခြင်းများပြုလေသည်။ ထိုအတောအတွင်း သူ့ပါးပြင် မျက်ရည်များပင် စီးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။ ကြည်ညိုပြုသောအခါ သူက သက်ပြင်းတဲ့ချက်ချကာ၊

‘ကိုယ့်စိတ်ထဲက တကယ်ယုံကြည့်တာ၊ မယုံကြည့်တာ အပထား၊ အခုလို ကြည်ညိုလိုက်ရရင် ရင်ထဲမျှ သိပ်ပေါ့သွားတယ်ဗျာ၊ ကိုင်း...လာ၊ ရပ်ပွားတော်ကိုနှင့် စမ်းပါဘူး’

ဒေါက်တာရာဂါင်ကိုကြည့်ရသည့်မှာ စိတ်အနေဖြင့် အယုက်ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သို့သော်သူများပြုသည့်အတိုင်း ရုပ်တုကို နမ်းလိုက်၏။ မစ်ခေါ်လ်ကမူ နှုတ်ခမ်းကို တောင်း နေကာ ခေါင်းကို ယမ်းခါ၍ နေ၏။ ထိုနေဘာ ဓမ္မတောင်းစာ တစ်စုံကိုတို့တို့ ရှုတ်ဆုံးနေသည်။ မျှော်လုံးအိမ်ထဲ တွင်လည်း မျက်ရည်များ အိုင်၍နေလေသည်။

ထိုနေဘာကိုတွင် သူတို့သည် ကရင်မလင် နန်းတော်သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဘုရင်အမြောက်တော်နှင့် ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကိုလည်း ကိုင်တွယ်ကြည့်ကြသည်။ မော်စကိုမြစ်၏ ရွှေခင်းအလှကို ကြည့်မော်သည်။ ကယ်တင်ရင် အသွေးပေါင်း ဝတ်ကျော်တော်ကြီးနှင့် ရမ်းယန်ဆက်ဖြတ်ကိုတို့ကို သွားရော်ကြည့်ရှုကြသည်။

ထိုနေဘာကိုတော်စတော့ဗုံပျော်ပွဲစားရုံတွင်

ကြ၏။ မစ်ခေါ်လ်က နှုတ်ခမ်းမွေးကိုပွတ်သပ်ကာ အစားအသောက် စာရင်းစာအပ်ကို တရာည်တလျားကြီး ဖတ်ကြည့်နေပြီးမှ စားပွဲထိုး ခေါင်းဆောင်အား အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်များတွင် စားနေကျု အစားသမား၏ ဟန်မျိုးဖြင့်။

‘ကိုင်း...သူငယ်ချင်း၊ တို့အတွက် ဒီနေ့ ဘာတွေ စီစဉ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ပြောစမ်းပါဘီးကွာ’ ဟူ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဆရာဝန်မှာ တစ်မြို့လုံး အနဲ့ လည်ကာ ခရီးသည်
ချားလိုက်လဲကြည့်ရွှေကျ နေရာမှန်သမျှကို လိုက်ကြည့်
သည်။ အရက် သောက်သည်။ ထမင်းစားသည်။ သို့
သော မစ်အေးလ်အပေါ် မကောနပ်သော စိတ်ကသာ သူ၊
ခေါင်းထဲတွင် အစဉ်အမြဲလွမ်းမိုး၍ နေလေသည်။ သူက
မစ်အေးလ်ရှင် ခွဲကာ အထိုးတည်း နေချင်လှပြီ သူ၊ ထဲက
စွဲက်ပြေးပုန်းရောင်ချင်လှပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၊
မိတ်ဆွေကြီးကမူ မိတ်ဆွေကောင်း၏ တာဝန်ကို အလွန်
သိတတ်ကာ သူ၊ ကို မျက်စီအောက်က အပေါ်ဘက်မခဲ့ဘဲ
ထားပြီး သူ၊ မိတ်တွင် အပြောင်းအလဲဖြစ်စေနိုင်မည်၊ ယင်
သည် အရာ မှန်သမျှကို ဆောင်ရွက်၍ နေတော့သည်။
အထူးအဆန်းကြည့်စရာ ကုန်သောအခါ ဆရာဝန်ကြီး
စိတ်မလေလွင့်ရအောင် သူက စကားတွေ အမျှင်မပြုတဲ့

ပြောလေသည်။ ရာဂင်မှာ နှစ်ရက်မျှ သည်: ညည်: ခံနေ
ပြီးအနာက် တတိယန္ဒာတွင်မှ မိမိမှာ ကိုယ်လက် မအီ
မသာဖြစ်သဖြင့် ယနေ့အထိ ဟိုတယ်တွင် ကျန်ရစ်ပါရ
စေဟု ပြောကြားလေသည်။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေကြီးက
သုကိုယ်တိုင်လည်း အနားယူဖို့လိုအပ်နေပြီဖြစ်၍ ရာဂင်
နှင့်အတူ ဟိုတယ်၌ပင် နေတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေ
ညာလုပ်ကြလေသည်။ ရာဂင်က နံရံဘက်သို့ မျက်နှာမျှ၍
လဲနေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေကြီးက ပြင်သယ်ပြည်သည် ရာမနီ
ကို မကြားခင်ပင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိမ့်မည်ဖြစ်သည့်
အကြောင်း၊ မော်စကို၌ လျလိမ်လျကောက်တွေ များလှ
သည် အကြောင်း၊ မြင်းတစ်ကောင်၏ အရည်အသေးကို
အပြင်ပန်းကြည့်ရဖြင့် အကောဖြတ်နိုင်မည် မဟုတ်သည့်
အကြောင်းများကို တစ်ယောက်တည်း အကြိုတ်အနယ်
ပြောဆိုလျက်ရှိရာ ရာဂင်မှာ အကိုတင်းတင်းကြိုတ်ကာ
နားထောင်နေရလေသည်။ ဆရာဝန်မှာ အလွန် နားပူ
လျက် ရှိပြီး ရင်ကလည်း တုန်နေ၏။ သို့သော သူ့မှာ
အပြောအဆို အဆက်အဆုံး အလွန်မှပင် ဆင်ခြင်တိုင်း
ထွားတတ်သူဖြစ်ရာ မိတ်ဆွေကြီးအား အပြင် ထွက်ချင်
ထွက်ဖို့ သို့မဟုတ် ခဏ္မာ တိတ်တိတ်ဆိတ်တိတ်နေဖို့
ပြောမထွက်ချေ။ သို့သော ကံကောင်းထောက်မစွာပင်
မစ်ခေါ်လုပ်မှု ဟိုတယ်တွင် တစ်မန်က်လုံး ထိုင်

လူနားဆောင် အမှတ်ပြောက် ၁၅၃
သသည်ကို ပြီးငွေလာ၍ ညာစားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
င် အပြင်သို့ လမ်းလျောက်ထွက်လေ၏။

သူထွက်သွားသောအခါ အန်းရေရှင်မှာ များ
စွာ သက်သာရာရသွားလေသည်။ အခန်းထဲ၌ မိမိတစ်
ယောက်တည်းရှိသည် ဟူသော အသိကို ခံစားကာ ဆိုဟာ
ပါဘုင် မလျှပ်မရှုက် ပြုမြတ်သက်စွာလဲလျောင်းနေရသည်
မှာအလွန်အရသာရှိလေဖွေတကား၊ စစ်မှုသော ပြုမဲ့ ချမ်း
ပျော်ရွှေ့မှုဟုသည် အထိုးတည်း မနေဘဲ မရရှိနိုင်၊ ကောင်း
ကင်ဘုံမှ လျောကျလာသော ကောင်းကင်တမန်သည်
လည်း ကောင်းကင်တမန်ဘဝှုံ မရရှိနိုင်သော အထိုး
တည်း လွှတ်လပ်မှုကို ရလို၍ ထာဝရဘုရားသခင်ထဲမှ
ဗောက်ဖျက်ထွက်ပြီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် စသဖြင့်
သူတွေ့မိ၏။ ရာဂင်က ပြီးခဲ့သော ရက်ပိုင်းအတွင်း သူ
မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့သည်တို့ကို ပြန်လှန် တွေးတော့ချင်နေ၏။
သို့သော မစ်ခေါ်လုပ်ကို ခေါင်းထဲက ထုတ်၍မရပေ။

‘အင်းလေ သူကလဲ ငါကို ခင်မင်လို့ ငါအတွက်
ဆိုပြီး ခွင့်တွေဘာတွေယူပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ မဟုတ်
လား’ ဒေါက်တာရာဂင်က စိတ်မသက်မသာနှင့် အေး
နေမိ၏။ ‘မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ချေရာက
ရမယ်ဆိတ် ဒီလိုအသိမျိုးထက် ဆိုးဝါးတာတော့ ရှိမယ်
မထင်ပါဘူး၊ အခုလဲကြည့်ဒီလုံးကြည့်တဲ့ အမှတ်တမဲ့

တော့သဘောကောင်းသလိုစာနာစိတ်ရှိသလိုပျော်တယ်
သလိုထင်ရပါရဲ့၊ တကယ်လက်တွေ့ကျတော့အင်မတဲ့
စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ တချို့
လူတွေဟာ ဒီလိပ်၊ စကားပြောတာ ကြည့်တော့ အင်
မတန် တတ်သိလိမ္မာတဲ့ ပုံမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ် ပေါင်
ကြည့်မှ ဘာအသိဉာဏ်တစ်ခုမှ မရှိတဲ့ လူမှန်း သိရတယ်

နောက်တစ်နှင့် ရာဂါင်က မိမိအောင်းကြောင်း
အခန်းထဲက ထွက်မည်မဟုတ်ပြောင်း ကြိုတင်အသိယော်
လိုက်၏။ သူက ဆိုဟပေါ်တွင် လှဲကာ မျက်နှာကို ခုံ
ဘက်သို့ လှည့်ထား၏။ သူ့စိတ်အောင် သူ စိတ်အောင်
အောင် စကားတွေ လျောက်ပြောနေသောအခါ သူ၏မှာ
ဒုက္ခခံနေပြီး မိတ်ဆွေထွက်သွားသောအခါမှ သက်သာ
ရာရေးလေသည်။ ရာဂါင်မှာတစ်နှုန်းထက် တစ်နှုန်း၊ စကား
များသည်ထက် များကာ အရောင်သည်ထက် ဝင်လာ
သော စိတ်အောင်းအား ပို၍ပို၍ မကျေမှုချမှုး ဖြစ်လာ
သက္ကာသို့ ဤခေရီကိုလိုက်ပါခဲ့မိသော မိမိကိုယ်ကိုလည်း
များစွာ အော့သဖြစ်နေမိတော့၏။ လေးနက်ကြီးကျယ်
သော အကြောင်းအရာများသို့ကား သူ၏စိတ်အာရုံး၌
မြင့်တင် ဖြန့်ကျက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

‘ကရိုမော်မြောတဲ့ တကယ်လက်တွေ့ဘဝ ဆိုတော့ နည်းနည်းနှင့် လာပြီ ထင်တယ်’ ဆရာဝန်၏

အသေးအဖွဲ့တွေ လျှစ်လျှို့မရှိနိုင်ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်
ကို မကျေမှုချမှုးဖြစ်ကာ တွေ့မိ၏။ ‘အင်းလေ ဒါတွေ
က အလကားပါ၊ မကြာခင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှာပဲ၊
အဒီတော့မှ အားလုံး နိုင်ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်မှာ’

ပိတာစာတ်ရောက်သောအခါ၌လည်း သူက မော်
စကိုမှာကဲ့သို့ပင် ဟိုတယ်က မခွာ၊ ဆိုဟပေါ်တွင် လျှို့
နေသည်။ ဘီယာသောက်ချင်သောအခါမှာသာ ခဏ ထဲ
သည်။

သူ့စိတ်အောင်းကမူ ဝါအောသို့ သွားဖို့သာ တစ်
ချိန်လုံး စည်းရုံးနေးလေသည်။

‘ပြောစမ်းပါ၊ မစ်အေးလ်ရာ၊ ကျွန်ုတ်က ဘာ
အတွက် ဝါအောသွားရမှာလဲ’ ရာဂါင်က တောင်းတောင်း
ပန်ပန် ပြောလေသည်။ ‘ခင်ဗျားဘာသာပဲ သွားပါများ၊
ကျွန်ုတ်က အိမ်ပြန်ပါရစေ’

‘ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲလဲ’ မစ်အေးလ်က အတင်း
အကျပ် လုပ်နေလေသည်။ ‘ဝါအောက တကယ်ကြီး
ကျယ်တဲ့ ပြီးပြီ၊ ကျွန်ုတ်တွေ့တစ်သက်မှာ ဝါအောမှာ နေ့စွဲ
ရတဲ့ ငါးနှစ်လောက် ပျော်စရာကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး’

ရာဂါင်မှာ ပြင်းဆန်နိုင်သော စိတ်ဓာတ်အား မရှိ
ရကား မိမိအလိုဆန္ဒနှင့် ဆန်ကျင်ကာ ဝါအောသို့ လိုက်
ပါ သွားပြန်ပါလေသည်။ ဝါအောက္ခာလည်း အခန်းထဲ

က ဆိုဟပ်ဘွင်ပင် လှဲကာ မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊
မိတ်ဆွေကြီးအား လည်းကောင်း၊ ရရှားစကားကို နဲ့
မလည်ဟန် ဆောင်ကြသော ဟိုတယ် အခိုင်းအစေများ
အား လည်းကောင်း ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။ မစ်
ဓော်မှာ ခါတိုင်းလိုပင် အားရပါးရ ချင်ချင်လန်းလန်း
ရှိကာ နေထွက်က နေဝင် တစ်နှိုးလုံး လျောက်ပြီး သူ့သိ
ဟောင်း ကျော်းများကို လိုက်လှရာမျှနေတော်၏။
တစ်ခါတစ်ရုံး အပြင်များပင် ညာအိပ်နေလေသည်။ ထိုသို့
သော ညာတစ်ညာ ဘယ်သိဘယ်ဝယ်မှန်း မသိသော အရှင်
၌ အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး အောက်တစ်နှုံးနှုံးတော့ဖော်ပြန်
ရောက်လာသောအခါ၍၍ကား မစ်ဓော်မှာ အလွန်အမင်း
စိတ်လျှပ်ရှားနေဟန် ရှိပြီး မျက်နှာများ နိမြန်းကာခံပင်
ကလည်း ဖို့ရို့ဟားရား ဖြစ်၍နေ၏။ သူက အခန်းထဲ၌
အတော်ကြီး ကြာအောင် ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် လျောက်
နေရင်း ပါးစပ်မှ တိုးတိုးလေသံဖြင့် တတ္ထတ်တွတ် ရွှေ့
နေ၏။ ထိုနောက်မှ ရှုတ်တရှုက ရပ်ကာ။

‘ဂုဏ်သိက္ခာက အခိုက်ပဲ့ဟု ပြောလိုက်လေသည်။’

ထိုနောက်တွင်ကား အတန်ကြာအောင် လျောက်
နေပြန်ကာ ခေါင်းကို လက်နှစ်ပက်နှင့် ညုပ်ကိုင်လျက်
ကြကွဲသော အသဖြင့် ‘ဟုတ်တယ်များ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲ
အခိုက ထားရမှာပဲ၊ ဘုရားသခင် လျှစ်လျှော်တော်မှတဲ့

ဘာဘိလုံးမျိုးကို ကျေပ် လာဖို့စိတ်ကျုံးမိခဲ့တာကိုပဲ ကျို့နဲ့
ဆုတော့မှာပဲ့ဟူ၍ ပြောပြီး ဒေါက်တာရာဂင်ဘက်သို့
လျဉ်ကာ ‘င်္မားတော့ ကျေပ်ကို ရှုတ်ချို့သင့်နေပြီပေါ့
သူ၊ ကျွန်ုင်တော့ ရှိသမျှတော့ အကုန်လုံးရဲ့ခဲ့ပြီ့၊ ကျွန်ုင်
တော့ကို ရှာသံကို ပေါ်လောက် ပေးစမ်းပါဗျာ’

ဆရာဝန်က ရွာသံကို ရောက်ပြီး နောက် ဘာ
ဘုတ်ခွဲးမှ ပြောမနေဘဲ သူ့မိတ်ဆွေအား ပေးလိုက်၏။
ရှုက်စိတ် ဒေါသစိတ်တို့ပြင့် မျက်နှာကြီး နိလျက်ပင် ရှိ
သေးသော မစ်ဓော်မှာ အမိုးယ်မရှိ အဆက်အစပ်မရှိ
သည့်ကတိသွားတစ်ခု ရွှေ့တိုကာ စစ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်း
၍ ထွက်သွားသည်။ နှစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ အ
ခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ကုလားထိုင်ပဲ့ဘွင် ပစ်
ထိုင်ကာ သက်ပြင်းကို ပြင်းစွာ ချေလေသည်။

‘ကျွန်ုင်တော်ရှုက်သိက္ခာတော့ ဆယ်နှင့်ခဲ့ပြီ့လျှော်
တော်တို့ ဒီနှိုးက စွာကြရအောင်၊ ဒီလောက် စုတ်ပဲတဲ့ နှိုး
မှာ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ကာလေးတောင် မနေချင်တော့
ဘုံးများ၊ အလကား လုလိမ်လုကောက်တွေ ညာစကြီးယေး၊
သူလျှော်တွေချည်းပဲ့’

မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် နှို့သို့ ပြန်ရောက်လာသော
အချိန်ကား နိုင်ဘာလပင် တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လမ်းများမှာ
နှင်းခဲား ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ ဒေါက်တာ ခို

ဘိတ္တုတော်မှာ ဒေါက်တာ ရာဂင်၏ နေရာကို လွှဲပြောင်း
ယူပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခင်အခန်းတွင်ပင် နေရာကျော်
၏။ သူက ရာဂင်ပြန်ရောက်ပြီး သူ့အခန်းမှ ရွှေ့ပြောင်း
ပေးမည့် အချိန်ကို စောင့်မြှုပ်နေလေသည်။ ခိုဘိတ္တုတော်မှာ
က သူ့ထမင်းချက်ပါဟု ပြောထားသည့်ရှုပ်ခံဆိုးဆိုး
မိန့်မှုမှာ ယခုအခါ၌ ဆေးရှုံးဝင်းထဲရှိ အဆောင်ငယ်တစ်
ခုတွင် နေရာယူလျက် ရှိလေပြီ။

ဆေးရှုံးနှင့်ပတ်သက်သည့် ကောလာဟလ သတင်း
အသစ်များ တစ်မြို့လုံး ပုံးမွားလျက်ရှိရာ ထိုအရှပ်ဆိုးဆိုး
မိန့်မှုသည် အပ်ချုပ်ရေး အရာရှိနှင့် ခိုက်ဖြစ်ပွားသည့်
အကြောင်း၊ နောက်တွင် အပ်ချုပ်ရေးအရာရှိက သူမအား
ရှုံးထောက်တောင်းပန်ရကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောကြားကြ
သည်။

ဒေါက်တာ ရာဂင်မှာ ခရီးမှ ပြန်ရောက်သည့် နေရာ
ပင် အီမီခန်းအသစ် ရှာရလေတော့သည်။

‘ကိုင်း...မိတ်ဆွဲကြီးရေး ကျွန်ုတ်ဘာအပြောအဆို
နေရာမကျရင်လဲ တစ်ဆိတ်သည်းခုဗျား လောလာဆယ်
ခင်မွားလက်ထဲ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ ပြောစမ်းပါရီး’
စာတိက်ပိုလ်ကြီးက ရှာက်ချွဲ့ရှိလေသဖြင့် မေးလေသည်။

ရာဂင်က သူ့တွင် ပိုက်ဆံမည့်မြှေကျော်သည်ကို စိတ်
ထဲက ကွက်ပြီးနောက် ‘ရှစ်ဆယ့်မြောက် ရှာသယ်ရှိတယ်’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ’ မစ်အေးလ်က အကျပ်ရှိက်
သွားဟန် ရှိသည်။ ‘ခင်ဗျား ပိုင်ဆိုင်သမ္မတွေကြီး စုစု
ပေါင်း ဘယ်လောက် ရှိသလဲ မေးတာပါ’

‘ကျွန်ုတ်ပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့များ ရှစ်ဆယ့်မြောက်
ရှာသယ် ရှိတယ် ဒါ အကုန်ပဲ’

မစ်အေးလ်သည် ဆရာဝန်အား ရှိသားပြောင့်မတ်
သူ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားသူ တစ်ယောက်ဟုသာ
အမြဲသဘာထားခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သူ့တွင် တစ်
နေရာရှုံး အနည်းဆုံး ရှာသယ်နှစ်သောင်းလောက်တော့
သိပိုက်၍ ရှိပိုမိုမည်ဟု ယုမ္မတ်ထားခဲ့လေသည်။ ယခုကဲ့
သို့ သူ့မိတ်ဆွဲခမြာ လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါး နှီးပါးလောက်
ဖြစ်နေဖုန်း သိရသောအခါ မစ်အေးလ်မှာ မျက်ရည်မဆည်
နှင့် ဖြစ်ကာ ရာဂင်အား ပြော၍ ဖက်ထားမိလေတော့သည်။

၁၅

အန်ဒရေရာဂင်သည် ဘီလိုဟာအမည်ရှိမိန်းမ တစ်
ယောက်ပိုင်သည် ပြေတင်းပေါ်ကံသုံးပေါက်သာပါသော
အီမံကလေးတစ်လုံးသို့ ပြောင်း၍ နေထိုင်လေသည်။ သူ
က လမ်းဘက်ရှိ အခန်းနှစ်ခန်းကို ယူထားပြီး အီမံရှင်မ၊
ကလေးသုံးယောက်နှင့် ဒါရိယာတိုက ကျွန်ုသာအဖန်。
တစ်ခန်းနှင့် မီးပိုချောင်တို့တွင် နေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရှုံး
အီမံရှင်မ၏ ရည်းစား အရက်သမားက ဉာဏ်တွင်
ရောက်လာပြီး ရူပူသောင်းကျွန်ုးတတ်ရာ ဒါရိယာနှင့်
ကလေးများမှာ အထိတ်ထိတ် အလန်လန်းဖြစ်ရတတ်၏။
ထိသူက မီးပိုနားတွင် ထိုင်ကာ အရက်ပေးပို့တကျည်
ကျည် တောင်းတတ်သည်။ သူတို့အခန်းထဲတွင် လူတွေ
ပြည့်ကျေပ်၍နေရာ ရာဂင်သည် ကလေးများကျွန်ုးအခန်း
ထဲ ခေါ်သွင်းကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၍ အီမံမရာ နေရာလုပ်

ပေါ်တတိ၏။ သူက ကငဲးများအတွက် ဤသို့ဆောင်
ရွက်ပေးရသည်ကို များစွာ ကျေနှပ်နှစ်သိမ့်မိလသည်။
ယခင်အတိုင်းပင် သူက နံနက် ရှစ်နာရီတွင် အပိုရာ
မှထကာ လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ ထိနောက်စားပွဲ
တွင် ထိုင်ကာ စာအုပ်ဟောင်းများ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းများ
ကို ဖတ်လေသည်။ ယခုကား စာအုပ်အသစ်များ ဝယ်ဖို့
မတတ်နိုင်တော့ပြီ ဖြစ်သည်။ နေရာအသစ် ဖြစ်၍ တစ်
ကြောင်း၊ ဖတ်သောအကြောင်းအရာကလည်း ထပ်နေပြီ
ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း ရာဂိုလ်မှာ ယခင်ကလောက် စာထဲ
တွင် အာရုံအပြည့် မဝင်နိုင်ဘဲ ရှိပြီး ယခင်ကကဲ့သို့ နာရီ
ပေါင်းများစွာလည်း တောက်လျောက် မဋ္ဌားမငွေ့ဖင်းရှိဖို့
မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ အလကား
ထိုင်မနေချင်သည်နင့် သူက သူ့ပိုင် စာအုပ်များ အားလုံး
ကို ကက်တလောက် တစ်ခါ ပြုလုပ်ပြီး စာအုပ်တိုင်း၏
နောက်ကျောတွင်လည်း သက်ဆိုင်ရာအမှတ်အသားများ
ဖြုံလုပ်လေသည်။ စက်ယန္တရား တစ်ခုလို တစ်သမတ်
တည်း လုပ်ရသည် အလွန် ပင်ပန်းသော စာအုပ် ကက်
တလောက် အလုပ်မှာ စာဖတ်ခြင်းထက်ပို၍ အလုပ်၌ အာ
ရုံဝင်စားဖော်။ လူ ပင်ပန်းသော်လည်း စိတ် မပင်ပန်း
သည် ဤအလုပ်မှာ ထူးထူးခြားခြားပင် သူ၏ စိတ်ကို
ကြည့်လင်ဖော်။ ဘာကိုမျှ မတွေးတော့နိုင်ဘဲ အလုပ်

သည်: ခနိုင်စွမ်း မရှိတော့ကြောင်း၊ မိမိအား ဒုက္ခာအပုံပုံကို ခံစားစေခဲ့သော လူယဉ်မာများ၊ လူ၊ အန္တများ အနေနှင့် ယင်းတို့၏ ပြစ်မှုအတွက် နှစ်နာကြားပေးလိုပါက တစ်ခု တည်းသော နည်းလမ်းမှာ မိမိအား အလုံထောင်ချထားလိုက်ဖိုပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့လေသည်။ ဤဗျာပင် မကသေး၊ သူ့ထံ လာရောက်သည် နှစ်ကြီးမှုစ်ခါလုံးမှာ ပင် ဒေါက်တာရာဂင်က ပြန်ခါနီးတွင် ကောင်းသော ညပါဟု နှုတ်ဆက်တိုင်: ‘သွားဗျာ... သေဗျာ’ဟူ၍ ဒေါသာ နှင့် ပြောဆိုလွှတ်လိုက်သည်ချည်းဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ဒေါက်တာရာဂင်မှာ စိတ်က သွားချင်လော်လည်း အဆောင်ယောသို့ တတိယအကြိမ်သွားသွားမသွားသင့် ဝေခွဲမရနိုင်ဘဲ ရှိရလေသည်။

ရှေးကမူ ဒေါက်တာရာဂင်မှာ နေ့လယ်ပိုင်း အခို့များကို အခန်းထဲတွင် ဒေါက်တုံးခေါက်ပြန် လျောာက်ကာ အတွေးနက်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်စေလေရှိခဲ့၏။ ယခုကော်သွားမှာ ညနေပိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တိုင်အောင် နံရုကို မျက်နှာများ ဆိုဟေ့ပေါ်လေလျော်းကာ မကြားကျော်သော အကြောင်းကိစ္စမျိုး နံကိုသာ တွေးတော့နေမိအောင် သည်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့၍ သည် နောက်၌ပင် မိမိမှာပင်စင်သော်လည်းကောင်းမှ

အကြားတစ်စုတစ်ရာဆောင်လည်းကောင်း မရရှိခြင်းကို တွေးတော့ကာ ရာဂင်မှာ များစွာဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်စိုလေ သည်။ မိမိမှာလုပ်ငန်းတာဝန်ကို ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်မဟုတ်သည်ကား အမှန် ငင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ရိုးရိုးသားသား လုပ်သည်ဖြစ်စေ မလုပ်သည်ဖြစ်စေ ပင်စင်ထောက်ပံ့ကြား ရကြသည့်သာ ဖြစ်၏။ တရားရွှေတူမှုဆိုင်ရာ ခေတ်သစ်အမြင်အရှုပင် ထောက်ပံ့ကြေးများပေးရာ၌ လုပ်ခဲ့၏ အရည်အချင်း ဆက်မြက်ခြင်း မထက်မြက်ခြင်း၊ စာရို့လွှာ ကောင်းမွန် ခြင်း မကောင်းမွန်ခြင်း စသည်တို့ကို စဉ်းစားရန် မလို့၊ အာထုံးအဆင့်အတန်း ဘွဲ့ထူးရှု၏ထူးကို ကြည့်၍သာ သူ့ဖြတ်ရမည်ဟု၍ လက်ခံထားသည် မဟုတ်သလေား။ သို့ဖြစ်လျှင် သူက အဘယ်ကြောင့် ခြိုင်းချက်ဖြစ်နေရ သနည်း။ ယခုအခါ၌ သူ့တွင် ခြားတစ်ပြားမှ မရှိတော့။ ဆွားရင်းလာရင်း ဧရားဆိုင်များရှေ့က ဖြတ်လျောာက်မိ သားအခါ ဆိုင်ရှင်မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာ ရှာက်၍နေ၏။ သူ့မှာ သီယာဖိုးချည်း သုံးသယ်နှစ်ရှာယ်မျှ ကြွေးတင် အပြီး အိမ်လာကိုလည်း ကျောာင်းမလေးနိုင်ဘဲ ရှိပေးသည်။ ဒါရိုယာက သူ့အဝတ်အစားဟောင်းများနှင့် အုပ်ဟောင်းများကို သူ မသိအောင် ကိုဟ်တိတ် ချုံးမှုင်းဆန်း။ အိမ်ရှင် မိမိနာကား သူ့သခင်၌ တစ်

နေတွင် ငွေကြေးအမြာက်အမြား ရမည်ဖြစ်ကြောင်
လိမ့်ညာ၍ ထားလေသည်။

ရှုဂါင်မှာ မိမိစုဆောင်းထားခဲ့သောငွေ ရှာဘယ် တို့
ထောင်ခန့်ကို ခရီးထွက်ခြင်းဖြင့် ဖြန့်တိုးပစ်ခဲ့မိခြင်း၊ အ
တွက် မိမိကိုယ်ကို အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။
ယခုအချိန်၌သာဆိုပါမှ ထိုငွေ တစ်ထောင်မှာ အလွန်
အသုံးဝင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် အခြားသော သူများက မိမိအား အေးအေး
ချမ်းချမ်း မနေရအောင် လုပ်နေကြခြင်းကိုလည်း သူက
မကျေမနပ်ဖြစ်၍ နေ၏။ ဒေါက်တာ ခုံဘို့တော့ဟုတ်က မိမိ
မှာမကျန်းမာသော မိမိ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်
အား မကြာခဏ လာရောက်ကြည့်ရှုဖို့ ဝတ္ထရားရှိသည်
ဟု မှတ်ယူထားလေသည်။ ဒေါက်တာရာဂ်က ထိုလှ
နှင့် ပတ်သက်သဖြူ အကုန်လုံးကို စွဲမှန်း၍ နေ၏။ သူ၏
အစာဝန်သော မျက်နှာ၊ အထက်လေနှင့် ပြောနေသော
သူ့ကေားသံ ဟန်ပန်၊ သူ့ကို ရောင်းရင်းဟု ခေါ်ပုံများ
အပြင် ခုံထိရည်သော သူ့ဘွတ်ဖိနပ်ပြီး တွေအထိ အကုန်
လုံး လက်မခန့်င်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထိုအထဲတွင် အဆို
ဝါးဆုံး အချက်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း ဖြစ်၍ ငင်းက
ရာဂ်အား ကုသည့် ဝတ္ထရားရှိသည်။ အမှန်တကယ်လည်း
အေးဝါးကုသခြင်းဖြင့် ကုသည့်ရှိသည်ဟု၍ ခံယူ

ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုကြောင် သူလာသည့်အခါတိုင်း ဘရိ
မိက်တစ်ပုလင်းနှင့် ရှာဘတ်ဆေးပြား နည်းနည်းစီ ယူလာ
တတ်လေသည်။

တာတိုက်ပိုလ်ကလည်း သူ့မိတ်ဆွဲကြီးအား စိတ်
အပြောင်းအလဲ ဖြစ်အောင် စကားစမြည် ပြောပေးဖို့
တာဝန်ရှိသည်ဟု မှတ်ယူထားပြန်ပါ၏။ သူကလည်း
ရောက်ရောက်လာကာ တမင် လုပ်ထားသော ဟန်ပန်
ဆေသဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၊ ရာဂ်ကို ကြည့်
ရသည့်မှာ အလွန်အမင်း ကျွန်းမာရွင်လန်းဟန် ရှိသည့်၊
သိသိသော တိုးတက်လာပြီ စသည်ဖြင့် ပြောဆိုလိုက်
သုံးတတ်သော်လည်း သူ့မိတ်ထဲတွင်ကား မိတ်ဆွဲကြီး
၏ အခြေအနေမှာ မျှေားမျှေားလင့်ဖွယ်ရာ မရှိတော့ဟုသာ မှတ်
ယူလျက် ရှိလေသည်။ ဝါဆောတွင် ချေးခဲ့သော ငွေကို
လည်း သူက မပေးဆပ်ရသေးဘဲ ရှိရာသူမှာ ထိုအတွက်
အတော်ပင် အနေရအထိုင်ရခက်လျက်ရှိပြီး ထိုအတွက်
ကြောင့်ပင် နှိုးထက် ပို၍ ရယ်စရာများ ပြောဆိုခြင်း
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟားတိုက်ရယ်မောခြင်းများ
ပြုလုပ်နေရပေသည်။ သူ ပြောသော ပုံပြင်များ၊ အဖြစ်
အပျက်များမှာ ယူတွဲမရှိ အလွန်လည်း ရည်ရွားကာ နား
ထောင်ရသော အိမ်ရှင်ရော သူကိုယ်ဖိုင်ကိုပါ စိတ်
သက်မသာဖြစ်စေလေတော့၏။

၁၆၈ ဖေမြင့်

သူရှိနေလျှင် ရာဂင်က ဆိုဟပါ၌ နံရုံးမျက်နှာ
မူ၍လဲကာ အံကို တင်းတင်းကြိုတ်လျက် သူပြောသူ၏
နားထောင်နေလေ၏။ သူမှာ မိတ်ဆွေ တစ်ခေါ်ရောက်
တိုင်းရင်ထို့ စိတ်ပျက်သည်။ သူမြင်းတို့ တစ်ကြိုမ် စုပုံ
ကာ တဖြည့်ဖြည့်ဖြင့် ထိုအစုအပုံကြီးမှာ မြင့်မားသည်။
ထက် မြင့်မားလာပြီး လည်ချောင်းဝတ္ထ် တစ်ဆို၍ လာ
နေပြီဟု ခံစားနေရလေသည်။

အခြားသော သူများနှင့် ပတ်သက်၍ မကောင်းသော
အထင်အမြင်များ ရှိနေခြင်းကို ပပျောက်စေရန် အတွက်
ရာဂင်က မိမိကိုယ်တိုင်သည်လည်းကောင်း၊ ခိုဘိုတော့၏
တို့ စာတို့ကိုပိုလ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အနေးနှင့်အမြင့်
ဆိုသလို ခြေရာလက်ရာ မကျွန်အောင် ပျောက်ကွယ်သွား
ကြရမည့်သူများသာဖြစ်ကြောင်း၊ နောင်အနှစ် တစ်သန်း
ခန်းကြောသောအခါ့၍ အသိဉာဏ်ရှိသော သွားဝါတစ်ရုံ
သည် ဤကဗ္ဗာမြေအနီးမှ ဖြတ်ကာ အာကာသထဲတွင်
ပုံသန်းသွားမည် ဆိုပါက ဤကဗ္ဗာမြေ၌ ကျောက်စိုင်
ကျောက်ခဲများမှ လွှဲ၍ ဘာကိုမျှ တွေ့ရလိုမည် မဟုတ်
ကြောင်း၊ လူယဉ်ကျေးမှု ဆိုသည်များ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား
ဆိုသည်များနှင့် အရာခံပါမ်းတို့သည်လည်း ကွယ်
ပျောက်ကာ ဤကဗ္ဗာမြေ၌ မြက်ရှိရှင်းတို့ပင် ပေါက်နိုင်
ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိ ကြွေးဆုံး

စရာရှိသောဆိုင်ရှင်ကို မြင်၍လည်း စိတ်အနောင့်အယုက်
ဖြစ်စရာ မလိုကြောင်း၊ ခိုဘိုတော့လို့ အနဲ့သာတဲ့ တစ်
ယောက်သည် လည်းကောင်း၊ စာတို့ကိုပိုလ်နှင့် ပေါင်း
သင်းဆက်ဆံရသည် ဝင့်ခုက္ခာ ဟူသည်လည်းကောင်း၊
ဘယ်ကလောက်မှ အရေးမပါနိုင်ကြောင်း၊ အရာအားလုံး
သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိနိုင်သောဖြစ်ကြောင်း၊ သသည် အတွေး
များကို အားတင်း၍ တွေးနေရလေသည်။

သို့သော် ထိုအတွေးများက သူ့အား ကူညီနိုင်စွမ်း
မရှိကြတော့ပေါ့၊ နောင်အနှစ်တစ်သန်းတွင်ရှိမည့် ကဗ္ဗာ
ခြေ ဆိုသော ဤဟေးနာတ်ကို စက္ခအာရုံတွင် မြင်ယောင်
၍ ကြည့်မိလေတိုင်း ကျောက်ဆောင် ပြောင်ပြောင်၏
များကိုကွယ်မှ ဒုံးထံ ဘွတ်ဖိန်ရှည်ကြီး စီးထားသည်
ခိုဘိုတော့က ပေါ်၍လာမည်။ သို့မဟုတ် တမင် ဟန်
လုပ်ကာ ရယ်မောနေသည် မတို့လောက ပေါ်၍လာကာ
စနီးစနောင့်အမှုအရာဖြင့် ‘ဝါဆောတုန်းက အကြွေးနဲ့
ပတ်သက်လို့ မပုပါနဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရာ၊ ကျွန်တော် တစ်
နေ့နေ့ ပြန်ဆပ်မှာပါ၊ တကယ်ပါ’ ဟူ၍ အသံပို့တို့တို့
နှင့် ပြောနေလေသည်။

တစ်နေ့ နှေ့လယ်၌ ရာဂင်သည် ဆိုဟပေါ်ဘွဲ့
သူ၏နေစဉ် စာတိက်စိုလ်ကြီး ရောက်၍လာ၏။ တိုက်
ဘိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိအချိန်၌ပင် ခိုဘိုတော့ဖော်ကလည်း သူ၏။
ဘရိမိက်ပုလင်းနှင့် ရောက်၍လာပြန်၏။ ရာဂင်က လက်
ခံဖက်ကို အားပြု၍ ထကာ ဆိုဟပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေ
သည်။

‘ဟော မိတ်ဆွေကြီး ဒီနေ့ ပိုပြီး လန်းလန်း ဆန်း
ဆန်း ဖြစ်လာတယ်၊ အများကြီး ကောင်းလာပြီ၊ တကယ့်
ကို ကျွန်းမာသနစွမ်းတဲ့ ပုံမျိုးဗျာ’ ဟူ၍ စာတိက်စိုလ်ကြီး
က ပြောလေသည်။

‘ကျွန်းကျွန်းမာမာ ရှိခို့ အချိန်တန်ပါပြီဗျာ၊ ရောင်း
ငွေးကြီးလဲ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ နေရတာကြီး ငွေးလာရောပါ’ ခိုဘို
ဘော်က တစ်ချက်သမ်းဝေရင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘တော်တော်ကြာတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ဖြစ်လာမှာ
ပါဗျူ’ မစ်အေးလိုက ဝင်ရေရာလိုက်သည်။ ‘နောက်နှစ်ပေါင်း
တစ်ရာလောက်တော့ အသာလေး နော်းမှာပဲ’

‘နောက်နှစ်တစ်ရာ နေ့မနေ့တော့ မပြောတတ်ဘူး
ပေါဗျူဒါပမဲ့ နောက်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်တော့
ကျေနှံကျေနှံမှာမှာ ရှိမှာ သေချာပါတယ်’ ခို့ဘို့တော့ဟုတ်က
တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ အာမခံသည်၏အလား ‘မနိုင်ပါနဲ့
ရောင်းရင်းရာ အားတင်းထားစမ်းပါ’ ဟု ဆိုသည်။

‘ဒါပေါဗျူကျေပိတ္ထိဘယ်လိုကောင်တွေဆိုတာ လူ
တွေ သိအောင် ပြရမယ်ဟား ဟား’ မစ်အေးလိုက ရာဂါင်း
ပေါင်ကို ပုတ်ကာ ကျေယ်လောင်စွာ ရှယ်မောလိုက်၏။
‘ကြည့်နေ့၊ လာမယ့် နွေရာသိကျေရင် ကျေပိတ္ထိ ကော့ကေး
ဆပ်ကို သွားကြမယ်၊ တော့တွေ တော့တွေ လျောက်ပြီး
မြင်းစီးကြမယ်၊ ခြုပ်ခြပ်ချုပ် ချုပ်ခြပ်ခြပ်နဲ့၊ အဲဒီက ပြန်လာ
တော့ဘယ်သွားပြောနိုင်မလဲ၍ ကျေပိတ္ထိ မင်္ဂလာပွဲမှာ က
မနေရဘူးလို့’ မစ်အေးလိုက ခို့ဘို့တော့ဟုတ်အား မသိမသာ
မျက်စီမံတိပြုလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေကြီးရာ ခင်ဗျူးကို ကျေပိတ္ထိ
မိန့်မ ပေးဘားရမယ်၊ တကယ်ပြောတာ’

ရာဂါင်က မိမိရင်ထဲမှ ပျို့ချင် အန်ချင်စိတ် အစိုင်

:အဲသည် လည်ချောင်းဝသို့ ရောက်လာနေပြီဟု ခဲ့စား
ရှုံး။ ပြီးသွဲ့ ရင်ကလည်း ပြင်းစွာ ခုနှစ်လာ၏။

‘စိတ်ည့်တယ် ဗျာ’ သူက ရှုတ်တရှုက ထကာ
ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွား၏။ ‘ခင်ဗျူးတို့ အခုပြောနေ
ကြတာတွေ ကြားရတိုင်း ကျေပ်မှာ ဘယ်လောက် စိတ်
မချမ်းသာ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျူးတို့ သိရှုံးလားလူ’

သူက ခါတိုင်းလို့ တည်ပြုမြို့အေးဆေး၍ ယဉ်ကျေး
မွယ်ရာသာ လေသံပြုင်ပင် စကားပြောဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့
သည်။ သို့သော် ထိုအလိုအန္တကို ဆန်ကျင်လျက် သူက
မျက်နှာကြီး နိမ့်မျက်နှာကြီး လက်သီးလက်မောင်း တန်းမိ
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်၍ လာ
၏။ သူက တအားအော်လိုက်ရာ အော်သံက သူ့အသံ
နှင့်မတူဘဲ အမြားလူ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသံနှင့် တူ
နေ၏။

‘ကျေပ်ဘာသာ ကျေပ် နေပါရစေဗျူး သွားမှာ နှစ်
ယောက်စလုံး ထွေက်သွားကြ’

‘ညွှန်သည်နှစ်ယောက်က နေရာမှ ထကာ သူ့ရှုံး
ကြည့်နေကြသည်။ ပထမ အုံသိစိတ်ပြင်းကြည့်နေသည်။
နောက်တော့ ကြောက်လာကြသည်။’

‘နှစ်ယောက်စလုံး ထွေက်သွားစမ်း’ ရှောင်က အော်
ပြန်သည်။ ‘အလကား နာလပိန်းတဲ့ လူ့အန္တတွေ၊ လူ

ယုတ်မာတွေ၊ ကျူပ် ခင်ဗျားတို့နဲ့ အပေါင်းအသင်းလဲ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားဆေးတွေရော ကျူပ် ဘလို့မရှိဘူး၊ အလကား အရှုံး၊ အင်မတန် စက်ဆုပ်စရာ အောက်လီဆန်စရာ ကောင်းတဲ့ဟာတွေ’

‘နိုဘိတော့မျိုးနဲ့ စာတိုက်မို့လဲတို့သည် ကြောက်ရွှေ ထိတ်လန်းစွာဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည်းကာ တံခါးဝါးဝါးဆုံးနောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် ပြီး ရှင်း အပြင်ဘက် စကြော့သို့ ရောက်လာကြ၏။ ရာဂင်က ဘရှိမိုက်ပုလင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ တအား ပစ်ပေါက် လိုက်သည်။ ပုလင်းက တံခါးပေါင်ကို ထိကာ အစိတ် စိတ် အမြှာမြှာ ကွဲပွားသည်။

‘သေကြော့အကုန်လုံး သေကြော့’ ရာဂင်က သူတို့ နောက်မှ ပြီးလိုက်ကာ ရို့သံပါကြီးနဲ့အောင်သည်။ ‘မသာ တွေ’

‘ညွှေ့သည်များ ပြန်သွားပြီး သောအခါ ရာဂင်က ဆိုဟ ပေါ်၍ လွှဲကာ ခြေလက်ဆန္ဒ်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကား အဖြား အကြီးအကျယ် တက်သကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ် တုန်း၍ နေ၏။ ပါးစပ်ကဗျာကား နလပိန်းတဲ့ တွေ ၁၂၈ တွေ လုယုတ်မာတွေ ဟူ၍သာ ထပ်တလဲလဲ ရော်တွေ၍ ရှိလေသည်။’

‘ပြန်လည်၍ စိတ်တည်းပြုမြှင့်သွားသည့်အခါ သူ ပထာ

ဆုံးတွေးမိသည့်အရာကား မစ်ခေါ်လဲမှုများအလွန်အမင်း ရှုက်ရွှေ လျှက် ရှိလိမ့်မည်။ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိနိုက် နေပေလိမ့်မည် ဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်၏။ စောစောက အဖြစ်မှာ အလွန် ဆုံးဝါးလှုသိသည်။ မိမိ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဤသို့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ အော်အရေရာက် သည် အသီအလိမ္ာ ရှိသော သူ တစ်ယောက်၊ ဆင်ခြင် တိုင်းတွောတတ်သော လုတစ်ယောက်ဟု အသုံး ဆိန့်ပါ ဘေးအံနည်း။ သိမြင် နားလည်မှုနဲ့ စိတ်ခံစားမှုအခွဲများ ကင်းစင်သည့် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုတို့အတွက် မိမိ အား ထုတ်ခဲ့ခြင်းတို့သည် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်ကုန်ကြလေပြီ သည်။’

ထုတ်သွေလုံး ရာဂင်မှာ ရှုက်ရွှေခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ဘါသဖြစ်ခြင်းဖြင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ နောက် တစ်နေ့ နံနက် ဆယ်မာရီခန့်တွင် သူက စာတိုက်သို့သွားကာ မိတ်ဆွေကြီးအား တောင်းပန်ခြင်း ပြုလေသည်။

‘မဟုတ်တာများ ဖြစ်ပြီး တာတွေ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ’ စာတိုက်မှုလ်က ဝမ်းသာရှိက်လွှဲစွာဖြင့် သူ လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ပြောလေသည်။ ‘ပြီးတာတွေ ပြီးပါ အပေါ့၊ ပေါ့ လွှဲသတ်မှတ်ကင်’ သူက ရှုတ်တရှုက် လှမ်းအော်လိုက်ရာ သူ အသုံးများ ကျယ်လောင်လွန်းရှာကား အ အုပ်သမားများရော အလုပ်ကိစ္စအတွက် လာကြသူများ

ပါ အလန်တကြား လျည်ကြည့်ခိုက်သည်။ 'ကုလားထိုင်
တစ်လုံး ယူခဲ့ဟော ခင်ဗျား ခဏရောင်းဦး' မှတ်ပုံတင်စာ
တစ်စောင်ကို ပြတင်းပေါက်သတိုင်ဗျား ကြားမှနေ၍သူ
ထံ ထိုးပေးနေသော မိန့်းမ တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြော
လိုက်သည်။ 'ကျော်အလုပ်များနေတာ မမြင်ဘူးလားများ
ကိုစွမ်းရှိပါဘူး မိတ်ဆွေကြီးရာ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြန်ဖော်
မနေစမ်းပါနဲ့' သူက ရာဂါင်အား ချုပ်ခင်မြတ်နိုင်ဗြာပြင်
ကြည့်ကာ 'က ဒီမှာထိုင်စမ်းပါဉိုး ကိုယ့်လုရာ၊ ကျွန်တော်
ကို ချိုးမြှင့်တယ်လို့ သဘောထားပါတယ်'

သူက ခဏမျှပေါင်ကိုပွဲတို့နေသည်။ ထိုနောက်ရှာ

'ကျွန်တော် တစ်ချက်ကလေးမှ မိတ်မဆိုးမိပါဘူး
များ နေထိုင်မကောင်းတဲ့အခါ ဒီလိုပဲပါ့' ခင်ဗျားမင်္ဂလာ
က ရှုတ်တရက် ထဲဖြစ်တော့ ကျွန်တော်ရော ဒေါက်တာ
ခိုဘိုတော့ဖို့ပါ လန်းသူးကြတယ်၊ ခင်ဗျားဆီက ထွေ
လာတော့ ကျော်တို့နှစ်ယောက် ခင်ဗျားအကြောင်း အကြာကြီး
ဆွေးနွေးကြသေးတယ်၊ ပြောစမ်းပါ အန်ဒဏ်ရော်
ရာ၊ ကိုယ်နေမကောင်းတဲ့ကိုစွဲကို ဘာကြောင့်ကောင်း
ကောင်း ဂရာမြစ်ကိုသဲ နေရတာလဲ၊ ဒီလိုပဲ ပေယျာလကာ
ထားနေလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ် မိတ်မရှိနဲ့နော်' စာတိုက်စို့
က ရှုတ်တရက် တိုးတိုးအသံ့ ပြောင်းကာ 'ခင်ဗျား

အခုနေနေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာကျိန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်
ဘူး၊ လူတွေသိပ်များတယ်၊ ညစ်ပတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်
ဓားက ဆေးဝါးကုသမှုလဲ ကောင်းကောင်း မခံယူဘူး၊
တကယ် ကုသမယ် ဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားမှာ ငွေကြား အလုံ
အလောက် မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မိတ်ဆွေကြီးကိုကျွန်တော်
ပြောမယ်၊ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ဖို့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား
ကဲ့ ဆေးရုတက်ဖို့ တောင်းပန်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား
တယ်၊ အဲဒီမှာကျတော့ ခင်ဗျား အစားအသောက်လဲ
ဆောင်းကောင်းစားရမယ်၊ ဂရာတစိုက်နဲ့ ကောင်းကောင်
ခုံးမွန် ဆေးဝါးကုသမှုလဲ ခံရမယ်၊ ရှုစ်ကိုယ်ချင်းမို့လို့
ပြောရမယ်၊ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ဖို့က နည်းနည်း ရှိင်း
သလို ကြောင်းသလို ရှိပေမယ့် ဆေးဝါးကုသရေးအပိုင်း
လဲတော့ တကယ်ကျိမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် အား
အား ကိုးနိုင်လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပျော်၊ သူက ခင်ဗျား
အတွက်ဆိုရင် သူ့အစွမ်းရှိသောက် ကုည်းဆောင်ရွက်
သွားပါမယ်လို့ ကျွန်တော့ကို ကတိပေးထားတယ်'

ရာဂါင်ဗျားမှာ မိမိအပေါ်၌ ထားရှိသည့် မိတ်ဆွေကြီး
၏ သစ္စာနှင့် စေတနာကို သိရပြီးသည့်နောက် စာလိုက်
ဆိုင်ကြီး၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ မီးဆင်းနေသည့် တော်ပသော
ခုံးရည်ကြောင်းများကို မြင်ရပြန်သော့ဆုံး ဆတက်
ထမ်းပါး တို့၏ မိတ်ထိုက်မိရလေသည်။

‘မစ်ခေါ်ရယ် သူတို့ ပြောတာတွေ မယုံစမ်းပါနဲ့
ချာ’ သူက မိမိရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိကာ တိုးတိုးလေး
ပြောနေသည်။ ‘ဒါတွေ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူးပျော် အကုန်လုံး
လီမ်တာညာတာတွေပါ၊ ကျွန်တော်စိတ်မမှန်ဘူးလို့ ဖြစ်
နေရတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ တက္ကယ်တော့ ကျွန်တော်
ဒီမှာ နေခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ် အတော့အတွင်း အသိဉာဏ်
ရှိတဲ့ လူဆိုလို တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကျွန်တော် တွေ့
ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလူဟာလဲ စိတ်မနှစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်
နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ တည်နေတယ်၊ ကျွန်တော်
ပို့တဲ့ ဟာ နည်းနည်းလေးမှ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိပါဘူး
ကျွန်တော်ဟာ အနဲ့ရာယ်စက်ရှင်းထဲမှာ မိနေတာပါ၊ ဒါ
အထဲက လွှတ် မထွက်နိုင် ဖြစ်နေတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော်ဟာ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေပါပြီ၊
အခုနေ ခင်ဗျားတို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်တော် ဂရမနိုက်
တော့ပါဘူး’

‘ဆေးရုံတက်လိုက်ပါလား အနဲ့ဒရေးရယ်’

‘ဆေးရုံဖြစ်ဖြစ် သင်းချိုင်းဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဟာမှ မထုံး
ပါဘူး’

‘ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ ပြောတဲ့ အတိုင်း တသဝေ
မကိုနဲ့ လိုက်နာပါမယ်လို့ ကတိပေးစမ်းပါလား အနဲ့
ဒရေးရာ’

‘ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ဂရမနိုက်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား
အလိုဂိုရင် ကျွန်တော်ကတိပေးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော်ထပ်ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ဟာ အနဲ့ရာယ်စက်
ရိုင်းထဲမှာ ကျေရောက်နေတယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကျျှပ်မိတ်
ဆွေတွေရဲ့ စေတနာ မေတ္တာတရားတွေ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်
အရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဟာ ကျွန်တော်အတွက် ပျက်
သုဉ်းခြင်း၊ အိုတဲ့ အရာတစ်ခုတည်းကိုသာ ရှေးရှုံးနေတယ်၊
အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကဲကြမှာ ဘေးဆိုးကို ဝင်
တဲ့ နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှာ ဒါကို ခံယူဖို့ သတ္တိ
ခိုနေတယ်’

‘ခင်ဗျား ပြန်ကောင်းလာမှာပါ မိတ်ဆွေကြီးရာ’

‘ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေရ^၃
ကာလဲဗျာ’ ရာဂင်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် အခြားတွေ့နေရတဲ့ အခြေအနေမျှားကို သေ
တဲ့ အထိ ကြိုးမသွားရတဲ့ လူ အင်မတန်ရှားလိမ့်မယ်၊ ခင်
ဗျားမှာ ကျောက်ကပ်ရောက် ရှိတယ် ပြောလို့ ဖြစ်စေ နဲ့လုံး
ရောက် ရှိတယ် ပြောလို့ ဖြစ်စေ ခင်ဗျား ဆေးဝါးကုသမှု
ခံယူရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားကို ရုံးနေတယ်လို့
ဖြစ်စေ ရာဇ်ဝတ်ကောင်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ဖြစ်စေ
သုတို့က သတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်ကြလိမ့်ဆယ်၊ ဘာဖြစ်
ဖြစ် ဘစ်ခုတည်းသော အမို့ပျု့ယ်က လူတွေဟာ ခင်ဗျား

အပေါ် အာရုံစိုက်နောက်ပြီဆိတာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ အဘိုရာယ်
ကော်ပိုင်း၊ ထဲမှာ မိန္ဒါပြီ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွှာတိနိုင်တော့
ဘူး ဆိတာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီအထဲက လွှတ်အောင် ရှုန်း
လေလေ ဦးပြီး ချည်နောင်မိလေလေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒေါ်
တော့ အကောင်းဆုံးက လက်လျော့လိုက်ဖို့ပဲ၊ လူသား
ရဲ့ ဘယ်ကြီးပမ်းအားထဲတ်မှုကမှ ခင်ဗျားကို ဒိုက်လွှတ်
မြောက်စေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိတာ လက်ခဲလိုက်ဖို့
ပဲ၊ ကျွန်းတော်တော့ ဒီလိုပဲ မြင်တော့တယ်’

သုတို့ စကားပြောနေစဉ်အတွင်း စာတိုက်ပိုလ်၏
ပြတ်င်းပေါက်တွင် လူတွေ တစ်သိကြီး တန်းစီ၍ နေပြု
ဖြစ်၏။ ရာဂါင်က နေရာမှ ထကာ ပြန်ဖို့ဟန်ပြင်၏။ စာ
တိုက်ပိုလ်က ရာဂါင်အား နောက်တစ်ကြိမ်မြို့မြို့ကတိထပ်ယော
နိုင်းပြီး နောက် တဲ့ ခါးဝါးထဲ လိုက်ပို့လေသည်။

ထိုနေ့ညနောင်းတွင် ရာဂါင်အိမ့်သို့ ဒေါက်တာ
ခို့ ဘို့တော့မှု မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူက သို့
ရေအကျို့နှင့် ဒုးထဲ ပိုနိုင်ကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။
သူက မနေ့က ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပင် အေးအေးအေး
စကားပြောလေသည်။

‘ခင်ဗျားဆီကို အလုပ်ကိုစွဲနဲ့ လာခဲ့တာပဲ ရောင်းရင်
ရာ လူနာတစ်ယောက် ကူကြည့်ပေးစေချင်လို့ လိုက်နိုင်
ရင် ကျွန်းတော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား’

ခို့ဘို့တော့မှုသည် သူ့အား မိတ်အပြောင်းအလဲရ
ဆောင် လမ်းလျော်ကိုထွက်ဖို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်မည်သို့မဟုတ်
သူ့ကို ငွေစလေး နည်းနည်း ရအောင် အကုအညီပေးလို့
သာသောပြင် ခေါ်ခြင်းဖြစ်မည် စသဖြင့် ငွေးတော့
ကာ ရာဂါင်က အဝတ်အစားလျှော့ပြီး အပြောင်းထွက်လိုက်ခဲ့
သည်။ ခို့ဘို့တော့မှုအပေါ် ယမန်နောက် အပြုအမှုအတွက်
ပြန်လည် ပေးဆပ်ခွင့် ရသဖြင့် သူက ဝမ်းသာမိ၏။ ခို့
ဘို့တော့မှုက မိမိစိတ်အနောင့်အယုက် ဖြစ်စေမည် ထို့
အကြောင်းကို ထပ်မပြောဆိုခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်သည့်ပြင်
မပြောမိအောင်လည်း တမင်ရှောင်ရှားနေဟန် ရှိသဖြင့်
ငင်းအား အထူးကျေးဇူးတင်နေမိ၏။ သို့သော် အပြော
အဆိုဒ် ပျယ်ရာခြင်းကင်း၍ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း
ဒီမြို့ကျေလျသော ထိုသွေ့ ဥက္ကန်နိုာဏ်နက်များ ရှိနေခြင်း
ကိုကား ရာဂါင်တစ်ယောက် အဲ သုလောက်အောင် ငွေး
ရတော့မည်ဖြစ်၏။

‘ခင်ဗျားလူနာက ဘယ်မှာလဲပျော်’ ဒေါက်တာရာဂါင်
က မေးသည်။

‘ဆေးရုံမှာပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပြကြည့်မလို့ ကျွန်းတော်
ခို့တို့ကဲ့တာ အတော်ကြောပါပြီ၊ သိပ်စိတ်ဝင်စားရေားကောင်းတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ပဲပျော်’

ဆေးရုံဝင်းထဲ သို့ ဝင်လာကြပြီး နောက် ပင်မ

အဆောက်အအုံကြီးကို ကျွဲ့ပတ်ကာ စိတ်ရောဂါသည်
များ ထားသည့် အဆောင်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ တစ်လျှောက်
လုံး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြော
ကြခဲ့။ အဆောင်ထဲသို့ သူတို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ
နိကိုတာက ခါတိုင်းလိုပင်အနိုက်ပုံပေါ်မှ ခုန်ထကာသတိ
အနေအထားနှင့် ရပ်နေ၏။

‘ဒီအထဲက လူနာတစ်ယောက်က အဆုတ်ရောဂါ
ထပ်ဖြစ်နေလို့’ အဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လာကြရင်းအေက်
တာခိုဘိတော်ဗုံးက တစ်ယောက်တည်းပြောသလို ပြော
လိုက်သည်။ ‘ခဏာလေး စောင့်ဦးနော်၊ ကျွန်တော်နားကြ၏
သွားယဉ်လိုက်ဦးမယ်၊ အခုပဲ ပြန်လာမယ်’

ထိုနောက် သူက အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

၁၇

မျှောင်ရိပို့စ အချိန်ဖြစ်၏။ ဒုပ်ပင်ကရိမ္ားလိုက အိပ်
ဆာထွေင ခေါင်းအုံနှင့် မျက်နှာအပ်ကာ လွှာအိပ်နေ၏။
အကြောသေနေသွားက ခုတင်ပေါ်တွင် မလှပ်မယ်ကိုထိုင်
ကာ အသံမထွက်ဘဲ ငို၍၍နေ၏။ သူနှုတ်ခေါ်များက တ
လျှပ်လှပ် တရွေ့ခြေနေလေသည်။ အဆီတုံးသတ္တဝါကြီး
နှင့် စာရွေးစာရေးဟောင်းတို့မှာ အိပ်ပျော်၍ နေကြ၏။
လူနာဆောင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ပြုမြှင့်သက်နေသည်။

ရာက်က ရရှိမော်မြတ်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ
အောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။ သည်အတိုင်း နာရီဝက်ခုန်သာ
ပြောသွားသည် ခိုဘိတော်ဗုံးကား ပေါ်မလာ။ သူအား
နိကိုတာသာ ရောက်လာ၏။ နိကိုတာက ဆေးရတ်စုံ
သာတ်အကျိုးနှင့် ခြော်ဖိန်ပုံတို့ကို သူအား ကမ်းပေး
သည်။

‘ဒါတွေ လဲဝတ်လိုက်ပါ ဆရာ’ သူက အေးအေး ဆေးဆေး ပြောနေသည်။ ‘ဆရာ အိပ်ရာ ဒီဘက်မှာ ဆရာ၊ ဒီဘက်ကြပါ’ သူက မကြာသေးမိကမှ အဆောင် ထ သွေးလာပုံ ရသည့် ခုတင် တစ်လုံးကို ညွှန်ပြသည်။ ‘မနိုင်ပါနဲ့ဆရာ၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်နဲ့ ဆရာ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ’

ရာဂါင်က အားလုံးကို နားလည်လိုက်ပေပြီ။ သူက စကားတစ်ခွင့်မှ မပြောတော့ဘဲ ဂရိုမော်၏ အိပ်ရာမှ ထကာ နိကိတာ ပြခဲ့သော ခုတင်ဆိတ္တိလာပြီး တက်ထိုး နေလိုက်သည်။ ထိုနောက်မှ နိကိတာ အောင်မြန်မေးမှန်း တွေ့ရသဖြင့် သူက သူ ဝတ်ထားသမျှ အဝတ်အစားများ ကို ချုပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ပါဌားတွင် အဝတ်အစားကင်းမှာ သွားသောအခါမှ အနည်းငယ်အနေရအထိုင်ရခေါ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက်မှ ဆေးရုံ အဝတ်အစားများကို ဝတ်သည်။ ပထမ ဘောင်းဘိရှည်ကို ကောက်စွဲပါသည်။ ဘောင်းဘိက အများကြီး တို့နေ၏။ ရှုပ်အကျိုကမှ ရှည်၏ နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ဝတ်ရသည့် အပေါ်ရုံအကျိုကြီး တို့မှာကား ငါးကျေပ်တင်နဲ့ နဲ့လေသည်။

‘ဘုရားသခင် အလိုတော်အရ ဆရာ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ’ နိကိတာက တစ်ခါ ထပ်ပြာလိုက်ပြီး ရာဂါင် အဝတ်အစားများကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထိုနောက် နိကိတာက အပြင်ထွက်ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

‘မထူးပါဘူးဘွာ’ အန်းရေရာကင်က ရှုက်ရွှေ့သော မျက်နှာဖြင့် ဆေးရုံဝတ်ရုံကြီးကို ပတ်ခြုံလိုက်ကာ ယခု ဝတ်စုနှင့် မိမိမှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူ၍၍ နေလိမ့်မည်ဟု တွေ့မိ၏။ ‘အရပ်သားဝတ် ခါးရှည်ကုတ် အကျိုးပဲ ဝတ်ဝတ်၊ စစ်အကျိုးပဲ ဝတ်ဝတ်၊ ဆေးရုံဝတ်စုံပဲ ဝတ်ဝတ်၊ ငါးအတွက် ဘာထူးသွားမလဲ’

သို့သော်။ ဟာ နာရီ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ကုတ်အကျိုး သေးအိတ်ထဲက မှတ်စုံစာအပ်ပော့၊ စီးကရာက်ဘူးကော့၊ နိကိတာက အဝတ်အစားတွေ ဘယ် ယူသွားသလဲ။ နောင်ကို တစ်သာက်လုံး ဘောင်းဘိရှည်တို့၊ ခါးတို့ ကိုယ်ကျပ်အကျိုးတို့၊ ဘွတ်ဖိန်ပိတို့ စီးချင်မှ စီးရတော့မည်။ ယခုလို ရုတ်ခြည်းအပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားခြင်း၊ အတွက် စီတ်ထဲတွင် ထူးခြားသလိုလို နည်းနည်း အံ့ဩတုန်လှပ်သလိုတော့ ဖြစ်မိသား။ သို့သော် ယခုတိုင် အောက်တာရောက်က ဘီလို့ဗာ၏ တဲ့အောင်မှာ နေသည်ဖြစ်စေ၊ လူနာဆောင် အမှတ်ခြားက်မှာ နေသည် ဖြစ်စေ၊ မိမိအဖို့ အမှန်တကယ် ထူးခြားချက် တစ်ခါတစ်ခု မရှိနိုင်ဟူ၍ မှတ်ယူဆဲပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုသို့ ဘွေးတော်နေစဉ်မှာပင် လက်များက တုန်ယင်ကူးခြေ

ထောက်က ရေခဲတုံးကဲသို့ အေးစက်လာ၏။ အိုင်ပင် ဂရို
မော်သည် အီပိရာက အချိန်မရွှေ့ ခေါင်းထောင်ထလာ
နိုင်သည်။ ထလာလျှင် မိမိအား ဆေးရုံအဝတ်အစားနှင့်
တွေ့ပေတော့မည် ဟူသော အတွေ့ကြောင့် သူ တုန်လျှပ်
ချောက် ချားသွား လေသည်။ သူက နေရာမှ ထကာ
အဆောင်ထဲတွင် တစ်ခေါက် ဖြတ်လျောက်သည်။ ထို
နောက် ပြန်ထိုင်ပြန်သည်။

နာရိဝက်ခန့်ကြေသွားသည်။ ထိုနောက် တစ်နာရီ။
ကြေသော် ခုတင်ပေါ်၍ သည်အတိုင်း ထိုင်နေရာသည်ကို
သူ မခဲ့မရပိုင်းလောက်အောင် ဤြေးဇွဲလာသည်။ သည်
နေရာမှာ တစ်နေ့လုံး ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ တစ်ပတ် နေရ
မယ် ဆိုရင်ကော်၊ ဒီအထက် လူတွေ့လိုသာ တစ်သက်
လုံး နေရမယ်ဆိုရင်တော့။ အို ကိစ္စမရှိ၊ ဒီနားမှာ ထိုင်
မယ်၊ ဤြေးရင် ပြန်ထိုင်မယ်၊ ဒါပါပဲ။ ပြတင်းပေါက်ကနေ
အပြင်ကိုခဏာကြည့်မယ်၊ ဤြေးရင် အခန်းထဲမှာ ဟိုထောင့်
သည်ထောင့် ခေါက်တုန်းခေါက်ပြန် လျောက်မယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ဒါဤြေးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သည်နားမှာပဲ ကျောက်
တိုင် တစ်တိုင်လုံး အသေ ထိုင်ပြီး လျောက်တွေ့နေရမှာ
လား၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။

သူက ခုတင်ပေါ်တွင် လွှဲလိုက်သည်။ ထိုနောက်
ချက်ချင်းပြန်စောင်းပြီး သူတွေ့မှာ အမြတ်သည်။

စေးများကို အကျိုလက်မောင်းနှင့် သုတ်လိုက်သည်။ သူ,
မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာ ငါးကျပ်တင့်နဲ့ ရလာသည်ဟု ထင်
လာမိသည်။ ထိုနောက် အခန်းထဲတွင် အသွားအပြန်
လျောက်နေပြန်သည်။

‘နားလည်မှု လွှဲကျန်ကြတာပဲ’ သူက စိတ် အလွန်
ရွှေ့ထွေးပင်ပန်းဟန်ဖြင့် လက်ကို ဆန့်တန်းကာ ညည်း
ညာလိုက်သည်။ ‘သုတိကို ပြောမှ ဖြစ်လိမယ် ဒီလူတွေ့
နားလည်မှု လွှဲနေကြတာပဲ’

သို့သော် ထိုအနိုင်မှာပင် ဂရိုမော်နှီးလာသည်။
သူက အီပိရာပေါ်တွင် ထထိုင်ပြီး ပါးနှစ်ပေါက်ကို လက်
ဖြင့် ထောက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပျစ်ခနဲ့တဲ့တွေး ထွေး
လိုက်သည်။ သူက ရာဂါင်ဘက်သို့ ပျင်းပျင်းရိုက်တစ်ချက်
လုညွှေကြည့်သည်။ သို့သော် အတွင်း အာရုံက အုမှတ်သညာ
ပြုပုံမပေါ်။ သို့သော် ခဏာချင်းမှာပင် အီပိချင်းနိုင်မှုပြုး
ဟန်ကွယ်လျောက်ကာ ရှုံးရှုံးတိုးတိုး သော အကြည့်သရော့
လျှောင်ပြောင်လိုသော အကြည့်က ပေါ်၍ လာသည်။

‘ဟား ဟား ခင်ဗျားကိုလဲ ဒီအထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်
ပြီကိုးဗျား’ သူက အီပိရာမှာထားစေပြစ်၍ ကွဲအက်နောက်
အသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ မျက်လုံး တမ်းကိုက
ကောင်းကောင်း မပွင့်ချင်တတ်သေးပေ။ ‘ကျော်တော့မေ့
သာတယ်ပျို့၊ ခင်ဗျားက သူတစ်ပါး သွေးကို တစ်သက်

၁၈၈ ဖော်မြင့်

လုံးသောက်လာခဲ့တဲ့လူပဲ၊ အခု ခင်ဗျားသွေးကို သောက်
ကြလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီဗျို့’

‘သူတို့နားလည်မှုလွှာနေကြတာပါ’ ရာဂ်က ပြော
သည်။ ဂရိုမော်၏ စကားများက သူအား တုန်လှပဲ
ချောက်ချားသေသည်။ သူကဲ ပခုံးကို တွန်းကာ ပြောပြန်
သည်။ ‘နားလည်မှုလွှာတာပါ’

ဂရိုမော်၏ တံတွေးတစ်ခါထပ်ထွေးပြီး ပြန်လဲ
ချလိုက်၏။

‘ထို...ကျိန်စာသင့်တဲ့ဘဝပါဗျာ’ သူက မကျမချမဲ့
နှင့် ညည်းတွား ပြောဆို၏။ ‘ဒီလောက် ဒုက္ခဆင်းရဲခစား
လပြီးတဲ့နောက်လဲ အတ်ထဲမှာလို နိဂုံးချုပ်တော့ ဘုံးမာန်
ဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်ကြလေသတည်း ဆိုတာမျိုးနဲ့
နိဂုံးချုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေခြင်းတရားနဲ့ နိဂုံးချုပ်မှာ
အမြိုက်လွှာတဲ့ကောင် နှစ်ကောင် လာပြီး အလောင်းကို မြေ
ထောက်နဲ့ ချိုင်းက မ၊ ပြီး မြေအောက်ခန်းထဲ ဆွဲသွားလိမ့်
မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ ဂရိုရိုက်နေဖို့တော့ မလိုပါဘူး၊ တ
ခြားသော ကမ္မာမှာ ကျူပ်တို့အလှည့်ကြံ့မှာပါ၊ ကျူပ်သေ
ရင် တန္ဆာဖြစ်ပြီး၊ ဒီအယုတ်တမာကောင်တွေကို လာ
ခြောက်မယ်၊ ဒီဇွေးကောင်တွေ ကြောက်လန်ပြီး ဆံပင့်
တွေ ဖြူလာတဲ့အထိ လုပ်ပစ်ရမယ်’

လူနာအောင် အမှတ်ခြောက် ၁၈၉

မိုးက်က မြို့ထဲမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရှာင်ကို
တွေ့သောအခါ သူက လက်ကို ဆန့်တန်းကာ၊
‘ပိုက်ဆဲ တစ်ပြားလောက် ပေးပါခင်ဗျာ’

ရာဂင်က ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားကာ အပြင်ရှိ
လယ်ကွင်းများကို ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။ အပြင်တွင်
မျှောင်ရှုံးနေပေပြီ။ ဉာဘက် မိုးကုတ်စက်ရိုင်းဆီ၌ အေး
ခက်ရှုံးသွေးရောင် နီမြန်းသော လမင်းက တဖြည့်းဖြည့်း
ဘက်လာနေ၏။ ဆေးရုံခြေမြန်းကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာ
ဘွင်းဖြူဖြူမြင့်မြင့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိသည်။
အဆောက်အအုံဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ကော်ဘက်သား
တံတိုင်းတစ်ခု ကာရုတ္ထားသည်။ ထိုအရာကား အကျဉ်း
ထောင်တည်။

‘ဒါတွေအားလုံးဟာ တကယ်ဖြစ်နေတာပါလဲသာ’
ရာဂင် အတွေးပေါက်ကာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။
လမင်း၊ အကျဉ်းထောင်၊ ဆေးရုံအတ်ဘံတိုင်းမှ သံ
ချွန်များနှင့် ဟိုအဝေးရှိ အုတ်ဖို့များနဲ့က မီးတောက် မီး

လျှော့များ။ အရာ အားလုံးပင် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းနေ၏။

နောက်ဘက်မှ သက်ပြင်းချသံတစ်ခု ကြားရသည်။ သူက လျဉ်းကြည့်လိုက်သောအခါရင်ဘတ်တွင် တောက်ပြောင်လက်သော ကြယ်ပွဲများ၊ ခုတ်ဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူက ပြီးရှယ်ကာ မျက်စီးပိုတ်ပြလိုက်သည်။ ဤသည်က လည်း ချောက်ချားဖွယ်ရာပင်။

ရာဂင်က လမင်းသည် လည်း ကောင်း၊ အကျိုးထောင် သည် လည်း ကောင်း ချောက် ချား ဖွယ် ရာ များ မဟုတ်သည် အကြောင်း၊ သာမန် လူကောင်းများ သည် လည်း တံဆိပ်အဆောင်အယောင်များ ဆင်ယင်တတ်ကြသည်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့လည်း ဘာတွေပဲဖြစ် ဖြစ် နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျလျှင် အားလုံး ပျက်စီး ကြပြန်ကာ မြေမှန့်ဘဝသို့ ကျရောက်ရမည်သာ ဖြစ်ကြောင်းကျိုးကြောင်း ပြကာ ကြောက်စီးတို့ ဖြေသိမ့်လေသည်။ သို့သော် ဖြေသိမ့်နေသည့်ကြားမှပင် စီတ်ပျက်အားလုံး မြင်းက လွမ်းမိုးလာပြန်သည်။ သူက ပြတင်းပေါက်အတိုင်များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ရှိသမျှ အာနှင့် ဆွဲလှပ်သည်။ သတိုင်များက ခိုင်မာလှသည်။ တုထို တုတ်မျှပင် မလှပ်ချေ။

ကြောက်စီတ်ပြယ်လိုပြယ်ဌား သူက ဂရိုမော်လီသို့ သူ့သားကာ သူ ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကျူပ်တော့လုံးဝစီတ်ဓာတ်ကျေနေပြီဗျာ’ သူက နှမူးထက်မှ ချွေးစေးများကို သုတ်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောလေသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ မရတော့ဘူးများ’

‘ဘာဖြစ်လဲပျား တွေးခေါ်မြော်မြော်ရေးလေး နည်း လုပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ’ ဂရိုမော်လီက သရော်တော်တော်နှင့် ပြောလေသည်။

‘ဘုရား ဘုရား၊ အင်းလေ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါဘယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားပြောခဲ့ပါးတယ်၊ ရရှား အဘိုးမွှာဆိုတာမျိုး အခိုင်အခိုင် မရှိပေမယ့် ရရှားပြည်မှာ လူတိုင်း တွေးကြခေါ်ကြတယ် ဆိုတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ သည် ဒုက္ခဆင်းရဲကျရောက်နေတဲ့ လုဏ္ဏဘူး၊ အတွေးအခေါ်ဟာဘယ်သူ့ကို အစိုးရာယ်ပြနိုင်မှာတဲ့လဲ’ ရာဂင်မှာ မျက်ရည်များပင် စီးကျလာတော့မလား ထင်ရသည်။ သူက ဂရိုမော်သူ့ကို သနားလာစေချင်နေ၏။

‘ခင်ဗျား ဘာအကြောင်းနဲ့ ဒီလိုသရော်တော်တော်ပြောပြီး ရယ်မောနေနိုင်သလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သာ်စာရာဘာမှ ဓာတ်တဲ့ အည်တွေ လူသားတွေအနေနဲ့ တွေးခေါ်မြော်မြော်

ရေးက လွှဲလို့ ဘာလုပ်နိုင်းမှာတဲ့လဲ၊ ပြီးတော့...အသိ ဉာဏ်ပညာ ရှိတဲ့ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်၊ ဟုတ်လား၊ မိမိရဲ့ လွှဲတ်လပ်မှုကို ရှာဖွေနေတဲ့ လူ ဘုရားသခင်ရဲ့၊ ပုံ တော်အတိုင်း ဖန်ဆင်းထားခြင်း ခံရတဲ့ လူသားလို့ဂုဏ် ပုံနေနတဲ့ လူတစ်ယောက်တောင်မှပဲ ဖြို့စုတ်ကလေးမှာ တတိယတန်းစား ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ မျှော့တွေကို ဉားစပ် နိုင်းတာတို့ မှန်သို့ အုန်းင်းတာတို့လိုဟာမျိုးတွေလုပ် နေရတယ်၊ ဘာမဟုတ်တာတွေ လိမ်းညာဖြီးဖြန်းတာတွေ စုတ်ပဲတာတွေ လုပ်နေရတယ်၊ အို ဘုရားသခင်”

‘ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိ ဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဆရာဝန် မလုပ်ချင်ရင်လဲ၊ တခြား ဝန်ကြီးဌာန တစ်ခုခုမှာ ဝင်လုပ်လို့ ရသားပဲဗျား’

‘ထွက်ပေါက် မရှိဘူးလေ့မှာ၊ ဘယ်လိုမှ ထွက်လို မရဘူးဘူး၊ ကျွန်ုတ်တို့ဟာ အင်မတန် ပျော်ည့်တဲ့ သတ္တဝါ တွေပဲဗျား၊ ကျွန်ုတ်ဟာ ခဲ့စားမှု အခွဲကင်းစင်တဲ့ ရဲတင်း ပြတ်သားတဲ့ တွေးခေါ်မြောင်းမှာ နေသားကျော် သုပ္ပါယ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝရဲ့ကြမ်းတမ်းခက်ထောင်းရှုံးကို ခံလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကျေတော့ ကျွန်ုတ်တို့မှာ သတ္တဝါမရှိတော့ ဘူး၊ လုံးဝ ပြုပျက်ကျွန်ုတ်ယ်၊ ကျွန်ုတ်တို့ဟာ အားနည်းတဲ့ သတ္တဝါတွေ အသုံးမကျေတဲ့ သတ္တဝါတွေပါ၊ ခင်ဗျားလဲ ဒီအုပ္ပါယ်းပဲ့ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ အသိဉာဏ်

ရှိတယ် စိတ်ထား မြင့်မြတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ မြင့်မြတ် တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို မိခိုနိုင်းရည်နဲ့ အတူ သောက်နိုးလာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ၊ ဘဝကို ရင်ဆိုင် လာရတဲ့ အခါကျတော့ ခင်ဗျားမှာ အင်အားတွေ ဘုန်ခိုန်း၊ သွားတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျွန်ုတ်မှာရေးဟာ ပျက်ပြားသွားခဲ့ တယ်၊ ဟုတ်တယ် ကျေပ်တို့ဟာ အလွန်အလွန်ကို အင် အား နည်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ့’

ညချမ်းအချိန် ရောက်သောအခါ ရာဂင်သည် မိမိ ဖြေကြာက်စိတ်နှင့် ရှုက်စွဲ၊ ကြောက်စိတ်တို့အပြင် အခြား ခဲ့စားမှုတစ်ခုပါ ဖိစိုးလာနေကြောင်း၊ သတိပြုမိစိုး၊ နောက် မ သုတေသနမသောက်ရသေးကြောင်းနှင့် ဆေးလိပ်သည်း သောက်ချင်နေကြောင်း၊ သတိရလေသည်း။

‘ကျွန်ုတ် အပြင် ခဏထွက်ဦးမယ်၊ ဒီမှာ မီးဖို ကလေး၊ တစ်ဖို ဖိုပေးဖို့ ဟိုလုပ်တွေ သွားပြောလိုက်မယ်၊ ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်ဘူးဖျို့၊ ကျွန်ုတ် ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

သုက အခန်းဝသို့ လျောက်သွားပြီး တခါးကို ပုံးပြု သည်။ သို့သော် နိုက်တာက ချက်ချင်း ခုန်ထလာကာဘူး၊ ရှေ့က ပိတ်၍ ရပ်သည်။

‘ဘယ်သွားမလိုလဲ၊ ဟင့်အင်း သွားလို့ မရဘူး၊ အိုး ချိန်ရောက်နေပြီး’

ရာဂင်က အကြီးအကျယ်အံသတုန်လှပ်သွားသည်။
‘ကျွန်တော် အပြင်ဘက် ခဏေလေးတင်ပါ၊ လမ်း
ကလေး နည်းနည်းလျှောက်ချင်လို့’

‘သွားလို့ မရဘူး၊ ဘယ်သူ၊ ကိုမှ သွားခွင့် မပြုဘူး
ခင်ဗျားလဲ သိတာပဲ မဟုတ်လား’

နိဂုံတာက တံခါးကို ဂျိုင်းခဲ့ ပိတ်လိုက်ပြီး တံခါး
ရွက်တွင် ကျော့မြှို့ ရပ်နေသည်။

‘ကျွန်တော် အပြင်ဘက် ခဏေလေး ထွက်တဲ့ အတွက်
ဘယ်သူ၊ ကို ထိခိုက်သွားမှာလဲပဲ့’ ရာဂင်က ပခုံးကိုတွေ့
ကာ ပြောလိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လို့မှ နဲ့
လည်လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် အပြင် ထွက်ရမှ ဖြစ်မယ် နဲ့
ကိုတာ’ သုက္ခာ အသတ္တန်တုန်စွဲ ပြောလိုက်သည်။

‘စည်းကမ်းတွေ ချိုးဖောက်ဖို့တော့ မကြိုးအားပါမျှ
အဲဒါဆိုရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်’ နိဂုံတာက သတိယော
ဟန်ပြု့ ပြောလိုက်သည်။

‘ရှက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ’ ဂရိုမေ့ဖ်က ရတိ
တရဂ် နေရာမှ ထကာ အော်ပြောသည်။ ‘ဒီလုတော့
ကျော်တို့ကို တားဆီးပိုင်ခွင့် ရှိသလားပျော်ကြောင့် ကျော်
တို့ကို ချုပ်ထားနိုင်ရတာလဲ၊ ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်း မပြုသော
မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချုပ်
ခြင်း မပြုရဘူးလို့ ဥပဒေက အတိအလင်း ဆိုထားတာ

ဒါ ရာဇဝတ်မှုပျော် မတရားသက်သက် အနိုင်ကျင့်နေကြ
ဘာ’

‘ဟုတ်တယ် ဒါ သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာပဲ’ မမျှော်
လင့်ဘဲ ဂရိုမေ့ဖ်၏ ထောက်ခံမှုကို ရသဖြင့် ရာဂင်က
အားတက်လာ၏။ ‘ကျော်ထွက်မယ်ဗျို့၊ ထွက်ရမှ ဖြစ်
မယ်၊ ကျော်ကို တားဆီးပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ဖွင့်ဗျို့၊ ကျွန်တော်
ထွက်မယ်’

‘မကြားသွားလားဟော၊ ဟိုခွေးတိရွှောန်ကြီး’ ဂရို
မေ့ဖ်က တံခါးကို လက်သီးဖြင့် တာဝန်းရန်း ထုကာအော်
ဆေသည်။ ‘တံခါးမဖွင့်သွားလားဟော၊ ဒါ အကုန်လုံးဖြို့
ပစ်လိုက်မယ်’

‘တံခါးဖွင့်လော့’ ရာဂင်က အော်ပြန်သည်။ သူ၊ တစ်
ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်းရှုံးနေ၏။ ‘တံခါးဖွင့်ဖို့ ကျော်
ပြောနေတယ်’

‘ပြောကြဟော ပြောကြ၊ ဆက်ပြောကြိုး’ နိဂုံတာ
က တံခါးရောက်ရမှ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့်လဲ ဒေါက်တာ ခိုးဘိုးတော့ဖို့ကို သွားခေါ်ဗျာ၊
ဒီကို ခဏေလေး ကြခဲ့ဖို့ ကျော်က ပြောတယ်လို့’

‘မနက်ဖြန်ကျတော့ သူ လာမှာပဲ’

‘ဒီကောင်တွေ ကျော်တို့ကို ထွက်ခွင့်လေးမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ ကျော်တို့ ဒီလိုပဲ ကိစ္စတုံးကြမှာပဲ’ ဂရိုမေ့ဖ်က ပြော

နေလေသည်။ 'အို ဘုရားသခင် နောင်တမလွန်ဘဝမှာ ငရဲဆိတာ မရှိတော့ဘူးလား၊ ဒီအယုတ်တမာကောင်တွေ မခံကြရတော့ဘူးလား၊ တရားမျှတမ္မဆိတာ ဘယ်ရောက် ကုန်ပြီလဲ၊ ဟော ဇွေးမသားကြီး တံခါးဖွင့်ဟော၊ ငါဒီမှာ အသက်ရှုကျပ်ပြီး သေတော့မယ်' သူက အသာက်အက် ကြိုးဖြင့် တအား ထအောက် တံခါးကို ပြီးတိုက်သည်။ 'ငါခေါင်းကွဲပြီး ဦးနောက်တွေ ထွက်တဲ့အထိ တိုက်မယ် ဟော လူသတ်ကောင်ကြီး၊'

နိုက်တာက တံခါးကို အလျင်အမြန်ဖွင့်ကာ ဒုံးရော လက်ရော သုံးပြီး ရာဂင်အား နောက်သို့ တွန်းပစ်လိုက် သည်။ ထိုနောက် လက်သီးကို တအားလွှာကာ သူ့မှုက် နွာကို ပစ်ထိုးလိုက်သည်။ ရာဂင်မှာ အလွန်အင်အားကြိုး မားသော ဓားငန်ရေ လိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုက သူ့အပေါ် ချိုးချကာ သူ့အား အိပ်ရာဆီသို့ ဒရ္တတ်ဆဲ ခေါ်နေသည် ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။ ပါးစပ်ထဲမှာမူ တကယ်ပင် ငန်ပြု ဖြစ်နေ၏။ သွေးထွက်၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရာဂင်က ဒယီး အပိုင်ဖြင့် ထလာရာ ရေနစ်သုတစ်ယောက် ရေအောက် မှနေ၍ အပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာအောင် ရှန်းကန် တက် လသည်နှင့် တူလှ၏။ သူ့လက်က တစ်စုံတစ်ယောက် ၏ အိပ်ရာကို စမ်းမိချိန်တွင် နောက်ကျောကို လက်သီး နှစ်ချက် ဆင့်အထိုးခဲလိုက်ရ၏။

ထိုနောက် အော်သံကြီး တစ်ခု ကြားရပြန်သည်။ ကရိမော်၏ အသံဖြစ်၏။ သူလည်း အရိုက်ခဲ့နေရပုံပင်။

ထိုနောက်၌ကား အရာအားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ပြု သက်၍သွားသည်။ လရောင်ဖျောဖျောက ပြတင်းပါက် သံတိုင်များကြားမှ ဝင်လာကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပိုက် ကွန်ကွက်လို့ အရိပ်ထိုးကျနေသည်။ ရာဂင်က ကိုယ်ကို တောင့်ကာ အသက်အောင်ထားလိုက်သည်။ သူက နောက် ထပ်လက်သီးတစ်ချက် ဝင်လာလေမလားဟု စုံရိမ့်ထိတ် လန်စွာ မျှော်လင့်လျက်ရှိသည်။ သူ့ရင်ဘတ်နှင့်ဝမ်းပိုက် ကိုတစ်ယောက်ယောက်ကတဲ့စဉ်တစ်ချောင်းနှင့် အကြိမ် ပါင်းများစွာ ထိုးဆွဲမွေနောက်နေသည်ဟု ခံစားနေရ၏။ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကြောင့် သူက ခေါင်းခွဲးကို သွားနှင့် စွဲစွဲပါအောင် ကိုယ်ထားမိလေသည်။

ထိုအခိုက် ခေါင်းထဲတွင် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ချင် တိုင်း ဖြစ်နေသည်ကြားမှပင် အလွန် ကြောက်မက်ဖွံ့ဖြိုး ကောင်းသော အတွေးအမြင်တစ်ခု ရတ်တရ် အထင် အရှား ပေါ်လာသည်။ ထိုအတွေးကား လရောင်အောက် ၌ အရိပ်မည်းကြီးများသွေ့ယ် ရှုမြင်ရသည်၌ အအောင် ထဲရှိ လူများအားလုံးသည် ယခုအချိန်၌ မိမိခဲ့သေးနေရ သော ဝေဒနာမျိုးကို နေ့တမ္မဝါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစား နေခဲ့ရပါကလား ဆိုသော အတွေးပင်လာည်း။ မိမိသည်

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ဤအကြောင်းကိုအ
ဘယ်ကြောင့် မသိဘဲ နေခဲ့ရသနည်း။ သိမြို့ရာလွှဲရောင်
နေခဲ့ရသနည်း။ ထိုသို့ သူတို့တစ်တွေ ခံစားနေကြရသည့်
အကြောင်းမှာ သူ မသိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၍ သူတွင်
အပြစ် မရှိနိုင်ပေ။ သို့သော် နိုက်တာလိုပင် ခက်ထန်
ကြမ်းတမ်းကာ တွန်းလှန်မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေ
သည့် မိမိကိုယ်တွင်း အသိစိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူက ကျော
ထဲသာ မက ခြေဖျားထိအောင် စိမ့်၍ သွားမိလေသည်။

သူက နိုက်တာရော ခိုဘိတော့ပ်ရော အပ်ချပ်ရော
မှုးရော အလုပ်သမားခေါင်းပါ တစ်ယောက်မကျိန် အ^၁
ကုန်လုံး သတ်ပစ်မည်။ ပြီးတော့ ငါကိုယ်ငါလည်း သတ်
မည် ဟူသော အတွေးဖြင့် အပ်ရာမှ ခုန်ထကာ တအား
ကုန် အော်သည်။ သို့သော် သူနှင့်ဖျားမှ ဘာသုမှတွက်
မလား၊ ခြေထောက်ဖျားကလည်း သူ၊ အမိန့်ကို မစားခံ
ကြတော့ပေ။ ရာဂင်မှာ မောဟိုက်နေကာ အသက်ကို
အား နိုက်၍ ရှုနေရ၏။ ရှုပ်အကျိန် အပေါ်ရှုအကျိတိမှာ
သူ တအား ဆုံးဆွဲထားသဖြင့် စုတ်ပြု၍ နေပြီ။ ထိုနေက်
ကား အပ်ရာပေါ် ပြန်လှကျကာ သတိလစ်၍ သွားလေ
သည်။

၁၉

နောက်တစ်နှင့်နောက်၌ ခေါင်းက ကိုက်ခဲလျက် ရှိ
ပြီး နားထဲတွင် အူရှု နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကိုက်
ခဲနာကျင်၍ နေလေသည်။ ယမန်နေ့သာက မိမိ၏ ပျော်
ည့်မှုအတွက် သူက ရှာက်ရွှေ့ခြင်း မဖြစ်တော့ပေ။ သူမှာ
သူရဲ့ဘေးကြောင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲပြီ။ လသာသာ
ကိုမြင်၍ပင် ကြောက်ရွှေ့ခြင်း ဖြစ်ခဲပြီ။ မိမိရင်ထဲ၌ ရှိနေ
လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့သော ခံစားမှုများ အတွေး
များကို ပြောင်ဖွင့်ပြောခဲမြို့ပြီ။ ထိုဖွင့်ဟဲခဲမြို့သည် တစ်ဦး
သော အတွေးကား ကျော်နှစ်သက်စရာ ဘာမျှ မရှိဖြင့်
ကြောင့် အညွှန်သားများ တွေးဆောက်မြှုပြုဖြင့် မြှုပြုလာ
ကြသည် ဟူ၍။ သို့သော် ယခုကား သူက ဤအရာများ
ကို ဂရမစိုက်ထောာ။

သူက အစာမစား၊ ရေလည်း မသောက်၊ မလျှပ်
မယ်က် ဌြမ်သက်စွာ လုနေသည်။

သူ.ကို မေးလားမြန်းလား လုပ်လာသည့်အခါတိုင်း
သူက 'ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူတို့မေးတာတွေ ဂရုစိုက်ပြီး
ဖြေမနေဘူး'ဟု သူ.ဘာသာ တွေးနေလေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် စာတိုက်ပိုလ်က သူ.အား လာ
ရောက် ကြည့်ရှုသည်။ သူက လက်ဖက်ခြောက် ပေါင်
တစ်စိတ်နှင့် သစ်ထိုးချိုချုပ် တစ်ပေါင် ယူလာခဲ့သည်။ ဒါ
ရိယာလည်း ရောက်လာကာ အလွန်အမင်း ကြောက့်သော
ပျောက်နှာဖြင့် သူ.ခုတင်ဘေးတွင် တစ်စိတ်ရိုလောက် ကြာ
အောင် ရပ်နေသည်။ ဒေါက်တာ ခိုဘိုတော့ဗုံးလည်း တစ်
ခေါက်လာကြည့်သည်။ သူက ဘရိုက်ဆေးတစ်ပုံလင်း
ယူလာသည်။ နိုက်တာအားလည်း အခန်းကို ပိုးသတ်
ဆေး တစ်ခုခု ဖျို့ ညွှန်ကြားသွားသည်။

ညာနောင်းတွင် ဒေါက်တာ ရာဂါင်မှာ ရုတ်တာရက်
လေသင်ခုန်းဖြတ်သလိုဖြစ်ကာ သတိလစ်သွားရာမှ အနိစ္စ
ရောက်သွားလေသည်။

အစွဲ သူ.တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ပျို့
ချင် အန်ချင် ဖြစ်လာ၏။ အောကလီဆန်ချင်စရာကောင်း
သော အရာတစ်ခုသည် ဝမ်းပိုက်ထဲမှ လိုက်တက်လာ
ကာ တစ်ကိုယ်လုံးပျို့နှံ၍သွားသည်။ ဦးခေါင်းထဲသို့ စီး

ငင်သွားသည်။ မျက်လုံးများ နားများထဲတွင် ပြည့်လျှို့
သွားသည်။ လက်ပျား ခြေပျားသို့တိုင် ထိုးဟောက် ဝင်
အရာက်သွားသည်။ သူ.မျက်လုံးတွေ့ အရာအားလုံးမှာ
အစိမ်းရောင်ချည်းဖြစ်နေ၏။ အန်ဒရေရာဂါင်မှာ မိမိ၏
နိုင်းပျုပ်ချို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိနေ၏။ သူက
ဂရိမော့၏၊ စာတိုက်ပိုလ်နှင့် အခြား သန်းပေါင်းများစွာ
သော သူတို့မှာ မထောခြင်းတရားကို ယုံကြည့်လျက်ရှိကြ
ကြောင်း သတိရ၏။ ထိုမသောခြင်းတရားသာ တက်သက်ယူ
ရှိပါက မည်သို့ ရှိလေမည်နည်း။ သို့သော် သူက ထာဝရ
တည်တဲ့မှုကို အမှန်တက်ယူ လိုချင်တပ်မက်ခြင်းမရှိခဲ့။
သည်အကြောင်းကို ခဏေလေးသာ တွေးမြှုလိုက်သည်။
တစ်နောက် ဖတ်ခဲ့ရသောစာအုပ်ထဲမှ အလွန် လှပသော
ရင်းဒီးယား သမင်တစ်ခုပ် သူ.ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ ထို့
နောက် မိန်းမ တစ်ယောက်က မှတ်ပုံတင် စာတစ်စောင်
ကမ်းပေးသည်။ စာတိုက်ပိုလ်က ဘဘရယ်မသိ တစ်ခုခု
ကို ပြောသည်။ ထိုနောက်ကား အရာအားလုံး ပျောက်
ကွယ်သွားကာ ရာဂါင်မှာ အစဉ်ထာဝရ သတိကင်းမဲ့၏
သွားတော့သည်။

ဆေးရုံအလုပ်သမားနှစ်ယောက် ရောက်ဝါဘြီးသူ.
အား ခြေနှင့် လက်က ကိုင်မကာ သုဓမ္မားပုံဆီသို့ ယူ
ဆောင်သွားသည်။ ရေပုံတွင် တစ်ဦးလုံး စားပွဲပေါ်၍

၂၀၄ ဖေမြင့်

မျက်လုံးအပွင့်သားနှင့်လဲနေသည်။ လရောင်ကသူ့ကိုယ်
ပေါ်၍ စွဲနဲ့ပၢ်နေသည်။ နံနက် လင်းသောအခါ ဆေးရုံ
အလုပ်သမားခေါင်း ဆာဂျီရောက်လာပြီး လက်ဝါးကပ်
တိုင်ရှေ့၌ အလွန်ကြည်ညိုတက်သန့်စွာ ဆုတေဘာင်းပတ္တနာ
ပြုသည်။ ထိနောက် တစ်ချိန်က သူ့အထက်လုကြီးဖြစ်
ခဲ့သူ၏ မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နှစ်တွင် ဒေါက်တာအနုဒဏ်ရေရာက်အား
မြှုပ်နှံသူ၌ သူ၏ အသုသာသို့ စာတိုက်ပိုလ်မစ်
ခေါ်အောက်ရှိယန်နှစ်ချုနှင့် ဒါရိယာတို့နှစ်ယံ့ဘက်သာ
လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြလေသည်။

မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုသူ၏ နိဂုံးစကား

တုရရော်က်၊ ဧရတိယက်မိစကိုး၊ တော်စတွေ့ဌုံး၊
ချက်ကော့ဗုံး စသူတို့သည် ကမ္မာစာပေနယ်တွင် 'ရရှား
စာပေ ရွှေခေါ်'ဟု ဒေါ်ဆိုအပ်သာ စာပေခေါ်တော်ခု
ကို ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။ အထင်ကရာစာပေအနုပညာရှင်
များ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုခေါ်တွင် ချက်ကော့ဗုံး အထင်
အရှား ရုပ်တည်နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ အကြောင်းရင်း၊ ကိုကား လူနာ
ဆောင် အမှတ်မြောက် ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပြီး သော စာဖတ်သူ
သည် သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချက်ကော့ဗုံး(၁၆၆၀—၁၇၀၄)သည် ရရှား မြှုပ်နှံနှင့်
မျိုးရှိုးမှ ပေါက်ဖွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ စခင်ဘက်မှ အဘိုး
ဖြစ်သူသည် မြေကျွန်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော်မိမိဘဝံ
လွှတ်မြောက်မှုကို အစဉ်တောင့်တသူ ဥာဏ်အမြှေ့အမြင်

ကြီးမားသူ၊ ဒွဲလုံးလ ရှိသူ ဖြစ်သည်အား လျော်စွာ မိမိ ရသည့် မဝရေစာ လုပ်ခကလေး ကို ခြေခြင်း ခြေဆောင်းကာ မိမိ ကိုယ်ကို ပြောရင်၏ လက်မှ ရွေးထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ချက် ကော့ဗုံး၏ ဆင်သည့် အထည်ကုန်သည်တစ်ဦး၏ သမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျော် ရွေးဆိုင်တစ်ခု နှင့်လှစ်ရောင်းချသည်။ ချက်ကော့ဗုံး ၁၆ နှစ်သား အရွယ်တွင် စီးပွားပျက် သဖြင့် ဆင်သည့် စနီးနှင့် ကလေး ၆ ယောက်ကို စွန့်ခွာ ထွက်ပြီး လေသည်။ ချက်ကော့ဗုံး၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက် မှာ လည်း အရရှိသောက် ဖောက်နှင့် လေလွှာပျက်စီးလျက် ရှိရာ ချက်ကော့ဗုံးမှာ တာဝန်သိတတ်သူ ဉာဏ်သာသနား စိတ် ကြီးမားသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် အရွယ်နှင့်မလိုက် ဆင်းခဲပင်ပန်းခံကာ ငွေရှာရ၏။ သူကား ဘဝအခက် အခကို နောက်မတွဲနဲ့ ရဲရဲ ရင်ဆိုင်ခံသူ ဖြစ်သည်။ အဆိုး လောကတွင် ဟာသကို မြင်ကာ ဟာသ ဝွေးများ ရေးသားသည်။ ဟာသ ဉာဏ်ဆွဲသူ အရေးအသာသား၌ ၈, ပါသူ ဖြစ်၍ ဟာသ စာစောင်လောက ဟာသ စာဖတ်ပရိသတ် လောကတွင် အောင်မြင်မှ ရသည်။ သို့နှင့် ချက်ကော့ဗုံးသည် အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝမှာပင် မော်စကိုရှိ ဂျာနယ် မရှုံးခဲ့ လောကတွင် မှန်မှန် ဖော်ပြခဲ့ရသည့် ဟာသ စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့၏။ စာရေးရင်းတစ်ဖက် ကျောင်းနေရာမှ ပညာသင်္ကာ ကျော်တော့တရား ဝင် အနီး လွှာတွင် ချက်ကော့ဗုံးသည် ဝွေးများသာမက ဝွေးရည် အတိုင်းများ ပြုတော်များ ရှိပါ ရေးသားလာသည်။ ယင်းတို့တွင်လည်း အောင်မြင်မှ ရသည်။ ပြုတော်များ ရှိကိုယ်တိုင် ကြော်စင်တင်သည်။ ဘဂ္ဂိုလ် ခုနှစ်တွင် ပြုတော် မင်းသမီး အောင်လဂါနှင့် လက်ထပ်သည်။ သို့သော် ထိ အချိန်၌ ချက်ကော့ဗုံး၏ ကျော်မှာ အခြေအနေမှာ

ရသဖြင့် ဆေးကျောင်း ဆက်တာက်သည်။ ဆေးကျောင်းသား ဘဝတွင်လည်း စာကို မပြတ်ရေးသည်။ ရသော ဝင်ငွေဖြင့် မိသားစုကို ထောက်ပံ့သည်။ အသက်အရွယ် အတွေးအကြိုကြီးမှာ လာသည်နှင့်အနွေး အတွေးအမြင်က ရင့်ကျက်လာသည်။ သူ့ဟာသများသည် လေးနက်၍ လာသည်။ ထိုပြင် ဟာသထက် ရှုရှားလူမှာဝကိုအလေး အနက် ရှုပြင်သုံးသပ်ကာ ရေးဖွဲ့သော ဝွေးများ အရေးများ လာ၏။ ဝွေးများ အရေးအဖွဲ့တွင်လည်း အုံမခန်းပါပ်ပြောင်းမြောက်၍ လာသည်။ အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ် ဆေးကျောင်းမှ ထွက်၍ အလုပ်သင် ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထင် ချိန်တွင် ချက်ကော့ဗုံးသည် ဝွေးများပေါင်း ၆၀၀ ကျော်များ ရေးသားအပြီး ပြစ်၏။ ဆရာဝန်အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် စာရေးလျက်ရှိစဉ် ချက်ကော့ဗုံးပြောဖူးသော စကားတစ်ခု ရှိသည်။ ‘ဆေးပညာက ကျွန်ုတ်တော်’ တရားဝင် အနီး ပျော်တော့ ကျွန်ုတ်တော်ချုပ်သူပဲ’ဟု၏။ နောက်ပိုင်း၌ ချက်ကော့ဗုံးသည် ဝွေးများသာမက ဝွေးရည် အတိုင်းများ ပြုတော်များ ရှိပါ ရေးသားလာသည်။ ယင်းတို့တွင်လည်း အောင်မြင်မှ ရသည်။ ပြုတော်များ ရှိကိုယ်တိုင် ကြော်စင်တင်သည်။ ဘဂ္ဂိုလ် ခုနှစ်တွင် ပြုတော်မင်းသမီး အောင်လဂါနှင့် လက်ထပ်သည်။ သို့သော် ထိ အချိန်၌ ချက်ကော့ဗုံး၏ ကျော်မှာ အခြေအနေမှာ

မကောင်းတော့။ သူ့တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက တိဘိရောဂါရီနဲ့သည်။ ရောဂါရီက မကြာမကြာပြန်ထကာ အိပ်ရာထဲ လဲတတ်သည်။ ထိခေတ်က တိဘိရောဂါရီက တကယ် ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်သည် ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းများ၊ မပေါ်သေး။ ကျိုးမာရေးအတွက် ချက် ကော့ဗုံသည် ရာသီဥတ္တကောင်းမှန်သော အရပ်ဒေသများ သို့ မကြာမကြာသွားရောက်နေထိုင်သည်။ ၁၉၀၄ ခုနှစ် ဂျာမနီပြည်ရှိ အနားယူစေနဲ့တစ်ခုတွင် သွားရောက်နေ ထိုင်စဉ် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

ကမ္မာစာပေနယ်၌ ချက်ကော့ဗုံသည် အဓိကအား ဖြင့် ဝတ္ထုတိများဖြင့် ထင်ရှုး၏။ ဝတ္ထုတိအရာ၌ပါရရှု မြောက်သူဟူ၍ ကမ္မာစာပေသမားတို့က လေးလေးအား စားဆိုကြ၏။ ထိုသို့ဆိုသဖြင့် ချက်ကော့ဗုံသည် ဝတ္ထုတိ ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာ့်သာ အစွမ်းထက်သည်ဟု ယူဆရန် မဟုတ်။ သူ့ခေတ် ရရှားလူ၊ ဘောက်ကို ရှုမြင် ကာ သူတွေးပေါ်မြောက်မြောက်ပြသော မီးမောင်းထိုးပြသော လူဘဝ၏ ကြကွဲဖွယ် အဖြစ်များ၊ အစဉ်အလာ၏ ကျပ် ညျပ်မှုကို ခံနေရသည် အလွှာအသီးသီးမှ လုသားတို့၏ ခုကွာအဖူဖူး၊ မီးမိမ်နှင့် ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် မမီ အပြန်အလှန် နားလည်ဆက်ဆိုင်မှု မရှိ ဖြစ်နေရာသည် အထိုက်နားလုသားတို့၏ စိတ်အကျပ်အတည်းတို့ကိုစာ

ဖတ်သူများ စွဲနင့်ခံစားရသကဲ့သို့၊ ထိုခံစားမှု အမြင်တို ကို ဝတ္ထုပုံသဏ္ဌာန်၌ အံဝင်ခွင့်ကျုံဖန်တီးပြန်ခြင်းကို လေလာရေးသမားများအလေးထား မှတ်သားကြရသည်။

ချက်ကော့ဗုံသည် ရှည်လျားသော ဝတ္ထုတိုးများ မရေး၊ ဝတ္ထုတိများသာ တစ်သမတ်တည်း ရေးသည်။ သူ၏ အရည်ဆုံး ဝတ္ထုများမှာ နော်လက်ထိခေါ်ဝတ္ထုရှည် အတိစားများသာ ဖြစ်သည်။ ယင်း ဝတ္ထုရှည် အတိစားများအနက် လူနာဆောင် အမှတ်ပြောက်သည် အထင် ရှားဆုံးဖြစ်သည်။

လူနာဆောင် အမှတ်ပြောက်တွင် ချက်ကော့ဗုံသည် အရေးတွေ့ဗြို့ တင်ပြလို့သော အဓိက အချက် လေးရပ် ရှိသည်။

ထယ်မအချက်သည် - စိတ်ရောဂါရီ ၈၁ဒါနသည်များအား လူဆန်ဆန် ပြုစကုသစေလိုခြင်း၊ စိတ်ရောဂါရီ ၈၀ဒါနသည်များနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူကောင်းဆိုသော သူများ၏ အစဉ်အဆက် အရှုံးစွဲမှား၊ ယွင်းလာခဲ့သော ဆက်ဆံရေးပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြုပြင်ဆေလို ခြင်း၊ အရာ့ဆိုသူ၏ အနေအထားမှ ရပ်တည်ရှုပြု့ကာ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် ဖြစ်ပေါ်စေလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတိယအချက်သည် - သူ့ခေတ် ရရှားတောကျုံ လက်သည် မည်၌ မည်၌ အောက်လာန်းနေ့ကိုတန်းကျော်

လျက်ရှိသည်၊ အသိဉာဏ် ဗဟိုသတ ခေါင်းပါးလျက်ရှိသည်၊ ထိုအခြေခံ အချက်တို့သည် မည်သိဆိုဝါးပါးသော အခြေအနေများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည် ဟူသောအကြောင်း ဖြစ်သည်။

တတိယအချက်သည် - စိတ်ပညာနှင့် လူမှုရေးသိပ္ပာ ပညာရပ် နယ်ပယ်တွင် အခြေခံကျသလောက် အလွန်မှ လည်း အရေးပါလျသော အချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ထို အချက်ကား ‘လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မည်၌ မည်မျှသော အတိုင်းအတာ အထိ အဖြစ်အလှန် နားလည် သဘော ပေါ်ကိစ္စာဆက်ဆံနိုင်သနည်း’ ဟူသောအချက်ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ တိုးတက်လုပြီ ဆိုသော ယနေ့ခေတ် စိတ် ရောဂါ ကုသရေးလောကတွင် အလေးအနက် ပေဖော်စွေး နွေးရလဲ အချက်တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်သည်။

စတုတွေ အချက်သည် - ပတ်ဝန်းကျင် လောက်၍ အမှားအယွင်းတွေ မတရားမှုတွေ နည်းလမ်းမကျတာ တွေ ဖြစ်နေကြောင်း၊ သူသူငါငါ ဝေဖန်တတ်လှသည်။ သို့သော် ထိုသို့သော ဆိုးပြစ်တို့သည် မိမိကို တိုက်ရှိက် ထိုနိုက်မှု မရှိသော်ကား အပြောတွင် အရာသာခံရှိ ခံကြသည်၊ ကိုယ်ချင်းစာသည်ဟု ပါးစပ်ပြော ပြောကြသည်။ တကယ်မှ ကိုယ် နေသာသရေးကား နေသာသလို နေ လိုက်ကြသည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် လောက်၍ အလယ်၌ စိတ်သက်သာ ကိုယ်သက်သာနှင့် နေလာခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် လူမှားလောက်၍ အမှတ်ပြောက်အတွင်း ထည့်သွင်းခဲ့ရပြီးသော်ခေါ်မှုသာ ရာဂါင်သည် ဆိုးပြစ်တို့၏ အတိမ်အနက် အလေးအဖော် ကို ကောင်းကောင်း ခံစားနားလည်းကွားသည်။ အလန်

ဆိုးပြစ်တို့သည် လျော့ပါးမသွား ပျောက်ပြုယ်မသွား တည်တဲ့မြို့ တည်တဲ့ ပြီးထွားမြို့ ထွားကာ တစ်နေ့ သောအခါ၌ အချောင်းနိကာ ကိုယ်လွတ်ရန်းနေသုများ ကိုပါ အမိဖမ်းချေမှန်းသွားတတ်ကြောင်း ပြလိုရင်း ဖြစ်သည်။

ဝါးတွဲက အမိက ောတ်ကောင် အန်ဒရေရာဂါင် သည် လူယဉ်ကျေး ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူနှင့် သဘာဝချင်းလုံးဝါခြားနားသော အလွန် ဆိုးဝါးသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံးကျင် လည်ခဲ့သည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်၏ မှားယွင်းချောတ်ချော ခြင်း၊ ဆိုးဝါးခြင်းမှားကို သူ မြင်သည်။ သို့သော် ထို အဆိုးများအတွက် မိမိ ထိုနိုက်ခံစားခြင်း မဖြစ်ရအောင် မိမိ၏ တစ်ပိုင်းမှန် တစ်ပိုင်းမှား တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေး ယွှေးရားဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအဆိုးတို့၏ ဒက် ကို တိုက်ရှိက် ခံစားနေကြရသူများအားလည်း မိမိ၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်ရေးမျိုး လုပ်ဖို့ ပောပြောသည်။ သူ သည် အဆိုးလောက၏ အလယ်၌ စိတ်သက်သာ ကိုယ်သက်သာနှင့် နေလာခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် လူမှားလောက်၍ အမှတ်ပြောက်အတွင်း ထည့်သွင်းခဲ့ရပြီးသော်ခေါ်မှုသာ ရာဂါင်သည် ဆိုးပြစ်တို့၏ အတိမ်အနက် အလေးအဖော် ကို ကောင်းကောင်း ခံစားနားလည်းကွားသည်။ အလန်

တကြား သံလာရသည်။ သူ တစ်သက်လုံး ကိုင်ခွဲလာခဲ့သော လောကအမြင်တို့သည် နေ့ထွေးသော စာကြည် ခန်းထဲမှာ နေစဉ်က အမှားအယွင်း အချေတ်အချော်မရှိ ပကဗော် မှန်ကန်ခဲ့သော်လည်း အလုပ်တ်ထားသည့် ပုံ ဟောင် နဲ့တော်သော လူနာခန်းအတွင်း၌မူ အသုံးမဝင် အရာမထင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မတရားပြုခြင်း၊ အလွှာသုံးစား ပြုလုပ်ခြင်း၊ ရက်တက်ကြမ်းကြတ်ခြင်းများကို လျှပ်လျှမှုများ နိုင်တော့။ နိုင်တော်၏ လက်သီးချက်များကို ကိုယ်တိုင် ခဲ့လာရသောအခါ ဥပေက္ဗာတရားကို နှလုံးမသွေးနိုင် တော့။ သူသည် စောစောက သူဥပေက္ဗာပြုခဲ့သော ပတ်ဘန်းကျင်ဆိုး၏ ဝါးမျိုးချေမှုများ ခြင်းကိုခံလိုက်ရလေသည်။

ဤဝဋ္ဌကို နေ့စွာဆင်ခြင်လျှင် ချက်ကော်၏ အုပ်ပညာ အရာ၌ သမ္မာရင့်ပုံကို တွေ့နိုင်သည်။ ချက်ကော်သည် စာဖတ်သုဒေသား ဒေါက်တာရာဂ်နှင့်ကပ်ပေးလိုက်သည်။ စာဖတ်သုသည် ဖတ်ရှင်းဖတ်ရှင်းရာ ရာဂ်လူဖြစ်မှုံး မသိ ဖြစ်၍သွားသည်။ ရာဂ်အတွေးအမြင်၊ ရာဂ်အနေအထိုင်၊ ရာဂ်အမှုအရာတို့ကို သောာကျသည်။ ထောက်ခံသည်။ ရာဂ်ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ရာဂ်မြင်သလိုပင် ‘ငါနှင့်မဆိုင်’ ငါအလုပ်မဟုတ်၊ ငါမတတ်နိုင်’ ဟူသော ဥပေက္ဗာဝါဒအမြင် တာဝန်ရှောင်သော အမြင်နှင့် မြင်သည်။ သည်အခြေအနေမှာ သည်လို့မြင်တဲ့

မှန်သည်ဟု ကိုင်စွဲမည်။ နောက်ဆုံး ရာဂ် လူနာဆောင် ထဲထည့်အပိတ်ခံလိုက်ရသောအခါမှသာ စာဖတ်သုသည် ရာဂ်နှင့်အတူ အလန်တကြားဖြစ်ကာ စောစောက ကိုင်စွဲခဲ့သော အတွေးအမြင်တို့၏ မှားယွင်းခြင်းကို သိမြင်၍ လာသည်။ စာဖတ်သုကိုယ်တိုင် မိမိ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ခဲ့ခြင်းကို ပြန်တွေးမိကာ ရှုက်ကိုးရှုက်ကန်းဖြစ်သွားရလေသည်။